

ΚΙ-ΤΚΟΡ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΣ ΠΑΝΟ
ΑΠ' ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Η σειρά στο ΜΠΑΟΥΛΟ “Short Stories” αποκτάει... αδελφάκι! Για την ακρίβεια αδέρφι μεγαλύτερου μεγέθους! Τη σειρά “Long Stories”...

Σε αντίθεση με τις “Short Stories” που είναι συλλογές από περιπετειώδη διηγήματα όλων των ειδών της λαϊκής λογοτεχνίας (πρωτότυπες ελληνικές ή σε μετάφραση), που είτε είχαν δημοσιευτεί σε παλιά λαϊκά περιοδικά από γνωστούς συγγραφείς του είδους, είτε είναι σύγχρονα γραμμένες, αλλά στο ίδιο εκείνο το παλιό στυλ.

Η νέα σειρά “Long Stories” βασίζεται στο ίδιο ακριβώς σκεπτικό (concept) θεματολογίας με τις “Short Stories” με τη μόνη διαφορά, ότι πρόκειται για αφηγήματα μεγάλου μήκους (νουβέλες) σε μέγεθος μικρού μυθιστορήματος, όσο αφορά στο μέγεθος.

Στις αναρτήσεις των “Long Stories” θα δημοσιευτούν (πάντα στα ελληνικά) κατά κύριο λόγο περιπέτειες γνωστών και δημοφιλών χαρακτήρων, που είχαν κάνει μεγάλη... καριέρα στα περιοδικά λαϊκών αναγνωσμάτων στις δεκαετίες των ’40 των ’50 και των ’60 (Ταρζάν, Ζορρό, Νυχτερίδα, Πράκτωρ X, Γεράκι, Λέμμου Κώσιον, Λωποδύτης-Φάντασμα κλπ). Κατά δε, δεύτερο λόγο και ιστορίες από τις λεγόμενες με τον αμερικανικό όρο One Shot, δηλαδή μια και μοναδική με κάποιον χαρακτήρα ή περιβάλλον.

Αυτή εδώ η ανάρτηση εγκαινιάζει τη σειρά με περιπέτεια του Κι-Γκορ, του δεύτερου πιο δημοφιλούς ζουγκλικού χαρακτήρα άρρενος φύλου μετά τον Ταρζάν.

Μετάφραση-απόδοση : Γιώργος Βλάχος

Τεχνική επεξεργασία-Σελιδοποίηση: Πάνος Κολιόπουλος

ΜΠΑΟΥΛΟ ΤΩΝ PULPS -“LONG STORIES” Φεβρουάριος 2017

ΚΙ-ΓΚΟΡ: Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ είναι ένας από τους πρώτους κλώνους του Ταρζάν στη λαϊκή λογοτεχνία (pulps). Δημιουργήθηκε το 1938 από τον συγγραφέα John Murray Reynolds (1901-1993) και έως το 1954 που έκλεισε τον κύκλο του στο περιοδικό Jungle Stories του εκδοτικού οίκου Fiction House, υπήρξε αναμφισβήτητα ο πλέον δημοφιλής και μακρόβιος κλώνος του Ταρζάν, αμέσως μετά τον ήρωα του E.R. Burroughs σε δημοτικότητα στον χώρο των pulps.

Πολλά τα κοινά χαρακτηριστικά του με τον Ταρζάν, τον “Βασιλιά της Ζούγκλας”. Από τον χαρακτηρισμό του ως “Λευκός Κύριος της Ζούγκλας”, έως το πώς βρέθηκε και μεγάλωσε στην ίδια ζούγκλα, στη ζούγκλα του Κονγκό. Ενδιάμεσα, εμπλέκεται στην ίδια ακριβώς γκάμα περιπετειών που φτάνει και ξεπερνάει ακόμα και τα όρια της φανταστικής περιπέτειας. Αναμετρίεται με δουλεμπόρους, λαθροκυνηγούς ελεφάντων για τους χαυλιόδοντες τους και αγρίων ζώων, με τα θηρία της ζούγκλας και της σαβάνας, με εχθρικές φυλές ιθαγενών, με μοχθηρούς φυλάρχους, με σατανικούς μάγους, με τέρατα από το προϊστορικό παρελθόν, με ανθρωποειδή, επίσης επισκέπτεται χαμένες πολιτείες και γνωρίζει ξεχασμένους πολιτισμούς... Ορίλερ, μυστικές τελετές βουντού, ανθρωποθυσίες, αμύθητοι θησαυροί-έπαθλα τυχοδιωκτών και επί της Γης, θεές και θεόμορφες βασίλισσες συμπληρώνουν το βασικό ρεπερτόριο δράσης και το εναλλασσόμενο πρωταγωνιστικό καστ στις περιπέτειες του Κι-Γκορ.

Εμφανισιακά, η διαφορά του από τον Ταρζάν εντοπίζεται στο χρώμα των μαλλιών του. Είναι ξανθός, σε αντίθεση με τον Ταρζάν, που είναι μαυρομάλλης. Μια, ακόμα διαφορά εντοπίζεται στο επικοινωνιακό επίπεδο. Ο Ταρζάν έμαθε μεγάλος να μιλάει με τη βοήθεια της Τζέιν. Ο Κι-Γκορ, αν και είχε να μιλήσει αγγλικά για είκοσι περίπου χρόνια, όταν χρειάστηκε να συνεννοηθεί, τα θυμήθηκε πολύ γρήγορα.

Το πραγματικό του όνομα ήταν Ρόμπερτ Κίλγκουρ (από παραφθορά του οποίου προήλθε το ...ζουγκλικό του όνομα) και ήταν γιος Σκωτσέζου ιεραπόστολου, που το σκότωσαν οι Βουνγκούμπα, η πιο πολεμοχαρής φυλή της ζούγκλας. Ο τετράχρονος ορφανός Ρόμπερτ επιβίωσε μεγαλώνοντας σε αγέλη ελεφάντων, προστατευόμενος του ελέφαντα Μάρμο!

Η Έλεν Βων, η σύντροφός του ήταν νεαρή κοκκινομάλλα Αμερικανίδα πιλότος, της οποίας το μονοθέσιο αεροπλάνο έπεσε στη ζούγκλα. Ο Κι-Γκορ την έσωσε και την προστάτευσε κερδίζοντας την εμπιστοσύνη της αρχικά και τον έρωτά της, κατόπιν.

Η παρουσία της Έλεν υπήρξε σημαντικός άξονας στις πλοκές των ιστοριών. Ο δραστήριος χαρακτήρας της, η θέλησή της να εμπλέκεται στις περιπέτειες του αγαπημένου της και οι αρκετά αναπτυγμένες ικανότητές της, ώστε να αντιμετωπίζει και μόνη της κάποιους κινδύνους ή να επεμβαίνει σωτήρια σε δύσκολες καταστάσεις του Κι-Γκορ, είναι θέμα επεισοδίων στις περισσότερες περιπέτειες. Όπως, επίσης και το αντίστροφο. Από τους θανάσιμους κινδύνους, που συχνά-πυκνά την απειλούν διασώζεται επεισοδιακά από τον καλό της, που και για την ομαλή συνέχιση των τευχών της σειράς, βγαίνει πάντα θριαμβευτής.

Στο μόνιμο καστ των πρωταγωνιστών συμπεριλαμβάνονταν ακόμα ο φύλαρχος των Μασάι (Νασάι, στο ανάγνωσμα) Τεμπού Τζορτζ και ο φύλαρχος των πυγμαίων Ν'Γκίζο. Η φιλία τους και η αφοσίωσή τους στον Λευκό Κύριο βρίσκουν την αντίστοιχη ανταπόκριση από τον Κι-Γκορ, ώστε να θεωρούνται κάτι παραπάνω από απλοί φίλοι... Αδέλφια! Θα

πρέπει ίσως να επισημανθεί ότι υπήρξε το πρώτο ανάγνωσμα του είδους, που οι δυο μαύροι δευτεροπρωταγωνιστές περιγράφονται έξυπνοι γενναίοι και ισότιμοι συνεργάτες του Λευκού Κυρίου και όχι σαν βοηθητικές καρικατούρες! Αυτό σε μια εποχή που ο λευκός ρατσισμός στην Αμερική ήταν αρκετά έντονος τονίζοντας την υπεροχή της λευκής ράτσας. Το δίχως άλλο τέτοιες θέσεις κάνουν το “Κι-Γκορ” περιοδικό πολύ μπροστά από την εποχή του.

Ωστόσο, στους χαρακτήρες αυτών των δυο μαύρων πρωταγωνιστών παρουσιάζονται και κάποιες αντιφάσεις προς το θετικότερο ή το αρνητικότερό τους από τεύχος σε τεύχος. Έχει να κάνει με την πρόθεση των συγγραφέων να τονίσουν ή να υποβαθμίσουν κάποιες ιδιότητες ή χαρακτηριστικά τους, ανάλογα με την κοινωνική κουλτούρα και ιδεολογία του καθενός από αυτούς., γιατί ο “Κι-Γκορ” γραφόταν εναλλάξ από αρκετούς συγγραφείς.

Αρχικά, το ξεκίνησε ο John Murray Reynolds, στον οποίον κατακυρώνεται η πατρότητα του ήρωα. Υπέγραψε τα τέσσερα πρώτα τεύχη με το όνομά του και κατόπιν εμφανίζεται το εταιρικό ψευδώνυμο ομπρέλα **John Peter Drummond**, κάτω από το οποίο συστεγάστηκαν και οι Dan Cushman, Robert Turner, Wilbur S. Peacock, και James McKimmey, γνωστός αυτός ο τελευταίος για τις σκληρά crime stories του, ενώ ο Reynolds συνέχιζε να υπογράφει με το πραγματικό του όνομα μόνον ιστορίες κυρίως επιστημονικής φαντασίας.

Η συμμετοχή πολλών συγγραφέων --για τους οποίους δεν είναι γνωστό, ποιες νουβέλες έχει γράψει ο καθένας-- δημιουργεί και ένα πρόβλημα ενιαίου ύφους. Από τις 59 συνολικά νουβέλες, μήκους από 20 ως 40.000 λέξεις κάθε μια, ξεχωρίζουν καμιά εικοσαριά που είναι πολύ υψηλής ποιότητας, τουλάχιστο για το είδος του περιοδικού για το οποίο γραφόταν, αλλά και οι χειρότερες από τις υπόλοιπες, έχουν θετικό πρόσημο σε σύγκριση με τις περισσότερες σειρές της λαϊκής λογοτεχνίας.

Ο Κι-Γκορ δεν εμφανίστηκε σε σειρές κόμικς. Αντ’ αυτού ένας πανομοιότυπος άρχοντας της ζούγκλας, ο Καέγκα, έτρεξε στην αντίστοιχη σειρά κόμικ της εταιρία Jungle Comics.

Τον χειμώνα του 1951, δηλαδή σχεδόν τρία χρόνια μετά τη δημοσίευση της περιπέτειας “Τρόμος στη Ζούγκλα” (είχε δημοσιευτεί στο #39 του περιοδικού “Jungle Stories” τον Μάιο του 1948) δημοσιεύτηκε στο #10 του περιοδικού “Kaaga” ένα 10σέλιδο κόμικ με ιστορία σχεδόν όμοια με τη νουβέλα του Κι-Γκορ .Το κείμενο ήταν του Frank Riddel, μόνιμου σεναριογράφου των περιπετειών του Kaaga..

ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

Η νουβέλα με τον ελληνικό τίτλο της απόδοσης “Τρόμος πάνω από τη Ζούγκλα” είναι μια από τις μεσαίου μήκους ιστορίες (50 σελίδες) του Κι-Γκόρ. Περιέχει πολλά στοιχεία μυστηρίου υπερφυσικού τρόμου και ανατροπές στη δράση. Τελειώνει, δε, με επική σκηνή μάχης.

Δημοσιεύτηκε στο 39ο τεύχος των Jungle Stories τον Μάιο του 1948, με τον μάλλον άσχετο τίτλο στο εξώφυλλο “Zomba has a thousand Spears”, που η λέξη “Zomba” του εξωφύλλου γίνεται “Cromba” στις μέσα σελίδες, ενώ ακόμα πιο άσχετο με την ιστορία είναι το εξώφυλλο. Ήταν η σύνθεση για το αυθεντικό εξώφυλλο, περιπέτειας προηγούμενου τεύχους με το οποίο η εικονογράφηση είχε άμεση σχέση περιεχομένου.

Για την ιστορία “Zomba” ή “Cromba” λεγόταν η σκούνα του ημιπαράφρονα κακού της ιστορίας και πιθανώς συνεκδοχικά αναφέρεται σε αυτόν, ενώ ως “χίλιες λόγχες” θα εννοεί ποιητικά και... αθροιστικά τα φονικά σαγόνια της αγέλης των τερατωδών σκυλιών του.

Στην παρούσα διασκευή έχουν προστεθεί η διασκευαστεί πιο ελεύθερα κάποιες σκηνές και διάλογοι που δεν αλλοιώνουν, πάντως, την πλοκή, ενώ έχει τονιστεί λίγο παραπάνω το ερωτικό στοιχείο, που ούτως ή άλλως είναι διακριτό σε όλες τις περιπέτειες του Κι-Γκόρ. Άλλωστε, περιπέτεια στη ζούγκλα χωρίς το στοιχείο του ερωτισμού, νοείται; Δεν νοείται!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Τό εξώφυλλο του #39 των Jungle Stories, που δημοσιεύτηκε η ιστορία, αλλά που ωστόσο ήταν δανεικό εξώφυλλο από προηγούμενο τεύχος.

ΤΡΟΜΟΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Περιπέτεια του Λευκού Κυρίου της Ζούγκλας ΚΙ-ΓΚΟΡ

νουβέλα του **John -Peter Drummont**
(JUNGLE STORIES, May-July 1948)

διασκευή
ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ιούλιος 2016

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ένας ημιπαράφρονας γέρος, που αυτοαποκαλείται «Ο Κύριος των Νεκρών», τρομοκρατεί τη ζούγκλα με τα θηριώδη αιμοβόρα γκρίζα όντα του. Αποζητά να πάρει εκδίκηση, σκοτώνοντας με τον πιο σατανικό τρόπο, που θα μπορούσε να συλλάβει το ανθρώπινο μυαλό, κάποιον, που από πολλά χρόνια πριν, θεωρεί ότι, πρόδωσε την εμπιστοσύνη που τού είχε.

Δυο δίδυμες με άγρια ένστικτα και αλληλομισούμενες, που τις μεγαλώνει σαν κόρες του και τις εκπαιδεύει στο μίσος και στην απανθρωπιά είναι οι συνεργοί του στην τρομοκρατία, που ασκεί στη φυλή των Νασάι.

Στα προβλήματα που προκύπτουν στον Κι-Γκορ αντιμετωπίζοντας την πανουργία και τη μοχθηρία του γέρο-τρελού, προστίθεται ακόμα ένα. Η μια από τις δίδυμες νιώθει ξαφνικό έρωτα για τον Λευκό Κύριο και θέλει να τον παντρευτεί, αν και γνωρίζει ότι είναι ήδη παντρεμένος!.. Η αδελφή της θέλει να τον σκοτώσει!

JOHN-PETER DRUMMOND

ΤΡΟΜΟΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΔΥΟ ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ προχωρούσε στο σκιερό μονοπάτι της ζούγκλας με γοργό, μα αθόρυβο βηματισμό. Το πρόσωπό του το αυλάκωνε η ανησυχία.

Ο Ν'Γκίζο, ο αρχηγός των πυγμαίων, που τον συνόδευε, συμφωνούσε μαζί του, πως κάτι πολύ σοβαρό θα έπρεπε να συμβαίνει και το καλύτερο που θα είχαν να κάνουν, ήταν να μπουν για μια σύντομη επίσκεψη στην περιοχή των Νασάι.

Ίσως, να είχαν αναστατωθεί χωρίς λόγο, αλλά και οι δυο τους ένιωθαν, πως τίποτα το καλό δεν προμήνυε η συνεχιζόμενη σιωπή των τυμπάνων των Νασάι. Τρεις ολόκληρες μέρες, τώρα, οι πυγμαίοι τυμπανιστές καλούσαν τον Τεμπού Τζορτζ, τον αρχηγό των Νασάι, να απαντήσει στα μηνύματά τους για τους δυο πολεμιστές της φυλής του, που είχαν βρεθεί σκοτωμένοι φριχτά κομματιασμένοι και παραμορφωμένοι κοντά στο μέρος, όπου ζούσε ο Κι-Γκορ.

Κι όμως, ο Τεμπού Τζορτζ δεν είχε απαντήσει σε κανένα από τα επαναλαμβανόμενα μηνύματά τους. Έδειχνε να μην τα έχει ακούσει, ή το χειρότερο, να τα αγνοεί επιδεικτικά... Είτε το ένα συνέβαινε, είτε το άλλο, κάτι παράξενο έτρεχε.

Ωστόσο κι άλλα παράξενα έκαναν τη σκέψη του Κι-Γκορ να γυρίζει συνεχώς στους δυο νεκρούς πολεμιστές, που τα σώματά τους είχαν βρεθεί πριν δυο μέρες άψυχα κοντά στο κρησφύγετό του.

Το ότι ταξίδευαν χωριστά ήταν το ένα. Το ότι είχαν μπει στην περιοχή των πυγμαίων, δίχως η είσοδός τους να έχει αναγγελθεί προηγουμένως από τα ταμ-ταμ των Νασάι ήταν το δεύτερο. Ο αλλόκοτος τρόπος του θανάτου τους ήταν το τρίτο και πιο σημαντικό που απασχολούσε τον Λευκό Κύριο της ζούγκλας.

Θα ήταν ακατανόητα αναίτιο να είναι έργο ανθρώπων!

Ο ΤΑΝ έφτασαν στο μονοπάτι που οδηγούσε στο κράαλ των πυγμαίων οι δυο άντρες χαιρετήθηκαν και χώρισαν τραβώντας ο καθένας τον δικό του δρόμο.

Το βήμα του Κι-Γκορ έγινε πιο αργό, καθώς πλησίαζε στον καταυλισμό του. Εκεί όπου ζούσε με τη συντρόφισσά του, την όμορφη κοκκινομάλλα Έλεν.

Με το βλέμμα του έψαξε ολόγυρα να την βρει. Μη βλέποντάς την πουθενά ετοιμάστηκε να τη φωνάξει, όταν παφλασμός νερών, τον έκανε να στρέψει τη ματιά του στη λιμνούλα από αναβλύζοντα νερά μικρής πηγής. Το κρυσταλλένιο νερό της λιμνο-πηγής τούς ξεδιψούσε και δρόσιζε τα κορμιά τους από την αφόρητη αποπνικτική τροπική κάψα.

Μόλις, που πρόφτασε να δει με την άκρη του ματιού του μια λεπτή σιλουέτα να βυθίζεται σπαθάτα και να χάνεται μέσα σε πίδακα νερού στο βάθος της λιμνούλας.

Χαμογέλασε και πλησίασε γοργά στη χορταριασμένη όχθη. Στάθηκε στην άκρη της. Οι επάλληλοι κύκλοι του κυματισμού χάρη στις ακτίνες του ήλιου, οι οποίες διαπερνούσαν τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων, ζωγράφιζαν νευρικά φευγαλέα σχέδια πάνω στα κάτασπρα βότσαλα του βυθού.

Είδε τη λεπτή γυναικεία μορφή να διαγράφει αρμονική τροχιά τόξου τυλιγμένη σε στρόβιλο από χιλιάδες φυσαλίδες και να παίρνει πορεία ανάδυσης κολυμπώντας με τα χαριτωμένα τανύσματα και σπασίματα παραδείσιου ψαριού. Διέκρινε τα σκούρα μαλλιά της να στροβιλίζουν γύρω από το πρόσωπό της σε κάθε κίνησή του σκεπάζοντάς το, το γεμάτο στήθος της, τις απαλές γραμμές του

κορμιού και των ποδιών της που με ήρεμο ρυθμό και κινήσεις, σχεδόν, χορευτικές την ωθούσαν στην επιφάνεια.

Το κεφάλι της γυναίκας ξεπρόβαλε πάνω από το νερό και ο Κι-Γκορ άφησε να του ξεφύγει ασυναίσθητα μια κραυγή έκπληξης, καθώς εκείνη με απότομη κίνηση τα τίναξε πίσω αφήνοντας το πρόσωπό της να αποκαλυφθεί.

Ήταν μια νεαρή γυναίκα, αλλά η γυναίκα αυτή δεν ήταν η Έλεν! Και επιπλέον δεν την είχε δει ποτέ άλλοτε πριν! Πολύ λίγοι λευκοί υπήρχαν σε αυτή την απομακρυσμένη περιοχή της ζούγκλας του Κονγκό και όλοι τους ήταν άντρες! Από πού, λοιπόν, είχε έρθει αυτή και τι γύρευε στον καταυλισμό του;

ΤΟΝ ΕΞΕΤΑΣΕ προσεκτικά από το κεφάλι ίσαμε τα πόδια με τα μεγάλα σκοτεινά μάτια της. Το βλέμμα της έδειχνε να είναι επιδοκιμαστικό από την εξέταση... Φαινόταν εντελώς ατάραχη.

–Σε περίμενα πολύ, Κι-Γκορ του είπε με τόνο σαν να τον κατηγορούσε που αυτός είχε αργήσει. Ταυτόχρονα, άρχισε να αναδύεται αργά από το νερό με το βλέμμα της, προκλητικά αναιδές, πάντα καρφωμένο πάνω στο μυώδες κορμί με το μπρούτζινο χρώμα.

–Με περίμενες; απόρησε ο άντρας.

–Ναι!... είπε αυτή και πρόσθεσε απροσδόκητα: «Είσαι πολύ όμορφος Κι-Γκορ! Πολύ πιο όμορφος από όσο είχα ακούσει για σένα!»

Η φωνή της ήταν βραχνή κι υπόκωφη.

Εκτός από την Έλεν, ο Κι-Γκορ ήξερε πολύ λίγα σχετικά με τις γυναίκες. Η ζωή του στη ζούγκλα δεν τού είχε δώσει σχεδόν καθόλου ευκαιρίες να έρθει σε επαφή με το γυναικείο φύλο και τη συμπεριφορά του. Αγνοούσε ολότελα, ότι ο ίδιος θα μπορούσε να είναι ελκυστικός στο γυναικείο ενδιαφέρον.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωσε μια παράξενη αμηχανία. Καμιά σχέση με την αμηχανία που είχε νιώσει μερικές φορές απέναντι σε κάποιον αντίπαλο, για το πώς θα έπρεπε να τον αντιμετωπίσει. Ωστόσο, το ένστικτό του λειτούργησε σαν θα έπρεπε να αμυνθεί με τον ίδιο τρόπο!

Τι είδους παγίδα ήταν αυτή, αναρωτήθηκε κι έκανε δυο-τρία βήματα πίσω.

Μολονότι στον άγριο κόσμο της ζούγκλας δεν ισχύουν τα ταμπού σεμνοτυφίας του πολιτισμένου κόσμου, ο Κι-Γκορ αναρωτήθηκε, αν η κοπέλα αυτή καταλάβαινε, ότι το διάφανο νερό δεν έκρυβε τίποτα από τη γυμνότητά της. Πάντως, έδειχνε να αδιαφορεί και συνέχισε να αναδύεται κοιτάζοντάς τον επίμονα.

Ο Λευκός Αφέντης της ζούγκλας ξερόβηξε και προσπαθώντας να αποφύγει να διασταυρώσει τη ματιά του με τα δικά της, τη ρώτησε:

–Τη γυναίκα μου την Έλεν, την είδες; Πού είναι η Έλεν;

–Ω, ναι! Είπε η κοπέλα αδιάφορα. «Την είδα!»

Ο Κι-Γκορ κοίταξε νευρικά τριγύρω. Δεν είδε το παραμικρό σημάδι παρουσίας της.

–Είναι εδώ;

–Α, όχι! Είπε το κορίτσι στο δικό του τόνο... «Εφυγε! Την παρακολούθησα ολόκληρο το πρωινό και τέλος την είδα να φεύγει. Δεν ξέρω ούτε πού πήγε, ούτε πότε θα γυρίσει... Είναι τελείως απρόσεκτη, σαν παιδάκι στους κινδύνους της ζούγκλας η Έλεν σου, Κι-Γκορ! Ούτε στιγμή δεν υποψιάστηκε ότι την παρακολουθούσα. Τουλάχιστο δέκα φορές βρέθηκα τόσο κοντά της που θα μπορούσα να την αγγίξω. Σκέψου, κάποιον που θα ήθελε να τής κάνει κακό, πόσο εύκολο θα του ήταν!.. Πφφφ! Καθόλου ταιριαστή συντροφισσα για τον άρχοντα της ζούγκλας!»

– Την ξέρεις την Έλεν;

–Ναι! Δεν είναι εκείνη η κοκκινομάλλα με τα γαλανά μάτια; Εδώ ήταν σου λέω!

–Είσαστε γνωστές;

Η εκδοχή τού να είναι γνωστή της Έλεν τούτο τα παράξενο κορίτσι κάπως καθυσύχασε τον ξανθό γίγαντα και προς στιγμή χαλάρωσε την έντασή του. Σχεδόν αμέσως του γκρέμισε κάθε ελπίδα με την απάντησή της.

–Όχι! Κάθε άλλο! Απλώς, ήταν εδώ, όταν ήρθα... Εγώ, ήρθα εδώ για σένα! Και διαπιστώνω ότι δεν έκανα άδικα τον κόπο να ψάξω να σε βρω...

–Για άκουσε εδώ! Ξέσπασε οργισμένος ο Κι-Γκορ... «Ποια είσαι, επιτέλους, και τι γυρεύεις εδώ;»

Ο θυμός του δεν κρυβόταν περιμένοντας ανυπόμονα να τού δώσει κάποιες λογικές εξηγήσεις για την παρουσία της στον καταυλισμό του.

Το κορίτσι τού χαμογέλασε αφοπλιστικά. Δυο φλογίτσες τρεμόπαιζαν στα γοητευτικά της μάτια.

–Είμαι η Νίμπα... Και ήρθα να σε δω!

Έβγαλε το χέρι της από το νερό και το έτεινε στο μέρος του.

–Βοήθησέ με να βγω!..

Ο Κι-Γκορ, παρά τη θέλησή του, είχε αφήσει τη ματιά του να εξερευνά το σφιχτό νεανικό της στήθος που πρόβαλε αυθάδικα τη στρογγυλάδα του πάνω από την επιφάνεια του νερού. Ένιωθε κάτι μέσα του να τον αναστατώνει, όπως όταν αντίκριζε την Έλεν σε παρόμοιες συνθήκες.

Έτεινε το χέρι του κι αυτός και την άδραξε δυνατά από τον καρπό. Ένωσε το χέρι της κρύο από το νερό, ντελικάτο με τρυφερή επιδερμίδα, αλλά δυνατό και νευρώδες. Τα λεπτά της δάχτυλα τυλίχτηκαν σφιχτά στην παλάμη του άντρα εκπέμποντας μια θερμότητα που δεν πέρασε απαρατήρητη από τον Κι-Γκορ.

Την τράβηξε δυνατά έξω από το νερό. Με ένα γουργουρητό ευχαρίστησης η Νίμπα κόλλησε το βρεγμένο γυμνό κορμί της πάνω στο στέρνο του επιχειρώντας να τον αγκαλιάσει.

Ο Κι-Γκορ αιφνιδιασμένος έκανε ένα βήμα πίσω να αποφύγει την επαφή τους, αλλά η Νίμπα επέμεινε! Ο άντρας, τότε την απώθησε απότομα και αφήνοντας το χέρι της έκανε μεταβολή κι απομακρύνθηκε.

–Στάσου! τού φώναξε... «Δεν θέλεις να ακούσεις, τι θέλω να σου πω;»

–Θα σε ακούσω, μόλις αποφασίσεις να ντυθείς! απάντησε υπόκοφα εκείνος με την πλάτη γυρισμένη στο κορίτσι, αποφεύγοντας να τη βλέπει.

–Δεν με βρίσκεις όμορφη; τον ρώτησε με έκπληξη.

–Όχι, δεν σε βρίσκω! τής απάντησε απότομα.

Η Νίμπα απόμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές παρατηρώντας τους φαρδιούς μυώδεις ώμους του. Προσπαθούσε να καταλάβει με τι σόι άντρα είχε να κάνει. Κατόπιν αργά ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό της. Γέλασε κελαριστά.

Όρθιος με γυρισμένη την πλάτη του την άκουσε πρώτα να γελάει και μετά την άκουσε να τρέχει με τα γυμνά της πέλματα στην όχθη. Ήθελε πολύ να γυρίσει να δει τι κάνει, αλλά κατάφερε να το αποφύγει, επειδή φοβόταν τη γοητεία της. Για το ότι τον είχε κατακτήσει δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία. Κι αυτόν τον θυμόνε.

Ήθελε πολύ να βουτήξει στη λιμνούλα, που το κρύο της νερό θα τον συνέφερε, αλλά δεν τολμούσε ξέροντας πως το κορίτσι ήταν εκεί στην όχθη!

Έπειτα από λίγο άκουσε τη φωνή της Νίμπα πίσω του. Ήταν η φωνή μικρού αθώου κοριτσιού.

–Μπορείς να γυρίσεις τώρα, Κι-Γκορ!

ΓΥΡΙΣΕ, αποφασισμένος να τελειώνει μαζί της το γρηγορότερο. Ο ακατέργαστος ψυχισμός του στις σχέσεις του με τις γυναίκες δεν του επέτρεπε να διαχειριστεί την αλλόκοτη επιθετικότητα του κοριτσιού.

Η Νίμπα ίσιωνε πάνω της με τα χέρια της το βαλμένο βιαστικά ρούχο της. Δεν ήταν το ντύσιμο που ο Κι-Γκορ περίμενε να δει να φοράει μια λευκή γυναίκα, που μιλούσε μάλιστα άψογα αγγλικά. Τη συνέκρινε με την γυναικεία κοκεταρία της Έλεν και η σύγκριση απόβαινε συντριπτικά σε βάρος της. Ήταν ένα κακοϋφασμένο και χοντροκομμένο πανί με ακαθόριστο χρώμα, μάλλον στο χρώμα της σκουριάς έφερνε, που μόλις κάλυπτε το στήθος, ίσαμε λίγο κάτω από τους γοφούς. Οι ώμοι της, η πλάτη της και τα καλλίγραμμα πόδια της προσέφεραν ελεύθερα την εξαιρετη θέα τους.

Η Νίμπα ήταν ένα επικίνδυνα ελκυστικό κορίτσι, που το αποκαλυπτικό αυτό παράταιρο ρούχο την έκανε περισσότερο ελκυστική ακόμα και στον Κι-Γκορ. Παρ' όλα αυτά το βλέμμα του άντρα ήταν αποδοκιμαστικό, πράγμα που δεν διέφυγε από την προσοχή του κοριτσιού, που το δίχως άλλο επιζητούσε την έκδηλη επιδοκιμασία του.

—Δεν είμαι ντυμένη καλά; ρώτησε με θλίψη παρακολουθώντας το βλέμμα του Κι-Γκορ.

Αυτός γέλασε. Ήταν το τελευταίο που θα τον απασχολούσε στην πραγματικότητα.

Ξαφνικά, ο θυμός άστραψε στα μάτια της. Τα χείλη της τραβήχτηκαν προς τα πίσω σε μια απειλητική γκριμάτσα ξεσκεπάζοντας τα άσπρα δόντια της. Συσπειρώθηκε σαν αγριεμένος αίλουρος έτοιμος να επιτεθεί.

—Θα σε μάθω να με περιφρονείς! γρύλλισε σφυριχτά.

Από την πρωτόγονη τσέπη του ρούχου της τράβηξε ένα γυμνό μαχαίρι και τινάχτηκε αστραπιαία κατά πάνω του σημαδεύοντας τον λαιμό του.

Ο Κι-Γκορ με απίστευτη γρηγοράδα παραμέρισε και το αριστερό του χέρι έπιασε και έσφιξε δυνατά τον καρπό του οπλισμένου χεριού της.

Τής το έστριψε ελαφρά. Δεν τού ήταν καθόλου δύσκολο να την κάνει να αφήσει το μαχαίρι να πέσει στο έδαφος. Αμέσως μετά αρπάζοντας και το άλλο χέρι της, με το οποίο προσπαθούσε να βρει τα μάτια του για τα νύχια της, τα έσμιξε ψηλά πάνω από το κρατώντας τα δυνατά στην ατσάλινη παλάμη του αριστερού του χεριού.

Την ανάγκασε να ισορροπεί στις μύτες των ποδιών της που μόλις και ακουμπούσαν στο έδαφος.

Η Νίμπα έβγαλε ένα σιγανό επιφώνημα πόνου. Συστρεφόταν σαν παγιδευμένη σε δόκανο αγριόγατα προσπαθώντας να ξεφύγει από τη μέγγενη των σιδερένιων δαχτύλων του. Ο Λευκός Κύριος πατώντας γερά στα δικά του πόδια συνέχισε να την κρατάει ψηλά με το ένα χέρι, δίχως ιδιαίτερη προσπάθεια.

—Το ξέρεις, ότι θα μπορούσα να σε χτυπήσω και να σου σπάσω όλα τα όμορφα δόντια σου, για αυτό που προσπάθησες να κάνεις; Ηρέμησε!

Αυτή, σιγά-σιγά απόκαμε και ηρέμησε, ενώ το στήθος της ανεβοκατέβαινε λαχαινωμένο από τη χωρίς αποτέλεσμα προσπάθειά της.

—Γιατί, το έκανες;

—Γιατί με βρίσκεις άσχημη είτε με βλέπεις γυμνή είτε ντυμένη!

—Έτσι, ε; την ειρωνεύτηκε ο άντρας.

Ξαφνικά τον ρώτησε με παράξενη σοβαρότητα:

—Είμαι άσχημη, Κι-Γκορ; Με βρίσκεις άσχημη;

–Όχι, δεν είσαι άσχημη! Ίσα-ίσα, που είσαι και πολύ όμορφη! τής χαμογέλασε καθησυχαστικά αυτός.

–Είμαι πιο όμορφη από τις περισσότερες λευκές γυναίκες; επέμεινε η Νίμπα.

–Ναι, ναι... συμφώνησε αφηρημένα ο άντρας που τώρα στο μυαλό του είχε σφηνώσει η περιέργεια, ποιος ήταν ο σκοπός της επίσκεψης του κοριτσιού στον καταυλισμό του.

Χαλάρωσε τη λαβή του και την άφησε να σταθεί κανονικά στα πόδια της. Δεν την άφησε, όμως, από τα μάτια του. Παρατηρούσε την κάθε της κίνηση με τα ανακλαστικά του σε κατάσταση συναγερμού. Η κοπέλα δεν έδειχνε καμιά διάθεση να επαναλάβει τον θανάσιμο αιφνιδιασμό της. Αντίθετα...

–Συγχώρεσε με, Κι-Γκορ... τον ικέτευσε. «...Σε παρεξήγησα... Τι θα έλεγε ο πατέρας μου, αν γύριζα πίσω και του έλεγα, ότι σε σκότωσα, αντί...

Ο Κύριος της ζούγκλας ήταν σαν να δέχτηκε ξαφνική γροθιά στο κεφάλι. Την διέκοψε μην αφήνοντάς την να ολοκληρώσει τη φράση της.

–Ο πατέρας σου; Ποιος είναι ο πατέρας σου; Πού βρίσκεται; Είναι κάποιος έμπορος ή ιδιοκτήτης φυτειών; Είναι μέρες που έχεις χάσει τον δρόμο για το σπίτι σου;

–Δεν έχω χάσει κανέναν δρόμο για το σπίτι μου... απάντησε με κάποια αμηχανία το κορίτσι.

–Τότε;

–Ο ίδιος ο πατέρας μου με έστειλε εδώ, σε σένα! Είπε ότι είναι καιρός να παντρευτώ!

–Λοιπόν;

–...Και ότι εσύ είσαι ο άντρας που μου ταιριάζει!.. απάντησε σταράτα το κορίτσι με άδολη φυσικότητα, σαν να έλεγε το πιο απλό πράγμα στον κόσμο.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ της Νίμπα ήταν τόσο απροσδόκητη, ώστε η έκπληξη που ένιωσε ο Κι-Γκορ ξεπερνούσε κάθε προηγούμενη από τις διαδοχικές εκπλήξεις που του επεφύλασσε η κοπέλα από τη στιγμή που είχε εμφανιστεί μπροστά του. Δεν έβρισκε τα λόγια που έπρεπε για να απαντήσει.

Για αυτό κι η Νίμπα βρήκε την ευκαιρία να συνεχίσει και με μια ανάσα ολοκλήρωσε αυτό που ήθελε να πει:

–Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί ταραχτήκα τόσο όταν νόμισα ότι δεν σου άρεσα!. Δεν μπορούσα να πάω πίσω και να τούπω, ότι δεν με ήθελες! Εξ άλλου, τώρα που σε είδα, θέλω πραγματικά να σε παντρευτώ!

Το λαρύγγι του Κι-Γκορ είχε στεγνώσει από την κατάπληξη. Όταν κατάφερε να μιλήσει, ξέσπασε:

–Δεν έχω ακούσει πιο εξωφρενικό πράγμα ποτέ μου! Τι σόι πράγμα είναι ο πατέρας σου, παιδί μου; Από πότε οι πατεράδες στέλνουν τις κόρες τους να τριγυρνούν μόνες τους στη ζούγκλα να βρουν σύζυγο; Και μάθε, αν δεν το ξέρεις ούτε εσύ, ούτε ο πατέρας σου, που λες ότι αυτός σε έστειλε να με παντρευτείς, ότι είμαι κιόλας παντρεμένος!

Η Νίμπα τον άκουγε ατάραχη, καθώς αυτός μιλούσε γοργά και με ένταση. Απλώς, σήκωσε τα χέρια της, έσφιξε τα μαλλιά της για να τα στραγγίξει. Θαρρείς, είχε έτοιμη την απάντηση. Απλώς τον περίμενε να ολοκληρώσει τη φράση του.

–Βέβαια και ξέραμε ότι έχεις γυναίκα... Μα, τι σημασία έχει αυτό; Οι φύλαρχοι και οι μεγάλοι πολεμιστές τους μπορούν να έχουν πολλές! Όσες γυναίκες θέλουν!. Δεν μπορούν; Κι εσύ είσαι ο μεγαλύτερος από όλους αυτούς! Είσαι ο Κύριος της Ζούγκλας!..Δεν έχω αντίρρηση να κρατήσεις και την Έλεν!... Θα συ-

νηθίσει στην ιδέα! Αν δεν συνηθίσει, τότε διώχτην! Επομένως, γιατί ταραζέσαι;

–Διάβολε!... ήταν το μόνο που μπόρεσε να ξεστομίσει. Ο παραλογισμός της μικρής τον ξεπερνούσε.

Πέρασαν μερικές στιγμές, ώσπου να μπορέσει να συγκροτήσει τη σκέψη του. Ξαφνικά, την πιάνει απότομα από τον καρπό και τον σφίγγει δυνατά τραβώντας την.

–Πάμε να δούμε τον πατέρα σου! Θέλω να τον δω και να κουβεντιάσω λίγο μαζί του! Θα χρειαστεί να κανονίσουμε κάποιες λεπτομέρειες πριν από τον... γάμο! Ας ξεκινήσουμε αμέσως!

Η συμπεριφορά του κοριτσιού και το εξωφρενικό αίτημά της να θέλει να τον παντρευτεί είχε κάνει τον Κι-Γκορ να ξεχάσει για λίγο το παράξενο μυστήριο με τους Νασάι που τον απασχολούσε. Ακόμα και την αναίτια εξαφάνιση της Έλεν είχε παραμερίσει στην άκρη του μυαλού του.

Η Νίμπα χαμήλωσε τα μάτια, ενώ στα χείλη της χαράχτηκε ένα ελαφρά πονηρό χαμόγελο.

–Μου δήλωσε ξεκάθαρα, ότι δεν πρέπει να τον επισκεφτούμε... ψιθύρισε, παρά μόνον όταν θα μπορέσουμε να του προσφέρουμε έναν εγγονό!

–Τι;

Τον βρυχηθμό που βγήκε από τα στήθη του Κι-Γκορ, θα τον ζήλευε κι ένα λιοντάρι!

–Δεν πρέπει να τον θυμώσουμε, έκανε το κορίτσι παρακαλετά. «..μην υπακούοντας στην επιθυμία-προσταγή του!»

Ο Κι-Γκορ είχε εξοργιστεί αφάνταστα. Την έπιασε και την ταρακούνησε βίαια σφίγγοντας την δυνατά στα μπράτσα. Η Νίμπα έβγαλε μια σιγανή φωνή πόνου.

–Ο Κύριος της Ζούγκλας δεν υπακούει κανέναν! ... Αυτό, το ξέρεις;

Την άφησε το ίδιο απότομα, που την είχε πιάσει. Σήκωσε τα χέρια του στον ουρανό και τα σάλεψε απειλητικά σφιγμένα σε γροθιές.

–Ορκίζομαι να τού δώσω τόσο ξύλο, όσο δεν έχει δοκιμάσει σε ολόκληρη τη ζωή του! Κι έπειτα, θα τον στείλω στην παραλία σε ένα κλουβί να τον κλείσουν στη φυλακή! Είναι χειρότερος κι από Άραβα δουλέμπορο! Στο ίδιο του το κορίτσι; Οδήγησέ με σε αυτόν!... Τώρα!

Η Νίμπα πισωπάτησε λίγα βήματα φανερά φοβισμένη.

–Τα λες γιατί δεν ξέρεις! Κανένας στον κόσμο δεν έχει τη δύναμη να αντισταθεί στον Θεο! Πίστεψέ με, θα υπογράψεις με το ίδιο σου το χέρι τη θανατική σου καταδίκη, αν δεν με παντρευτείς!

Πρώτη φορά άκουγε ο Κι-Γκορ για τον Θεο! Δεν το είχε ακούσει πουθενά στην περιοχή που διαφέντευε και που όλοι, άνθρωποι και ζώα, τον αναγνώριζαν σαν τον αδιαφιλονίκητο άρχοντα της ζούγκλας!

Η Νίμπα επιχείρησε να τον αγκαλιάσει και να κρεμαστεί πάνω του παρακαλώντας τον ικετευτικά. Ο Γκορ την απώθησε ελαφρά.

Κάθε επαφή μαζί της, τον τάραζε!

–Μου αρέσεις, Κι-Γκορ και δεν θέλω να πεθάνεις! Γιατί φέρεσαι τόσο απερίσκεπτα; Εσύ, ο ίδιος, είπες ότι σου αρέσω, ότι με βρίσκεις όμορφη! Παντρέψου με, λοιπόν και μη ζητάς την έχθρα του Θεο!

ΤΟ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΟ ύφος του κοριτσιού παραξένεψε τον Κι-Γκορ. Γιατί ήταν τόσο τρομαγμένη; Μιλούσε, σάμπως ο πατέρας της να ήταν κάποια τρομερή και παντοδύναμη σκυθρωπή θεότητα. Μα, το δίχως άλλο θα ήταν κάποιος σαλεμένος ανθρωπάκος που με κάποιο άγνωστο τρόπο είχε εμπνεύσει στην κόρη του τον τρόπο για τις ανύπαρ-

κτες δυνάμεις του.

Ο Κι Γκορ δεν είχε ακούσει ποτέ πριν για κάποιον Θορ στην περιοχή του. Ο Θορ, όμως, θα ήξερε τον Κι-Γκορ, αφού τού έστειλε την κόρη του να τον... παντρευτεί! Με ποια λογική, λοιπόν, είχε πείσει το κορίτσι ότι είναι υπέρτερος του άρχοντα της ζούγκλας;

–Μη φοβάσαι... τής είπε προστατευτικά... Δεν μπορώ να καταλάβω τι σημαίνουν όλα αυτά, μα μού φαίνεται ότι είσαι θύμα... Οδήγησέ με στον Θορ, τον πατέρα σου και θα βρω την άκρη. Θα είναι για το καλό σου!... Έλα, πάμε...

Ο Κι-Γκορ κινήθηκε προς το σημείο που είχε αφήσει το ακόντιο του για να το πάρει. Μια σκληρή φωνή πίσω του, τον έκανε να κοντοσταθεί,

–Μείνε ακίνητος εκεί που είσαι, Κι-Γκορ! Δεν αστειεύομαι!

Αυτή η φωνή γεμάτη προσταγή, δεν ήταν η φωνή της Νίμπα!

Κάποιος άλλος είχε πλησιάσει στον καταυλισμό, χωρίς να γίνει αντιληπτός, παρά τις ιδιαίτερα οξυμένες αισθήσεις του Κι-Γκορ. Σταμάτησε κι άρχισε να γυρίζει αργά και επιφυλακτικά να δει τον άγνωστο.

–Γύρνα, αλλά σε προειδοποιώ: όχι κόλπα!... είπε η άχρωμη μα σκληρή φωνή. «...Δεν έχεις να κάνεις με την απλοϊκή Νίμπα. Τίποτα δεν θα επιθυμούσα περισσότερο από το να μου δώσεις την ευχαρίστηση να διαπεράσω το κορμί σου με τη λόγχη μου!»

–Γιατί, ήρθες; Άκουσε τη Νίμπα να φωνάζει υστερικά. «...Σού είπα, πως μπορούσα να κανονίσω εγώ την υπόθεσή!»

Η αθέατη άγνωστη γυναίκα άφησε ένα άσχημο παράτονο γεμάτο κακία γέλιο.

–Σε παρακολούθησα από τη στιγμή που έφυγες και είδα αρκετά καλά, πώς κανόνισες την υπόθεση, μικρή ανόητη! Εσύ

τον ερωτεύτηκες κανονικά! Χαχαχαχα!

Ο Κι-Γκορ είχε γυρίσει αρκετά, και μπόρεσε να δει την άγνωστη νεοφερμένη. Αυτό που είδε, τού ήταν αρκετό για να γουρλώσει τα μάτια και να μείνει με το στόμα ανοικτό από την έκπληξη.

Μια δεύτερη Νίμπα, απαράλλαχτη με την πρώτη σαν δυο όμοιες σταγόνες νερό στεκόταν στις λόγχμες, εκεί που άρχιζε το μικρό ξέφωτο του καταυλισμού. Ακόμα και στα ρούχα που φορούσαν, δεν ξεχώριζαν! Κρατούσε ένα μικρό ακόντιο έτοιμη να το εξακοντίσει στον Κι-Γκορ στην παραμικρή του κίνηση.

Στον άρχοντα της ζούγκλας άρκεσε μια ματιά, για να διακρίνει μέσα στην απόλυτη ομοιότητα των δυο κοριτσιών, την τρομακτική διαφορά τους. Η Νίμπα ήταν μια χαριτωμένη γκαζέλλα. Θερμόαιμη κι ατίθαση, μα και εύθραυστη. Η νεοφερμένη είχε κάτι που την έκανε να μοιάζει με ύαινα! Δεν λαμπίριζαν στα μάτια της χαρούμενες σπιθίτσες, μα έλαμπε στο σκοτεινό της βλέμμα κάτι παγερό και σκληρό, λες και ήταν ασάλι.

–Μην κοιτάς σαν βλάκας! είπε απότομα στον ξανθό γίγαντα, που πράγματι κοιτούσε μια τη Νίμπα και μια αυτήν σαν αποβλακωμένος. «...Ναι, είμαι η δίδυμη αδελφή αυτής της μικρής ανόητης κι ύστερα από το φέρσιμό της σε σένα, με κάνει να ντρέπομαι ακόμα περισσότερο, που είναι αδελφή μου!»

Η Νίμπα χλόμιασε. Δεν ήταν από την προσβολή, Θα μπορούσε να τής την ανταποδώσει. Συνηθισμένο ανάμεσα σε δυο αδελφές που νιώθουν αμοιβαία ανταγωνιστικά.

Θύμωσε, γιατί σε αυτήν είχε ανατεθεί η πρωτοβουλία να κατακτήσει τον Κι-Γκορ και η αδελφή της μπήκε απρόσκλητη στη μέση.

–Είσαι ένα σιχαμερό ερπετό, Βάνι! Ο Θορ σου είπε να με αφήσεις μόνη! Διάλε-

ξε να γίνει με τον δικό μου τρόπο και με άφησε να ενεργήσω έτσι!

—Ο Θορ φαίνεται τρελάθηκε, για να πιστέψει ότι αυτός ο πιθηκάνθρωπος θα σε ήθελε για γυναίκα του! Θα σε γλένταγε όσο θα του έκανε κέφι και μετά, αφού θα σε παρατούσε, αν δεν σε σκότωνε, κιάλας, θα βρισκόταν πάλι στα πόδια μας!... Ένας μόνον τρόπος υπάρχει για να κανονίσουμε το ζήτημα. Κι αυτόν ακριβώς τον τρόπο σκοπεύω να χρησιμοποιήσω κι εγώ έχεις αντίρρηση!

Ο Κι-Γκορ άκουγε κατάπληκτος. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα και ούτε μπορούσε να εξηγήσει το μίσος που έτρεφε η μια αδελφή για την άλλη.

Κράτησε για τον εαυτό του, χωρίς να ρωτήσει ή να σχολιάσει τα λόγια της Βάνι που αφορούσαν αυτόν σχετικά με το ότι θα “βρισκόταν και πάλι στα πόδια τους” σκοπεύοντας να το ψάξει περισσότερο, γιατί σίγουρα κάτι πολύ ύποπτο κρυβόταν πίσω από αυτό, για το οποίο ο Θορ και οι κόρες του προσπαθούσαν να εμποδίσουν την παρέμβασή του.

Για να τους αποκοιμίσει κάθε υποψία, πήρε ύφος βαριεστημένο σαν το πρόβλημα να ήταν, αν θα παντρευόταν, τελικά, τη Νίμπα ή όχι!

—Αν μπορώ να πω κι εγώ κάτι: νομίζω ότι μπορώ να εξαλείψω την αιτία του τσακωμού σας. Όλα αυτά, τα βρίσκω εντελώς γελοία. Δεν σκοπεύω να παντρευτώ τη Νίμπα και το έχω ξεκαθαρίσει από την αρχή. Για αυτό, Βάνι, χαμήλωσε το ακόντιό σου, πριν συμβεί καμιά ζημιά... Είσαι πιο τρελή από την αδελφή σου, αν νομίζεις ότι απειλώντας με τη λόγχη σου, θα με αναγκάσεις να υποκύψω και να την παντρευτώ!

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ της Βάνι συσπάστηκαν. Ένα κακό, ειρωνικό χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη της.

—Με παρεξήγησες... αποκρίθηκε βραχνά. «...Δεν σκοπεύω να σε αναγκάσω να παντρευτείς τη Νίμπα. Σκοπεύω να σε σκοτώσω!

Ο Κι-Γκορ είχε ακούσει απειλές θανάτου πολλές φορές στη ζωή του. Μα, οι άχρωμοι, ψυχροί και απαθείς τόνοι στη φωνή της Βάνι, τις έκαναν να ακούγονται πιο τρομερές από όλες τις άλλες φορές. Δεν ήταν προϊόν μίσους, ή εκδικητικότητας. Ήταν μια ψυχρή απόφαση, δίχως φανερή αιτία. Δεν μπορούσε να πιστέψει, πως ένα κορίτσι που το έβλεπε για πρώτη φορά, ήθελε να τον σκοτώσει με τόση ψυχραιμία!

Η Νίμπα προσπάθησε να επέμβει.

—Χαμήλωσε το ακόντιο, Βάνι. Θα με παντρευτεί, σου λέω!.. Να του δοθεί μόνον ο καιρός!...

Η Βάνι δεν της έδωσε σημασία. Μισόκλεισε τα μάτια της και λικνίστηκε ελαφρά πάνω στα πόδια της. Έσφιξε αποφασιστικά τη λαβή του ακοντίου της. Ήταν φανερό ότι ετοιμαζόταν να το πετάξει με στόχο το κορμί του Κι Γκορ.

Για πρώτη φορά το κεραυνοβόλο ένστικτο του Κι-Γκορ αδράνησε. Ήταν τόσο αφύσικα όλα αυτά. Αν είχε να κάνει με άντρα, όλα θα ήταν πιο απλά. Θα είχε τραβήξει το μαχαίρι του και θα τού το είχε πετάξει καρφώνοντάς τον, πριν καν ο άλλος επιχειρούσε να εξακοντίσει τη λόγχη του!

Για τον Κι-Γκορ, όμως, ήταν αδιανόητο να κάνει κάτι παρόμοιο σε γυναίκα. Δεν θα μπορούσε να χύσει το αίμα μια γυναίκας, όποια κι αν ήταν τα ένστικτά της, όποιες κι αν ήταν οι προθέσεις της... Και ήταν βέβαιος, ότι κατά βάθος η Βάνι δεν ήθελε να τον σκοτώσει σαν αγρίμι, που της είχε επιτεθεί.

Λάθος εκτίμηση! Η Νίμπα δεν είχε καμιά αμφιβολία για τις προθέσεις της αδελφής της. Κι αν δεν επενέβαινε ταχύ-

τατα, ο Κι-Γκορ θα πέθαινε την άλλη στιγμή, εκεί που βρισκόταν, χωρίς να έχει μπορέσει να φωτίσει την ιστορία τρόμου και μυστηρίου που εκτυλισσόταν ανάμεσα στα δυο αυτά παράξενα πλάσματα.

Σαν συσπειρωμένο ελατήριο που ξαφνικά αφέθηκε ελεύθερο, τινάχθηκε το κορμί της Νίμπα κι έπεσε πάνω στην αδελφή της αιφνιδιαζοντάς την μια μόνο στιγμή πριν η Βάνι εξαπολύσει το φονικό ακόντιο της.

Τα δυο κορίτσια κυλίστηκαν στο χορτάρι μουγκρίζοντας άναρθρα και παλεύοντας σαν αγριόγατες με χέρια που προσπαθούσαν να πιάσει η μια τον λαιμό της άλλης και με πόδια που κλωτσούσαν άγρια η μια στην κοιλιά της άλλης.

Πρώτη καταφέρνει να φτάσει στο πέσμένο πιο πέρα ακόντιο η Νίμπα. Το άρπαξε και με ένα αιλουροειδές τίναγμα του κορμιού της πετάχτηκε όρθια. Έστρεψε απειλητικά τη μύτη του στην αδελφή της που κι αυτή είχε πεταχτεί κιόλας όρθια με ακροβατική ευκινησία.

–Σε προειδοποίησα, να τον αφήσεις ήσυχο!... ξεφώνησε σχεδόν υστερικά η Νίμπα.

Το πρόσωπο της Βάνι είχε παραμορφωθεί από τη λύσσα. Τα μάτια της λαμπύριζαν σαν δυο λιμνούλες Κόλασης. Η φωνή της ήταν ένα ψιθύρισμα μίσους.

–Θα σε σκοτώσω! Θα σε σκοτώσω με τον πιο φριχτό τρόπο, για αυτό που έκανες!

Η Νίμπα της αντιγύρισε την απειλή μέσα από τα σφιγμένα δόντια της.

–Δοκίμασε, αν θέλεις! Δεν είσαι καλύτερη μου στη μάχη!..Μα κι αν κατάφερες να με σκοτώσεις, ξέρεις τι θα σου έκανε ο Θορ; Σε έχει προειδοποιήσει, τι θα πάθεις, αν με πειράξεις! Και κανένας δεν μπορεί να ξεγελάσει τον Θορ!

Ήταν η πρώτη φορά που η παγερή ηρεμία της Βάνι θρυμματίστηκε και ξέσπα-

σε...

–Στον διάβολο ο Θορ! γρύλλισε. «Δεν τον φοβάμαι! Κάποια μέρα θα του ανοίξω την κοιλιά με το μαχαίρι μου, όπως θα κάνω και στη δική σου την τρυφερή κοιλίτσα!»

Μα, ήταν φανερό, ότι το όνομα του Θορ επιδρούσε σαν κάτι μαγικό πάνω της. Άρχισε να υποχωρεί προς τη ζούγκλα. Σήκωσε το χέρι της και σάλεψε απειλητικά τη γροθιά της στην αδελφή της.

–Θα δεις! τής φώναξε και χάθηκε στην πυκνή βλάστηση.

Η Νίμπα κρατώντας πάντα το ακόντιο της αδελφής της στράφηκε στον Κι-Γκορ που είχε μείνει αμέτοχος στην αναμέτρηση των δυο κοριτσιών. Είχε αποφασίσει να επέμβει μόνο αν η μία κινδύνευε άμεσα να σκοτωθεί από την άλλη. Η αλήθεια είναι πως χρώσταγε μια παραπάνω υποχρέωση στη Νίμπα, που του είχε σώσει τη ζωή με την αναπάντεχη επέμβασή της.

Τον πλησίασε αργά. Ο θυμός θόλωνε ακόμα τα μάτια της.

–Θα πρέπει να πάω ξωπίσω της... είτε σκεπτικά. «Θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα φύγεις από τον καταυλισμό σου και θα πας να κρυφτείς κάπου για δυο-τρεις μέρες. Έως τότε θα έχω ξεκαθαρίσει την κατάσταση, αλλά στο μεταξύ εσύ θα πρέπει να κρυφτείς..

–Τι είναι αυτά που λες; Ποιος κίνδυνος μπορεί να απειλήσει τον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας; Ρώτησε με θυμό που δεν κρυβόταν ο Κι-Γκορ.

–Άσε τις παλικάριές, σε παρακαλώ. Δεν ξέρεις, για τι πρόκειται!

–Θέλω να μάθω! απάντησε απότομα. Τού ερχόταν να την πνίξει!

–Όταν θα έρθει η στιγμή, θα μάθεις! Δεν μπορώ να σε βοηθήσω να σωθείς, αν εσύ ο ίδιος δεν θέλεις!

–Και πώς θα με σώσεις;Με το να

πρέπει να φύγω μακριά από τον καταυλισμό μου υπακούοντας στις φοβητσιάρικες ανοησίες ενός κοριτσιού;

–Σε παρακαλώ, τον ικέτευσε... «Δεν καταλαβαίνεις, πόσο σοβαρό είναι;»

–Ξέχνα τη Βάνι! Εκείνο που με ενδιαφέρει είναι να με πας σε αυτόν τον φοβερό Θορ! Να με πας τώρα αμέσως!

Η Νίμπα δεν μπορούσε να κρύψει τον εκνευρισμό της. Ήθελε να τρέξει πίσω από την Βάνι να ξεκαθαρίσει μια και καλή τους λογαριασμούς της μαζί της, ενώ ο Κι-Γκορ ήθελε να τον οδηγήσει στον Θορ, πράγμα που αυτή δεν ήθελε!

–Σού υπόσχομαι να γυρίσω το συντομότερο. Μόλις απαλλαγώ από εκείνη! Δεν πρέπει να ξαναμπερδευτεί στα πόδια μου!

–Σού ζήτησα να μες πας στον Θορ, τώρα αμέσως! κι έκανε ένα βήμα μπροστά για να την πιάσει από το χέρι.

Η Νίμπα του ξέφυγε με ευλογισία και την ίδια στιγμή το ακόντιο που κρατούσε σημάδευε το στήθος με τη μύτη του. Η άγρια γάτα είχε ξυπνήσει πάλι μέσα της.

–Δεν θέλω να σε τραυματίσω... τον προειδοποίησε «... αλλά θα το κάνω, αν προσπαθήσεις να μεις στη μέση! Δεν θέλω να σε σκοτώσω, αλλά να εξασφαλίσω ότι δεν θα με ακολουθήσεις. Μη με

αναγκάσεις να το κάνω με τρόπο που δεν θέλω, Κι-Γκορ! Προσπαθώ να σώσω τη ζωή σου!

Ο Λευκός κύριος της Ζούγκλας είχε καταλάβει, ότι κι οι δυο δίδυμες ήταν ικανές για κάθε παράφρονη ενέργεια. Είχε καταλάβει, επίσης, ότι το κορίτσι μπροστά του ήξερε να χειριστεί πολύ καλά το ελαφρό ακόντιο. Θα ήταν αφροσύνη από μέρους του να την προκαλεί χωρίς λόγο. Πολύ πιο αποτελεσματικό θα ήταν να συμφωνήσει μαζί της, να ακολουθήσει την αδελφή της και αυτός αθέατος να ακολουθεί τη Νίμπα. Ήταν σίγουρος πως αυτή η παρακολούθηση θα τον οδηγούσε γρήγορα στο κρησφύγετο του Θορ, ενώ ταυτόχρονα θα είχε αποφύγει να εμπλακεί στις διαφορές των δυο κοριτσιών.

–Εντάξει! Ας γίνει με τον δικό σου τρόπο... Κάνε όπως νομίζεις, καλύτερα... είπε αναστενάζοντας τάχα λυπημένος, που ...συμβιβάστηκε!

– Σε ευχαριστώ, Κι-Γκορ μου! Θα ξαναγυρίσω κοντά σου όσο πιο γρήγορα μπορέσω!

Η Νίμπα τού χάρισε το πιο ζεστό της χαμόγελο και τρέχοντας χάθηκε στις πρώτες λόχμες της ζούγκλας ακολουθώντας τον δρόμο της μισητής αδελφής της.

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΝΑΣΑΪ

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και έμεινε σκεπτικός κοιτάζοντας ολόγιστα μπροστά του. Σκέψεις διάφορες, συγκεχυμένες για γεγονότα που δεν έδειχναν να συνδέονται, περνούσαν στο μυαλό του κι αυτό τού δημιουργούσε αναστάτωση και υπερένταση...

Οι δυο άγρια σκοτωμένοι πολεμιστές των Νασαί, η σιωπή του τυμπάνου του Τεμπού Τζορτζ, η μικρή τρελή που ήθελε να τον παντρευτεί, η διαβολική δίδυμη αδελφή της, που ήθελε να τον σκοτώσει και ο φοβερός άγνωστος Θορ, που κανένας δεν θα μπορούσε, λέει, να τού εναντιωθεί!.. Και κοντά σε αυτά μια φράση, που άκουσε στον τσακωμότων κοριτσιών και τον αφορούσε!... Ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται στα πόδια τους! Τι να σήμαινε, άραγε;

Ετοιμάστηκε να ακολουθήσει εναέρια από δέντρο σε δέντρο τον δρόμο που είχαν πάρει τα δυο κορίτσια, το ένα πίσω από το άλλο, όταν άκουσε γοργά βήματα πίσω από τις λόγχμες. Βέβαιος ότι θα ήταν η Βάνι, που επέστρεφε να πραγματοποιήσει την απειλή της, πλημμύρισε από θυμό και ετοιμάστηκε να την αντιμετωπίσει.

—Αυτή τη φορά δεν... βρυχήθηκε.

Μα η φωνή του κόπηκε απότομα. Στο πρόσωπό του, όμως η οργισμένη έκφρασή του είχε παραμείνει. Μπροστά του φανερώθηκε μέσα από τις λόγχμες η Έλεν!

—Τι είπες; Τον ρώτησε κατάπληκτη βλέποντας την έκφρασή του.

—Ω, εγώ; Χμμ, τίποτα! Εσύ, λοιπόν, ήσουν, Έλεν; τραύλισε αμήχανα.

—Κι-Γκορ, τι έπαθες; Γιατί κρατάς το μαχαίρι σου;

Άνοιξε το στόμα του για να διηγηθεί στη γυναίκα του αυτά που είχαν συμβεί στην προηγούμενη λίγη ώρα. Μα, το ξανάκλεισε χωρίς να πει κουβέντα.

Πώς θα μπορούσε να τής διηγηθεί για δυο τρελά κορίτσια, που έμοιαζαν τόσο μεταξύ τους, όπως δυο σταγόνες νερό, ότι είχαν εμφανιστεί μέσα από τη ζούγκλα; Το ένα για να τον παντρευτεί με το έτσι θέλω και το άλλο να τον σκοτώσει χωρίς κανένα λόγο! Τι θα σκεπτόταν η Έλεν;

Η Έλεν τον κοίταξε δύσπιστα.

—Κι-Γκορ, μήπως αυτός ο πονηρός, ο Ν'Γκίζο, σε κατάφερε και σου 'δωσε να πιεις από εκείνο το δηλητηριώδες υγρό που θολώνει το μυαλό και το νομίζει για μύρα;

—Όχι, καθόλου! Κάτι άλλο σκεπτόμουν...

Ο Κι-Γκορ δεν είχε αναφέρει προηγουμένως τίποτα στην Έλεν για τους δυο σκοτωμένους πολεμιστές των Νασαί, που είχαν βρεθεί στην περιοχή των πυγμαίων και για το ότι τα τύμπανα της φυλής τους δεν είχαν απαντήσει στα τύμπανα των πυγμαίων εδώ και τρεις μέρες!

Έτσι, τώρα, είχε δυο μυστικά από τη γυναίκα του, πράγμα που δεν τον έκανε να αισθάνεται καλά.

Αποφάσισε να τής τα αποκαλύψει τώρα.

—Έχω κάτι να σου πω, Έλεν... Είναι κάτι παράξενο, που με έχει αναστατώνει...

Η γυναίκα του, τον κοίταξε με αμήχανη ανησυχία.

—Δυο πολεμιστές των Νασαί, δυο από τα πιο γενναία παλικάρια, του φίλου μου, του Τεμπού Τζορτζ, βρέθηκαν νεκροί στην περιοχή μας... Σκοτωμένοι, για την ακρίβεια κατασπαραγμένοι με αγριότητα από άγνωστα ζώα... Θα ήταν απίστευτο να το είχαν κάνει άνθρωποι!...

Το όμορφο πρόσωπο της Έλεν μεταμορφώθηκε σε μάσκα φρίκης.

–...Φυσικά, οι πυγμαίοι με ενημέρωσαν και έσπευσαν να μεταδώσουν την είδηση στον Τεμπού με τα ταμ-ταμ τους... Προσπάθησαν πολλές φορές να έρθουν σε επαφή μαζί του. Μα, είναι τρεις μέρες τώρα, που τα τύμπανα των Νασάι δεν απαντούν! Κάτι σοβαρό, κάτι ίσως πολύ πιο σοβαρό από όσο μπορώ να φανταστώ, θα συμβαίνει. Πρέπει να τρέξω αμέσως στο κράαλ των Νασάι. Ο αδελφικός μου φίλος, ο Τεμπού, μπορεί να έχει την ανάγκη μου και...

Στη σκέψη του σχηματίστηκαν, ξαφνικά, οι μορφές των δυο αλλόκοτων κοριτσιών, της Νίμπα και της Βάνι. Αν αποφάσιζαν να ξανααγυρίσουν στον καταυλισμό του, έστω η μία, θα ήταν πολύ επικίνδυνο για την Έλεν, να την έβρισκαν εδώ μόνη της.

–... θα έρθεις κι εσύ μαζί μου, Έλεν... πρόσθεσε.

ΜΙΑΣ μόνον μέρας ταξίδι τους χώριζε από την περιοχή των Νασάι. Το απόγευμα της δεύτερης μέρας καμουφλάρισαν το κανό τους στην όχθη του ποταμιού. Θα συνέχιζαν με τα πόδια, γιατί το ποτάμι άλλαζε κατεύθυνση σε αυτό το σημείο και θα τους απομάκρυνε από τον προορισμό τους.

Έστησαν τον πρόχειρο καταυλισμό τους κοντά σε μια μικρή πηγή για να περάσουν το βράδυ και ο Ν' Γκίζο, ο μικρόσωμος αρχηγός των πυγμαίων, που τους συνόδευε, χάθηκε μέσα στα σύνδετρα ψάχνοντας για το βραδινό τους φαγητό. Στο μεταξύ ο Κι-Γκορ θα μάζευε ξερά κλαδιά και θα άναβε τη φωτιά για το φαγητό, αλλά και για να κρατάει μακριά τα αγρίμια που θα έρχονταν το βράδυ να ξεδιψάσουν στην πηγή.

Η Έλεν προτίμησε να κάνει μια βουτιά

στο δροσερό νερό της μικρής λιμνοπηγής. Τελειώνοντας το μπάνιο της η Έλεν, ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας τη βοήθησε να βγει από το νερό.

Θυμήθηκε την παρόμοια σκηνή, πριν τρεις μέρες στην μικρή λιμνοπηγή του καταυλισμού του, με τη Νίμπα να αναδύεται ολόγυμνη από το νερό κι άθελα του έκανε τη σύγκριση με την Έλεν, όχι πολύ μεγαλύτερή της σε ηλικία... Το κορμί της Έλεν ήταν πιο μεστωμένο.. Πιο θηλυκό. Χαμογέλασε ικανοποιημένος από το συμπέρασμα της σύγκρισης και τής έφερε τα δυο κομμάτια φορέματος-μαγιό, που η Έλεν είχε αφήσει λίγο πιο πέρα, πριν να βουτήξει.

ΕΎΠΙΝΗΣΑΝ κι οι τρεις τους με το πρώτο φως της ημέρας. Μόλις είχε αρχίσει ο ήλιος να προβάλλει μακριά στον ορίζοντα. Πρώτος πετάχτηκε από τα στρωσίδια του ο μικρόσωμος Ν'Γκίζο, για να φροντίσει το πρωινό τους κόβοντας φρέσκα φρούτα από οπωροφόρους θάμνους και δέντρα.

–Απέχουμε περίπου μια μέρα από το κράαλ των Νασάι... είπε ο Κι-Γκορ. «... Η πορεία μας από εδώ και πέρα θα πρέπει να γίνει πιο αργή και πιο προσεκτική. Δεν ξέρουμε, τι θα συναντήσουμε. Για αυτό, πριν να πλησιάσουμε περισσότερο, θέλω να ρίξω μια ματιά τριγύρω... Έλεν και Ν'Γκίζο θα με περιμένετε εδώ. Δεν ξέρω πόσο θα χρειαστεί να λείψω... Ίσως, μια μέρα... Ίσως και δυο...»

–Ο Ν'Γκίζο θα φτιάξει σπίτι για την Έλεν στα κλαδιά αυτού του δέντρου... είπε ο πυγμαίος στον Κι-Γκορ. «...Όλα θα είναι εντάξει, όσο θα λείπεις, Γκορ!»

Δεν χρειαζόταν στον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας να τού το επιβεβαιώσει ο μικρόσωμος φίλος του, ότι θα θυσιάζε ακόμα και τη ζωή του για να προστα-

τέπει την Έλεν από οποιονδήποτε κίνδυνο.

Η κοκκινομάλλα σύντροφος του άρχοντα της ζούγκλας ήξερε πως θα ήταν μάταιο να προσπαθήσει να τού ζητήσει να πάει και αυτή μαζί του, από τη στιγμή που αυτός είχε αποφασίσει να συνεχίσει μόνος του. Αρκέστηκε μόνο να τον ικετεύσει:

–Αγαπημένε μου, πρόσεχε!

Ο Κι-Γκορ έριξε ακόμα μια ματιά γύρω του για να αποτυπώσει το μέρος στη μνήμη του. Μετά, πέρασε το χέρι του στον σβέρκο της. Την τράβηξε αγκαλιαστά κοντά του.

–Έχω ενηλικιωθεί!.. Μην ανησυχείς... της είπε χαμογελώντας και τη φίλησε απαλά. Η Έλεν τού το ανταπόδωσε με θέρμη.

Απομακρύνθηκε τρέχοντας και αρπάζοντας την πρώτη χοντρή κλημασίδα μπροστά του ξεκίνησε το ταξίδι του με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Από κλαδί σε κλαδί και από δέντρο σε δέντρο διέσχισε τη ζούγκλα με γρηγοράδα που κανένα αγρίμι δεν θα μπορούσε να ξεπεράσει. Πριν να πυκνώσουν οι σκιές του σούρουπου διέκρινε κάτω στο έδαφος πατημένα μονοπάτια, που όσο προχωρούσε πλήθαιναν. Ήταν σημάδι, ότι πλησίαζε στον προορισμό του.

Ήταν αναγκασμένος τώρα να ταξιδεύει πιο αργά, γιατί μέσα στο σύθαμπο δεν μπορούσε να υπολογίζει το ίδιο καλά με πριν τις αποστάσεις από κλαδί σε κλαδί. Κανονικά, θα έπρεπε να είχε κατέβει στο έδαφος και να διανύσει την υπόλοιπη απόσταση περπατώντας. Μα, τα εντελώς έρημα μονοπάτια και η παράξενη ησυχία, που βασιλεύε παντού, τον έκαναν να είναι προσεκτικός.

Ο μυστηριώδης κόσμος της ζούγκλας γύρω του είχε τυλιχτεί σε έναν σιωπηλό μαύρο μανδύα, όταν ο Κι-Γκορ σταμάτη-

σε το εναέριο ταξίδι του. Είχε φτάσει μπροστά στον φράχτη του κράαλ των Νασάι.

Ισορρόπησε σε ένα μεγάλο χοντρό κλαδί, που άπλωνε τη φυλλωσιά του και πέρα από τον περιμετρικό φράχτη. Έφτανε σχεδόν έως την κεντρική πλατεία του χωριού, αλλά αρκετά μέτρα πάνω από το έδαφος.

Από το παρατηρητήριο του έβλεπε ολόκληρο το κράαλ των Νασάι να απλώνεται κάτω από τα πόδια του... Αντίθετα, ο ίδιος, κρυμμένος στα πυκνά φυλλώματα του τροπικού δέντρου, ήταν εντελώς αθέατος σε όποιον θα σήκωνε το βλέμμα του στα κλαδιά του δέντρου.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ματιά που έριξε στο χωριό συναίσθημα ανακούφισης τον πλημμύρισε.

Το κράαλ ήταν ολόφωτο από πολλές δυνατές φωτιές σε κάθε ευρύχωρο άνοιγμα ανάμεσα στις καλύβες. Άνθρωποι κάθονταν γύρω τους. Φαίνονταν ήρεμοι. Όταν, όμως, άρχισε να προσέχει περισσότερες λεπτομέρειες, το πρόσωπό του έγινε ξαφνικά σοβαρό. Κάτι περίεργο συνέβαινε.

Έξω από τον φράχτη το χωριό ήταν ζωσμένο από συμπαγή κύκλο φωτιάς με χαμηλή φλόγα. Σωροί από φλεγόμενα ξερόκλαδα στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο σχημάτιζαν συνεχή γραμμή πυρός, ενώ και μέσα στο κράαλ είκοσι τουλάχιστον φωτιές φωταγωγούσαν άπλετα το μεγάλο χωριό.

Μέσα σε αυτή τη φωτοχυσία ο Κι-Γκορ μπορούσε να διακρίνει άνετα ότι οι τοίχοι των καλυβιών έδειχναν επισκευασμένοι με καινούργια κλαδιά, σάμπως το κράαλ να είχε υποστεί πρόσφατα κάποια καταστροφική επιδρομή.

Μα, εκείνο που παραξένεψε περισσότερο τον Κι-Γκορ ήταν η συμπεριφορά των

ιδίων των Νασάι... Οι συνήθως θορυβώδεις ιθαγενείς έδειχναν αμίλητοι! Στέκονταν εδώ κι εκεί αμίλητοι σε βουβές ομάδες, ο καθένας βυθισμένος στις σκέψεις του ή σαν να προσεύχονται από μέσα τους. Θύμιζαν ζώα που είχαν μαζευτεί γύρω από τη φωτιά να ζεσταθούν.

Οι Νασάι ήταν τρομαγμένοι! Παρ' όλο που οι λόγγες τους, τα τόξα τους και τα τρομερά σπαθιά τους ήταν αποθεμένα δίπλα τους ή τα είχαν ζωσμένα πάνω τους έτοιμοι για μάχη, το σημάδι του ανείπωτου τρόμου διακρινόταν καθαρά πάνω τους!

Αυτοί ήταν οι πολεμιστές οι οποίοι γελούσαν στη μάχη, οι οποίοι πάντα προκαλούσαν τον κίνδυνο; Αυτοί ήταν οι πολεμιστές με το αδάμαστο θάρρος, οι οποίοι εθεωρούντο πιο σκληροί και από το μέταλλο των φονικών σπαθιών τους;

Άλλοτε, πριν ο Λευκός Κύριος έρθει να επιβάλλει τον δικό του νόμο στη Ζούγκλα, οι φυλές έτρεμαν στο άκουσμα του ονόματός τους, γιατί οι Νασάι ζούσαν, τότε, μόνον για τον πόλεμο και τις κατακτήσεις.

Εκείνο, όμως που απασχολούσε περισσότερο από όλα τη σκέψη του Κι-Γκορ ήταν η απουσία του Τεμπού Τζορτζ, του παντοδύναμου φυλάρχου τους. Όσο κι αν σάρωνε κάθε γωνιά του χωριού με το βλέμμα του, δεν μπορούσε να εντοπίσει, ανάμεσα στο πλήθος, τη γιγάντια κορμοστασιά του αρχηγού των Νασάι.

Κακά προαισθήματα ανακατώθηκαν με υποθέσεις για το πού μπορεί να βρίσκεται. Στην καλύτερη περίπτωση, σκέφτηκε, θα βρίσκεται μέσα στην καλύβα του και θα συνεδριάζει με τα πρωτοπαλικάρα του...

Ο Κι-Γκορ αποφάσισε, πως το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να μπει στο χωριό, μολοντί κάτι τέτοιο δεν ήταν στις αρχικές του προθέσεις.

ΚΑΤΕΒΗΚΕ από το δέντρο, του Κοποίου ο τεράστιος κορμός βρισκόταν έξω από το τείχος της φωτιάς, με τη σκέψη, αν θα ήταν προτιμότερο να εμφανιστεί εκεί, όπου η φωτιά καταύγαζε τον χώρο, αλλά υπήρχε ο φόβος να μην τον αναγνωρίσουν αμέσως και πάνω στο εκνευρισμό τους να γεμίσουν το κορμί του βέλη, καθώς θα τους έδινε τον τέλεια φωτισμένο στόχο.

Κινήθηκε προσεκτικά στα σκοτεινά σημεία της ζούγκλας πλησιάζοντας στην πύλη του φράχτη. Προχώρησε λίγα βήματα μπροστά. Ίσαμε το σημείο, όπου το σκοτάδι του δάσους έσμιγε με τις φωτεινές ανταύγειες της φωτιάς δημιουργώντας κινούμενες φωτοσκιάσεις στις οποίες οι σιλουέτες των όγκων μπερδεύονταν με τις σκιές τους.

Στάθηκε στο σημείο που θεωρούσε το πιο κατάλληλο. Σήκωσε το ακόντιο του και φώναξε βροντερά στη γλώσσα των Νασάι σκεπάζοντας με τη φωνή του τους τριγμούς των κλαδιών που καίγονταν.

—Έεε! Από το χωριό! Ανοίχτε! Ένας φίλος έρχεται!

Ο αντίλαλος της φωνής του έσβησε και παγερή σιωπή ακολούθησε.

—Δεν είναι πια ο Κι-Γκορ καλοδεχούμενος στο κράαλ των Νασάι; ρώτησε πάλι δυνατά, όταν η σιωπή από μέσα κράτησε περισσότερο από όσο έπρεπε.

Βιαστικά βήματα και μουρμουριστές φωνές ακούστηκαν από μέσα και η πύλη άνοιξε τόσο, όσο ακριβώς χρειαζόταν για να περάσει ένας άντρας.

Βγήκε ο γιγαντώσωμος Ντ'Μπάγια, ο πρώτος από τους υπαρχηγούς του Τεμπού Τζορτζ, κρατώντας ένα μακρύ κοντάρι με κάτι σαν φτυάρι δεμένο στην άκρη του.

Προχώρησε δίχως να καλωσορίσει τον Κύριο της Ζούγκλας, δίχως προφέρει μια λέξη. Με το κοντάρι έσπρωξε τα φλεγόμενα ξύλα ανοίγοντας ένα πέρασμα

στην πύρινη ζώνη γύρω από το κράαλ.

Ο Κι-Γκορ παρατήρησε ότι ο άντρας έτρεμε από βιασύνη να ανοίξει το πέρασμα και ότι έριχνε φοβισμένες ματιές ολόγυρα με μάτια ορθάνοιχτα. Τρόμος από την απειλή κάποιου απροσδιόριστου θανάσιμου κινδύνου έδειχνε ότι τον είχε κυριεύσει.

–Γρήγορα, Λευκέ Κύριε, πέρασε μέσα!.. είπε.

Τι είδος τρέλας είχε κυριεύσει τον ατρόμητο Ντ'Μπάγια; Από τη βιασύνη είχε κάνει μισή δουλειά. Στο στενό ανοιγμένο πέρασμα υπήρχαν ακόμα πολλά πυρακτωμένα αποκαϊδια. Ο Κι-Γκορ πισωπάτησε λίγα βήματα και παίρνοντας φόρα πήδηξε πάνω από το πέρασμα. Δεν θα το διακινδύνευε να πατήσει πάνω στα πυρωμένα ξύλα που είχαν απομείνει.

Δεν είχε ακόμα προσγειωθεί κι ο Ντ'Μπάγια άρχισε με μανία να ξαναστρώνει βιαστικά στη θέση τους τα φλεγόμενα κλαδιά, που είχε παραμερίσει προσωρινά, κλείνοντας και πάλι τον πύρινο κύκλο γύρω από τον φράχτη.

Ο Κι-Γκορ τον περίμενε να τελειώσει για να μπουν μαζί στο χωριό.

–Όχι, Κύριε! Μην περιμένεις! τού φώναξε βραχνά με τόνο προσταγής.

Λέξεις οργής έφτασαν στην άκρη των χειλιών του Κι-Γκορ, αλλά τις κατέπνιξε πριν βγουν. Γύρισε και αμίλητος προχώρησε στη μισάνοιχτη πύλη. Ωστόσο, πριν περάσει μέσα, ο Ντ' Μπάγια είχε τελειώσει κι έτρεχε κιάλας ξωπίσω του. Μπήκαν μαζί.

ΟΤΑΝ η βαριά πόρτα έκλεισε με πάταγο και δυο-τρεις άντρες στέριωσαν τις μεγάλες αμπάρες στη θέση τους, ο Ντ'Μπάγια ακούμπησε την πλάτη του στον ξύλινο τοίχο του φράχτη κι άφησε να τού ξεφύγει αναστεναγμός ανακούφισης, που περισσότερο έμοιαζε με

μουγκρητό. Στάλες ιδρώτα κυλούσαν στο πλατύ και τραχύ πρόσωπό του.

–Πού είναι ο Τεμπού Τζορτζ; φώναξε δυνατά ο Κι-Γκορ. «Ίσως η δική του γλώσσα να σαλεύει ακόμα και να μου πει, τι συμβαίνει εδώ πέρα! Τι στους δαίμονες, όλοι σας μουγκαθήκατε, ξαφνικά;»

Το γερακίσιο βλέμμα του έκανε τον γύρο του κράαλ.

Πόσο παράξενα έδειχναν τα πρόσωπα αντρών και γυναικών, που είχαν γυρίσει στο άκουσμα της φωνής του και τον παρατηρούσαν βουβοί. Φαίνονταν σαν να ήταν κυριευμένοι από αντικρουόμενα συναισθήματα.

Σαν να μην ήξεραν, αν θα έπρεπε να χαρούν ή να λυπηθούν για την παρουσία του στο χωριό τους! Κι όμως, ίσαμε την τελευταία φορά, που τούς είχε επισκεφτεί, η έκδηλη χαρά τους ήταν μεγάλη. Σχεδόν, τον είχαν μωλωπίσει από τον ενθουσιασμό τους να τον καλωσορίσουν!

Τα μάτια του Ντ'Μπάγια στράφηκαν στην ανατολή.

–Λίγη ώρα μας απομένει, Κι-Γκορ και κανένας δεν ξέρει πόσο μπορεί να μας κοστίζει αυτό!. Είπε ο μαύρος με βραχνή φωνή... «Μα, μιας και είναι δικό μας το λάθος, που βρίσκεσαι εδώ, θα σου εξηγήσω τι είναι αυτό που μας τρομάζει. Τότε, θα καταλάβεις γιατί δεν θα πρέπει να μείνεις κοντά μας... Ακολούθησέ με!...»

Ανοίγοντας μονοπάτι με το βαρύ του σώμα, ανάμεσα στο πλήθος, προχώρησε για την καλύβα του Τεμπού. Καταλάβαινε, ότι οι πολεμιστές της φυλής δεν ενέκριναν την πρωτοβουλία του, για αυτό κοίταξε γύρω του με βλέμμα προκλητικό, σαν να ήθελε να προκαλέσει κάποια αντίδραση, που ίσως να τον έβγαζε από τη δύσκολη θέση να εξηγήσει στον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας, αλλά κανένας δεν αντέδρασε.

Παραμέρισε το παραπέτασμα από προ-
βιά αντιλόπης που έκλεινε την είσοδο της
καλύβας και μπήκε μέσα. Τον ακολούθη-
σε ο Κι-Γκορ περιμένοντας να δει τον
Τεμπού να βρίσκεται εκεί μέσα.

Μα, η καλύβα ήταν άδεια.

–Μη ψάχνεις για τον φίλο σου... είπε ο
Ντ'Μπάγια.. «.. Μη ψάχνεις για αυτόν
που ονομάζαμε Κύριο μας.. Η νύχτα
πέφτει βαριά πάνω στη φυλή μας... Ο
θάνατος βρίσκεται παντού γύρω μας...»

Στο πρόσωπο του μαύρου ζωγραφίστη-
κε η θλίψη και προσπαθώντας να κρύψει
τα δάκρια που ανέβαιναν στα μάτια του
το σκέπασε με τις παλάμες του.

–Ο Τεμπού χάθηκε... συνέχισε την
αφήγηση των γεγονότων ο Ντ'Μπάγια.
«... Τα μαύρα σερνάμενα όντα από το
πηγάδι του θανάτου τον κατάπιαν. Πήγε
μόνος να τα συναντήσει με παλικάρια
ανείλωτη και αιχμαλωτίστηκε προδο-
μένος!...»

Ο Ντ'Μπάγια έκλαιγε με λυγμούς που
τον τράνταζαν ολόκληρο. Αυτός που δεν
ήξερε τι θα πει δάκρυ!

–...Ναι! Όταν είδε ότι όλα ήταν χα-
μένα, πήγε μόνος έξω, όπως τού είχε ζη-
τήσει ο Γέρος, να συζητήσουν για ειρήνη.
Στην καρδιά του, μόνο μια επιθυμία είχε:
να σώσει τον λαό του. Αλλά, η πρόταση
του Γέρου δεν ήταν άλλο από ύπουλο
τέχνασμα για να τον αιχμαλωτίσουν...
Ακούσαμε τις κραυγές του μέσα στη ζού-
γκλα. Έπειτα σιωπή. Ορμήσαμε να πολε-
μήσουμε και να πεθάνουμε για αυτόν.
Είχε, όμως, εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει
κανένα ίχνος!

ΤΑ ΛΟΓΙΑ έβγαιναν τόσο γοργά από
το στόμα του Ντ'Μπάγια, ώστε με
δυσκολία μπορούσε να συλλάβει το νόη-
μά τους ο Κι-Γκορ. Άπλωσε τα χέρια του
και τα ακούμπησε στους ώμους του μαύ-
ρου, που έτρεμε από την ταραχή του,

προσπαθώντας να τον ηρεμήσει.

–Δεν μπορώ να καταλάβω,
Ντ'Μπάγια... Απάντησε μου: είναι νε-
κρός ο Τεμπού Τζορτζ;

Το άγγιγμα των χεριών του λευκού
στον ώμο του, καθησύχασε κάπως τον
Ντ'Μπάγια.

–Ίσως, δεν είναι νεκρός... Μα, είναι το
ίδιο σαν να είναι νεκρός!

–Μίλησε καθαρά, άνθρωπέ μου! τον
διάταξε με αυστηρό τόνο ο Κι-Γκορ. «...
Τι θέλεις να πεις; Και ποιος το έκανε
αυτό;»

Γράπωσε με τις παλάμες τους ώμους
του μαύρου και με ατσάλινα δάχτυλά
του, τους έσφιξε δυνατά ταρακουνώντας
τον, ταυτόχρονα, ολόκληρο.

–Ξέρεις πολύ καλά ότι ο Τεμπού είναι
αδελφός μου! Οι εχθροί του, όσο ζω εγώ,
δεν θα νιώθουν ασφαλείς!

Ο Ντ'Μπάγια κούνησε καταφατικά το
κεφάλι του.

–Δεν μπορείς, όμως, να κάνεις τίποτα,
μπάνα Γκορ... σιγοψιθύρισε ο μαύρος.
«Αντίθετα, η παρουσία σου εδώ, μπορεί
να καταδικάσει όλους μας σε θάνατο!»

–Μίλησε, λοιπόν, μαύρε!

Η φωνή του Λευκού Κύριου της Ζού-
γκλας είχε κάτι το απειλητικό για τη σω-
ματική ακεραιότητα του πρωτοπαλίκα-
ρου των Νασάι!

Ο Ντ'Μπάγια δεν ήταν ότι φοβήθηκε
από το απειλητικό ύφος του Κι-Γκορ.
Ήθελε, να τού τα πει όλα! Γι αυτό, με σι-
γανή φωνή –λες και φοβόταν να μην
ακούσει αυτή που δεν θα 'πρεπε— ξεκί-
νησε τη διήγησή του εξιστορώντας από
το σημείο εκείνο, που κατά την άποψή
άρχισε το κακό για τη φυλή του.

Πριν από ένα φεγγάρι, λέει, ήρθαν στο
χωριό δυο λευκοί ζητώντας από τον Τε-
μπού τη βοήθειά του για να ανοίξουν
ξανά μια παλιά κοίτη του ποταμού, που
μεγάλα βράχια την είχαν κλείσει αποξη-

ραίνοντάς τον, επειδή δεν τροφοδοτούταν από τα νερά της λίμνης Τίβα.

Η Τίβα είναι μια μεγάλη λίμνη που εκτείνεται στα βόρεια της χώρας των Νασάι σε τραχιά και πυκνόφυτη περιοχή. Συνορεύει με τα εδάφη δυο άλλων φυλών και για λόγους που είχαν ξεχαστεί από το πέρασμα του χρόνου, θεωρείται κατοικία κακών πνευμάτων και για αυτό οι Νασάι, αλλά και οι γειτονικές φυλές αποφεύγουν να πλησιάζουν στην περιοχή της με συνέπεια να μην έχει επιχειρήσει κανένας τη διάνοιξη του φράγματος που θα κάρπιζε και πάλι τη γη τους.

Ο Κι-Γκορ είχε ακούσει για την Τίβα, την καταραμένη λίμνη-ταμπού με τα κακοποιά πνεύματα, αλλά δεν είχε τύχει να φτάσει ποτέ ίσαμε εκεί.

Οι δυο λευκοί ήταν μηχανικοί κι αντιπροσώπευαν κάποιους ιδιοκτήτες φυτειών, που ήθελαν η Τίβα να γίνει και πάλι η δεξαμενή τροφοδοσίας του αποξηραμένου ποταμιού, δια μέσου του οποίου θα μετέφεραν τις σοδιές τους ίσαμε τον μακρινό μεγάλο ποταμό Κόνγκο... Το πέρασμά του από την περιοχή θα ήταν και πολλαπλά ωφέλιμο για τους Νασάι. Θα κάρπιζε και πάλι τη γη τους, θα προσέλυε άφθονο κυνήγι και θα προσέφερε πολύτιμο και καθαρό νερό σε όλους... Ήταν πολύ όμορφα λόγια αυτά που μας είπαν!..

Μίλησαν με τον Τεμπού, συνέχισε ο Ντ'Μπάγια, και του εξήγησαν, ότι παλιά, στην εποχή των πατεράδων μας και πιο πριν, η γη σάλεψε δυνατά κατακρημνίζοντας ολόκληρο ένα μικρό βουνό, που τα βράχια του έφραζαν την έξοδο των νερών από τη λίμνη. Έτσι, αν οι Νασάι βοηθούσαν, θα μπορούσαν και με τα δικά τους μέσα να δώσουν πάλι πέρασμα στα νερά, τα οποία περνώντας μέσα από τα εδάφη μας θα έκανε το κυνήγι άφθονο, δεν θα φοβόμαστε πια την ξηρασία και θα μας

άνοιγε έναν εύκολο δρόμο για άλλες περιοχές.

Μολονότι ο Κι-Γκορ αν και ήταν συνηθισμένος στην πολυλογία των μαύρων, στις επαναλήψεις των ίδιων πραγμάτων και στην εξιστόρηση ασήμαντων λεπτομερειών, έχασε την υπομονή του.

–Αυτοί οι δυο λευκοί, λοιπόν, άρπαξαν τον Τεμπού Τζορτζ; ρώτησε ανυπόμονα.

–Όχι, αλλά η παρουσία τους, εδώ στο κράαλ μας είναι η αιτία..

Ο Κι-Γκορ αποφάσισε ότι ήταν προτιμότερο να συγκρατήσει την ανυπομονησία του και να αφήσει τον Ντ'Μπάγια να διηγηθεί την ιστορία με τον δικό του τρόπο.

Και ο πολεμιστής συνέχισε με τον... δικό του τρόπο.

–Ο Τεμπού βρήκε καλά τα λόγια των λευκών. Μας μάζεψε και μας είπε: «Ας πάμε κι ας κάνουμε αυτό το καλό για τη φυλή μας...»Μερικοί πολεμιστές δεν θέλησαν να τον ακολουθήσουν γιατί φοβήθηκαν τα κακά πνεύματα της λίμνης. Τότε, ο Τεμπού τους περιγέλασε και τους έκανε να ντραπούν. Πήγαμε τελικά όλοι. Και γιατί πιστέψαμε στον Τεμπού και γιατί δεν θέλαμε να νομίζουν οι γυναίκες μας, ότι είμαστε δειλοί. Ολόκληρη τη μέρα δουλεύαμε σκληρά και ολόκληρη τη νύχτα γλεντούσαμε έχοντας εξασφαλίσει και το φαγητό μας από το άφθονο κυνήγι που υπήρχε γύρω μας... Για μερικές μέρες, όλα πήγαιναν καλά...

Σώπασε και με τον αντίχειρά του σκούπισε τις χοντρές στάλες ιδρώτα που λαμπύριζαν στο μέτωπό του. Η ματιά του γέμισε τρόμο, καθώς σκεφτόταν τις εικόνες από τα γεγονότα που θα επακολουθούσαν και θα 'πρεπε τώρα να τα περιγράψει!

–... Και τότε, μια νύχτα τα όπλα και τα άλλα πράγματα των λευκών χάθηκαν μυστηριωδώς... Μια μέρα αργότερα, εξα-

φανίστηκε εντελώς από το δάσος και το έως τότε άφθονο κυνήγι!. Οι κυνηγοί μας απλώθηκαν στη ζούγκλα γύρω αναζητώντας θηράματα, μα δεν ξαναγύρισαν ποτέ πίσω!.. Στείλαμε ανιχνευτές να τους αναζητήσουν, μα ούτε αυτοί ξαναγύρισαν! Το δάσος είχε καταπιεί κι αυτούς!... Ο τρόμος του θανάτου είχε αρχίσει να απλώνει τα φτερά του πάνω από τα κεφάλια μας! Λευκές σκιές τριγύριζαν γύρω από την κατασκήνωσή μας τη νύχτα. Άλλοτε σιωπηλές κι αέρινες κι άλλοτε ουρλιάζοντας κολασμένα... Τη μέρα, κάτι παρόμοιο, αλλά και χειρότερο. Βλέπαμε αόριστες γκριζες σκιές να κινούνται ανάμεσα στους θάμνους και στις λόγχες. Δεν μας επιτίθονταν, ούτε τις είδαμε ποτέ από κοντά. Μόνο μας τρομοκρατούσανμε κάτι αλλόκοτα γρυλλίσματα που δεν έμοιαζαν να βγαίνουν από λαρύγγια γνωστών ζώων...

Ο ΝΤ 'ΜΠΑΓΙΑ συνέχισε να περιγράφει με έξαψη...

—Μάς έζωσαν η πείνα και ο θάνατος! Βρίσκαμε συντρόφους μας πολεμιστές με τα κορμιά τους σπαραγμένα με αγριότητα. Δεν ήταν από επίθεση τσακαλιών... Τα τσακάλια δεν κάνουν τόσο τρομερά δαγκώματα... Κάποια άλλα πιο φοβερά ζώα ήταν. Αλυχτούσαν σαν αγριόσκυλοι, αλλά πολύ πιο άγρια...

—Ναι, μουρμούρισε ο Κι-Γκορ... είδα κι εγώ τα κορμιά των δυο πολεμιστών κομματιασμένα με τον ίδιο τρόπο στην περιοχή μου.. Δεν τούς είχαν σκοτώσει και κομματιάσει τσακάλια... Κάποιο άγνωστο τρομερό θηρίο τριγυρίζει στις περιοχές μας...

Ο μαύρος συνέχισε τη διήγησή του σαν να μην είχε προσέξει την παρατήρηση του Κι-Γκορ. Τόση ήταν η έξαψη κι ο τρόμος που είχε φωλιάσει στην ψυχή του.

—Μ' όλο που ακούγαμε τις σπαρακτικές

φωνές τους, γιατί το κακό συνέβαινε κοντά μας, δεν προφταίναμε να τρέξουμε να τους σώσουμε! Το τέρας είχε τελειώσει το φονικό του και είχε εξαφανιστεί! Ξέραμε ότι είχαμε προσβάλλει τα κακά πνεύματα της λίμνης, μα ο Τεμπού συμπεριφερόταν σαν τρελός! Αρνιόταν να μας αφήσει να σταματήσουμε τη δουλειά... Είπε πως η δουλειά, που ήταν για το καλό της φυλής μας άξιζε για το χυμένο αίμα των χαμένων συντρόφων μας και σε λίγες μέρες θα την τελειώναμε.. Κανένα από τα κακά πνεύματα της γης και του ουρανού δεν θα μπορούσε να μας εμποδίσει! Και την τελειώσαμε! Στο τέλος, οι δυο λευκοί έβαλαν φλόγα και καπνό και τίναξαν στον αέρα τους τελευταίους βράχους και το νερό της λίμνης κύλησε ορμητικά, πάλι στην παλιά του στεγνή κοίτη! Τότε, ο Τεμπού στάθηκε κοντά στα νερά που στροβιλιζόνταν αφρίζοντας στο ανοιγμένο πέραςμα, σάλεψε τις γροθιές του προς τη ζούγκλα και αποκάλυψε δειλούς τα πλάσματα, που είχαν προσπαθήσει να τα βάλουν με τους ανίκητους Νασιά!.. Πανηγυρίσαμε μαζί του τη νίκη μας και χαιρόμαστε που είχαμε έναν τόσο γενναίο αρχηγό... Μάς οδήγησε πίσω στο κράαλ νικητές και νομίσαμε ότι βρισκόμαστε πια σε ασφάλεια...

Με πικρό γέλιο συνόδεψε τα τελευταία του λόγια ο Ντ'Μπάγια... Πήρε βαθιές ανάσες προσπαθώντας να βρει τα λόγια που να περιγράψει τις φριχτές εικόνες στη συνέχεια της διήγησής του.

—Νιώθαμε χαρούμενοι, αλλά ο τρόμος ήταν ακόμα εδώ! Μας είχε ακολουθήσει στο χωριό!.. Την τρίτη νύχτα από την επιστροφή μας, ο Γέρος χτύπησε χωρίς καμιά προειδοποίηση, καθώς τρώγαμε το βραδινό μας.

—Ποιος είναι ο Γέρος; τον διέκοψε ο Κι-Γκορ.

—Ο Κύριος των Νεκρών, όπως ο ίδιος είπε τον εαυτό του... Ο αφέντης που διατάζει την κολασμένη ορδή των δαιμόνων!

—Καλά, συνέχισε αυτό που έλεγες πριν..

Ο Κι-Γκορ κατάλαβε, ότι δεν θα έβγαζε άκρη, αν δεν τον άφηνε να τα διηγηθεί με τη σειρά που ήθελε. Κι ο Ντ'Μπάγια παίρνοντας μια ανάσα, συνέχισε:

—Μέσα σε μια στιγμή ο αγέρας γέμισε από φριχτές αλλόκοτες κραυγές που δεν ήταν ανθρώπινες. Μέσα από τη ζούγκλα ξεπρόβαλε με φοβερό ποδοβολητό ένα κοπάδι ρινόκεροι! Έπεσαν πάνω στον φράχτη και τον συνέτριψαν με την ορμή τους και με τον όγκο τους σαν να ήταν φτιαγμένος από ξερόφυλλα. Περνώντας ταχύτατα μέσα από το χωριό γκρεμίζοντας στο διάβα τους ο τι βρισκόταν μπροστά τους χάραξαν ένα δρόμο από συντρίμμια και νεκρά κορμιά. Και πριν οι άντρες προλάβουν να πάρουν τα όπλα τους, οι ρινόκεροι χάθηκαν στη ζούγκλα. Ένα δεύτερο κύμα επιδρομέων όρμησε, τότε, μέσα στο χωριό από το άνοιγμα στον φράχτη. Κοπαδιαστά τα γκρίζα τερατώδη όντα, από τα βάθη της γης, ξεχύθηκαν ανάμεσα στις καλύβες σκορπίζοντας τον θάνατο με τα φριχτά σαγόνια τους...

Έβαλε τα χέρια του μπροστά στα μάτια του, σαν να ήθελε να τα εμποδίσει να βλέπουν το τρομερό θέαμα, οι εικόνες του οποίου δημιουργούνταν στο νου του από τη θύμησή τους.

—Γυναίκες, παιδιά, γέροι και πολεμιστές έπεφταν με ξεσκισμένα κομματιασμένα μέλη. Όλους, όσους δεν τους είχε παραλύσει ο τρόμος αναζήτησαν τα όπλα τους, μα μέχρι να τα πάρουν και

αυτή η ορδή είχε χαθεί στην πυκνή ζούγκλα ουρλιάζοντας κολασμένα...

Ο Ντ'Μπάγια δεν ανέφερε, ότι ο μεγαλύτερος γιος του σκοτώθηκε μπροστά στα μάτια του, καθώς ο ίδιος σαν από θαύμα είχε προφτάσει να μην τον ποδοπατήσει ένας μαινόμενος ρινόκερος, ενώ η καλύβα του είχε καταστραφεί από το πέρασμα των θωρακισμένων θηρίων της ζούγκλας.

—Στο διάστημα της νύχτας κάναμε ο τι μπορούσαμε να επιδιορθώσουμε και να ενισχύσουμε τον φράχτη. Ανάψαμε φωτιές γύρω από το χωριό και ετοιμάσαμε τα όπλα μας. Μα η ελπίδα είχε φύγει από μέσα μας. Ακόμα κι ο Τεμπού ήταν ταραγμένος. Τι μπορεί να κάνει ο άνθρωπος εναντίον των δυνάμεων του Σκότους; Τα όντα εκείνα δεν ανήκαν στον δικό μας κόσμο. Ήταν όντα που κάποια μαγική δύναμη τα κάλεσε κι η γη τα ξέρασε από το πηγάδι του θανάτου και τα μετέβαλε σε αγρίμια.. Ήταν όντα που εξαπολύθηκαν εναντίον μας, επειδή προσβάλαμε το ταμπό της ιερής λίμνης και ταραξάμε τον ύπνο των πνευμάτων της. Ο ξολοθρεμός μας θα είναι η τιμωρία μας... Και η λύτρωσή μας!...

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ ΦΤΙΑΧΝΕΙ ΕΝΑ “ΤΖΟΥ-ΤΖΟΥ”

Η ΕΚΠΛΗΞΗ του Λευκού Κυρίου της Ζούγκλας ήταν μεγάλη. –Γιατί δεν μας καλέσατε, τον Ντ'Κίζο κι εμένα να 'ρθούμε αμέσως; τον διέκοψε.

–Φρόντισαν να καταστρέψουν το τύμπανό μας, Λευκέ Κύριε!

Κι ο Ντ'Μπάγια εξήγησε ότι η κύρια επίθεση των ρινόκερων είχε στραφεί στο να καταστραφεί το μεγάλο τύμπανο με το οποίο οι Νασάι έστελναν τα μηνύματά τους στη ζούγκλα.

–Την ίδια νύχτα πάντως ο Τεμπού έστειλε τους δυο ταχύτερους άντρες της φυλής για να ζητήσουν τη βοήθειά σας. Τη δική σου και των πυγμαίων. Μα δεν έφτασαν ποτέ να σας ειδοποιήσουν. Την αυγή είδαμε τα κεφάλια τους καρφωμένα σε πασσάλους κοντά στο χωριό μας. Και, καθώς κοιτάζαμε το φριχτό θέαμα, φάνηκε ο Γέρος! Ψηλόσωμος σαν πολεμικό ακόντιο, με άγρια άσπρα μαλλιά και γένια στάθηκε κοντά στα κεφάλια. Φορούσε μακριά άσπρη ρόμπα και το δέρμα του ήταν άσπρο σαν το δικό σου. Με φωνή σαν βροντή κεραυνού πρόφερε τρομερές απειλές λέγοντας ότι είναι ο εξουσιαστής των Νεκρών. Όταν άρχισε να μιλάει τα φρικώδη γκρίζα όντα ξεπρόβαλαν από τη ζούγκλα και ήρθαν να σταθούν πλάι του περικυκλώνοντάς τον!

Ο Ντ'Μπάγια έδειχνε ότι ήθελε να απαλλαγεί από την εξιστόρηση αυτών των θλιβερών και γεμάτα τρόμο γεγονότων των τελευταίων ημερών. Για αυτό προσπάθησε να κλείσει τη διήγησή του με γοργές σχεδόν ασυνάρτητες φράσεις.

Ο Γέρος απείλησε να στείλει πάλι τα γκρίζα όντα μέσα στο χωριό, αν ο Τεμπού και οι δυο λευκοί δεν έβγαιναν έξω

μόνοι τους να συζητήσουν μαζί του και να μάθουν, τι θα έπρεπε να κάνουν για να εξιλεώσουν τα πνεύματα της λίμνης.

–Είχαμε νιώσει τη δύναμή του στη λίμνη και στο κράαλ. Δεν μπορούσαμε να του αντισταθούμε. Ήταν φανερό. Επομένως, έπρεπε να προσπαθήσουμε να τον καθησυχάσουμε, ώσπου να μπορέσουμε να ειδοποιήσουμε εσένα Λευκέ Κύριε. Μα ο Τεμπού δεν τον εμπιστευόταν. Έτσι, προτίμησε να πάει μοναχός του. Ο Γέρος άρχισε να ωρύεται, ότι όχι μόνο δεν θα κουβέντιαζε μαζί του, αν δεν έβγαιναν κι οι δυο λευκοί, αλλά θα διέταζε τα γκρίζα όντα του να επιτεθούν πάλι στο χωριό! Ο Τεμπού, τού απάντησε περήφανα. Τού είπε, ότι αυτός ήταν ο αρχηγός των Νασάι και μόνον αυτός θα μιλούσε εκ μέρους του λαού του. Τότε, ο Γέρος έδειξε να αλλάζει γνώμη ξαφνικά και δέχτηκε. Με μια κοφτή διαταγή του, που δεν θύμιζε ανθρώπινη φωνή, απομάκρυνε το κοπάδι των δαιμόνων από κοντά του και περίμενε τον Τεμπού, εκεί όπου αρχίζανε τα δέντρα του δάσους, στητός και μεγαλοπρεπής. Ο αρχηγός μας βγήκε και τον προϋπάντησε. Αντάλλαξαν μερικές κουβέντες, που δεν μπορούσαμε να ακούσουμε κι έπειτα έκαναν μερικά βήματα προς το δάσος και χάθηκαν από τα μάτια μας πίσω από τους ψηλούς θάμνους. Αναπάντεχα, ακούσαμε τον Τεμπού να κραυγάζει, ότι είχε προδοθεί! Παρ' όλο τον φόβο μας ορμήσαμε έξω κρατώντας τα δόρατά μας να πολεμήσουμε για να τον σώσουμε. Φτάσαμε πολύ γρήγορα στο σημείο που τούς είχαμε να δει τελευταία φορά, αλλά είχαν χαθεί και οι δυο τους. Λες και τους είχε καταπιεί ο αέρας!

Ο ΝΤ 'ΜΠΑΓΙΑ ΕΜΕΙΝΕ για λίγο-σιωπηλός με τα μάτια κλειστά και λαχανιασμένος σαν να είχε τρέξει μεγάλη

απόσταση. Δεν είχε αναφέρει στη διήγησή του, ότι έπειτα από την απαγωγή και εξαφάνιση του Τεμπού, οι πολεμιστές της φυλής τού είχαν αναθέσει την αρχηγία τους. Ο Κι-Γκορ μάντεψε αυτό που η μετριοφροσύνη του Ντ'Μπάγια είχε παραλείψει. Δεν παράλειψε, όμως να του πει, ότι μετά την απαγωγή του Τεμπού Τζορτζ, ήταν αυτός που διέταξε να συλληφθούν δυο λευκοί και να κλειστούν στη καλύβα-δεσμοκτήριο της φυλής, θεωρώντας τους υπεύθυνους, έστω και άθελά τους, για τη συμφορά που χτύπησε το χωριό και για την απαγωγή του φυλάρχου τους. Θα τους κρατούσαν φυλακισμένους ίσαμε να ξεκαθαριζόταν η κατάσταση.

—Έπειτα, έστειλες εσύ τους δυο άντρες, που προσπάθησαν να φτάσουν σε μένα και που τους βρήκαν οι πυγμαίοι στην περιοχή τους σκοτωμένους και φριχτά παραμορφωμένους; ρώτησε.

—Πέντε άντρες, είπε ο Ντ'Μπάγια σφίγγοντας τα δόντια του με απόγνωση. «Ήταν οι καλύτεροι και οι πιο γενναίοι. Οι τρεις από αυτούς δεν βγήκαν ποτέ από την περιοχή μας. Μας πέταξαν τα κεφάλια τους πάνω από τον τοίχο με ένα σημείωμα σε εικόνες, με το οποίο μάς έλεγαν, να μη δοκιμάσουμε να 'ρθουμε σε επαφή με κανέναν, αν θέλουμε να ξαναδούμε ζωντανό τον Τεμπού.

—Τώρα, καταλαβαίνω την παράξενη υποδοχή που μου κάνατε, είπε ο Κι-Γκορ. «Για τίποτα στον κόσμο δεν θα ήθελα να βάλω σε κίνδυνο τη ζωή του Τεμπού Τζορτζ ή τη φυλή σας. Ήρθα ταξιδεύοντας από δέντρο σε δέντρο κι έτσι κανένας δεν ξέρει για την παρουσία μου εδώ... Θα φύγω κρυφά, με τον ίδιο τρόπο που ήρθα, θα μάθω περισσότερα για αυτόν τον Γέρο, όπως τον λες. Έπειτα, ο Ντ'Κίζο κι εγώ θα κάνουμε κάτι, χωρίς να αναμείξουμε εσάς...»

Ο Ντ'Μπάγια κοίταξε έξω από την πόρ-

τα της καλύβας. Ο Λευκός Κύριος ακολούθησε το βλέμμα του με το δικό του. Στο κομμάτι του σκοτεινού ουρανού, που φαινόταν από το άνοιγμα της πόρτας, είδε το φεγγάρι, χρυσό κι ολόγιομο.

—Είναι πολύ αργά πια για οτιδήποτε... είπε με σπασμένη φωνή ο μαύρος πολεμιστής. «...Τα πλάσματά του μας περικυκλώνουν κάθε νύχτα μετά την ανατολή του φεγγαριού. Κι απόψε θα έρθει ο ίδιος ο Γέρος για να πάρει τους δυο λευκούς!»

Η νέα αυτή πληροφορία έκανε τον Κι-Γκορ να ανασκιρτήσει από την έκπληξη.

—Τι;

—Είπε, ότι μόνο αφού του παραδώσουμε τους δυο λευκούς μπορούμε να μιλήσουμε για την ελευθερία του Τεμπού.

—Και τον πιστέψατε; ρώτησε κοφτά ο Κι-Γκορ.

—Τι σημασία έχει τι πιστέψαμε; Ίσως, ο Γέρος να λέει ψέματα, μα δεν μπορούμε να παίξουμε με τη ζωή του Τεμπού! Μα κι αν ακόμα ήμουν σίγουρος ότι λέει ψέματα, πάλι θα του έδινα τους δυο λευκούς, για να τον εμποδίσω να εξαπολύσει εναντίον του χωριού μας τους ρινόκερους και τους γκρίζους δαίμονές του!

Η φωνή του Κι-Γκορ αντήχησε ψυχρή και ήρεμη μέσα στο σκοτάδι.

—Φαίνεται, ότι ο Γέρος θέλει πολύ τους δυο λευκούς. Παραδίδοντάς τους σε αυτόν, χάνετε τη μοναδική ελπίδα που έχετε να σώσετε τον αρχηγό σας!

Ο Ντ'Μπάγια ήταν σίγουρος, ότι ο Κι-Γκορ θα προσπαθούσε να τον εμποδίσει να παραδώσει τους δυο λευκούς. Για αυτό και του απάντησε απότομα και θυμωμένα.

—Άδικα ξοδεύεις τα λόγια σου, Κι Γκορ. Το φανταζόμουν ότι θα δοκίμαζες να σώσεις τους δυο λευκούς. Μα δεν πρόκειται να μου αλλάξεις την απόφαση!

—Δεν είναι ότι θέλω να σώσω τους δυο λευκούς. Εκείνο που θέλω είναι η πα-

ράδοσή τους στον Γέρο να έχει ως αποτέλεσμα τη σωτηρία του Τεμπού. Στο μόνο σημείο που διαφωνώ μαζί σου είναι ο τρόπος με τον οποίο θα το παζαρέψουμε. Μην τού παραδώσεις και τους δυο. Όταν έρθει, δώσε του τον έναν και πες του ότι θα του δώσεις και τον άλλον μόνον όταν ο Τεμπού μπει στο κράαλ ελεύθερος και γερός...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ξερόβηξε νευρικά. Καταλάβαινε ότι ο Κι-Γκορ είχε δίκιο, αλλά διαφωνούσε για το πώς θα αντιδρούσε ο Γέρος σε μια τέτοια πρόταση.

—Αυτό θα έπιανε σε οποιοδήποτε άλλον. Αν, όμως, δοκιμάσω να κρατήσω τον έναν λευκό, τότε ο Γέρος θα καταστρέψει ολόκληρο το κράαλ. Δεν μπορούμε να αντισταθούμε σε μια επίθεση των ρινόκερων του και κατόπιν στην επιδρομή των γκριζών δαιμόνων που εξουσιάζει!

Ο Κι-Γκορ χαμογέλασε και χτύπησε φιλικά τον μαύρο στο στήθος με τη γροθιά του.

—Σκέψου, Ντ'Μπάγια. Αν έδωσε την υπόσχεση να αφήσει ελεύθερο τον Τεμπού και προτίθεται να την κρατήσει, θα δεχτεί αυτό που θα του προτείνεις. Αν αντίθετα, δεν έχει σκοπό να την κρατήσει, ή εσύ αθετήσεις τη δική σου υπόσχεση τότε μπορεί, όπως κι εσύ παραδέχτηκες, να καταστρέψει εύκολα το κράαλ με τις δυνάμεις που ορίζει είτε αφήσει ελεύθερο τον Τεμπού, είτε όχι. Το καταλαβαίνεις; Με το να δεχτεί να του παραδώσεις πρώτα μόνον τον έναν, αν μη τι άλλο, κερδίζουμε χρόνο.

—Ίσως, να έχεις δίκιο... μουρμούρισε ο μαύρος λίγο μπερδεμένος. «...Και θα μπορούσα να κάνω αυτό που λες, αν υπήρχε τρόπος να εμποδίσω μιαν άλλη επίθεσή του. Μα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα σε μιαν άλλη επίθεση

από την ορδή των κακών πνευμάτων που έχει στις διαταγές του! Μπορούμε;

Ο Ντ'Μπάγια θεώρησε το επιχείρημά του ακλόνητο και για αυτό κοίταξε με επίμονη σιγουριά τον Κι-Γκορ στα μάτια, βέβαιος ότι ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας θα συμφωνούσε, τελικά, με την απόφασή του.

Ο Κι-Γκορ τού χαμογέλασε φιλικά και απότομα η έκφρασή του προσώπου του άλλαξε. Έγινε πολύ σοβαρή.

—Έχω τον τρόπο να στείλω τα κακά πνεύματα, που διαφεντεύει ο Γέρος, πίσω στο βαθύ πηγάδι του σκοτεινού κόσμου τους, αν τολμήσουν να επιτεθούν στο κράαλ!

Ο μαύρος αναπήδησε έκπληκτος.

—Τζού-τζου; Μπορείς να φτιάξεις ένα τζού-τζου (μαγικό φυλαχτό για προστασία από τα κακά πνεύματα), πιο δυνατό από το τζού-τζου του Γέρου;

Με δυσκολία κράτησε ο Κι-Γκορ το χαμόγελό του να μη δείχνει ειρωνικό. Προσπάθησε όσο μπορούσε να είναι ένα χαμόγελο βεβαιότητας, ότι το μπορούσε!

—Δεν ξέρω, αν θα είναι πιο δυνατό από αυτό του Γέρου, αλλά μπορώ να σε βεβαιώσω, ότι θα φτιάξω ένα τζού-τζου που θα μεταβάλει τα κακά πνεύματα σε απλά ζώα!

—Δεν σε πιστεύω! έκανε δύσπιστα ο Ντ'Μπάγια. «...Εσύ ο ίδιος δεν μας έχεις πει ότι τα τζού-τζου που φτιάχνουν οι μάγοι είναι ψεύτικα και άχρηστα;»

—Να έτσι έχω πει και σας το έχω αποδείξει πολλές φορές! Μα, πώς θα έλεγα ότι είναι ψεύτικα και άχρηστα, αν δεν ήξερα, πώς φτιάχνονται τα αληθινά; Μπορώ να φτιάξω ένα αληθινό πανίσχυρο τζού-τζου που να μεταβάλει ένα άγριο επιτιθέμενο πλάσμα σε άκακο ζώο με σάρκα και οστά! Κι ακόμα περισσότερο μπορώ να ετοιμάσω μια άμυνα τόσο αποτελεσματική, που θα σκοτώνει κάθε

πλάσμα, το οποίο θα επιχειρούσε να περάσει τον φράχτη και να επιτεθεί στο κράαλ!

Ο Ντ'Μπάγια πέρασε τη γλώσσα του πάνω από τα ξεραμένα από την αγωνία χείλη του. Η ελπίδα μιας τέτοιας προοπτικής φώτιζε και πάλι τη ψυχή του.

–Αν μπορούσες να το κάνεις αυτό, τότε θα μπορούσα κι εγώ να αρνηθώ στον Γέρο και να του δώσω τον έναν μόνο λευκό!

–Σύμφωνοι! Έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε. Ας αρχίσουμε!...

ΔΟΥΛΕΨΑΝ σκληρά. Ο Κι-Γκορ έδινε τις οδηγίες που έπρεπε και άντρες γυναίκες και παιδιά, όλοι τις εκτελούσαν με πυρετώδεις ρυθμούς. Συνκεντρώθηκαν μεγάλους πασσάλους από κορμούς δέντρων που είχαν αποθηκευμένους για τις διάφορες οικοδομικές εργασίες στο χωριό και τους τοποθέτησαν από τη μέσα μεριά του φράχτη στα σημεία που θα ήταν δυνατόν να δεχτούν επίθεση των ρινόκερων.

Με αιχμηρά εργαλεία ξεμύτισαν τη μια άκρη τους κάνοντάς τους αιχμηρούς σαν γιγάντια ακόντια. Μετά τα παράχωσαν λοξά στο έδαφος με τις μύτες τους ελαφρά προς τα πάνω.

Τεράστιες ξύλινες λόγχες σε πυκνή διάταξη είχαν θωρακίσει μέσα σε λίγη ώρα τα ευπαθή σημεία του κράαλ από τη μέσα μεριά του φράχτη κι αθέατα απ' έξω. Γύρω από το φράγμα των πασσάλων φύτεψαν στο έδαφος διάφορα αιχμηρά και κοφτερά αντικείμενα με την κοφτερή τους πλευρά να προεξέχει ενισχύοντας την αποτελεσματικότητα απόκρουσης των γιγάντιων εισβολέων και των γκρίζων πλασμάτων, που κάθε άλλο παρά άυλα κακοποιά πνεύματα ήταν, αφού μπορούσαν να κατασπαράζουν τα θύματά τους

Λίγα βήματα μετά το τείχος των πασσάλων και των κοφτερών αντικειμένων σηκώθηκε ένα χαμηλό ανάχωμα προστασίας, με αρκετό ύψος, ωστόσο, ώστε πίσω του να καλυφθούν μερικοί πολεμιστές με τόξα και λόγχες για όσα από τα δαιμονικά πλάσματα θα υπερπηδούσαν τα πρώτα εμπόδια. Στους υπόλοιπους πολεμιστές όρισε θέσεις στα περάσματα ανάμεσα στις καλύβες.

Φωτιές περιμετρικά του κράαλ δεν ζήτησε να ανάψουν, για να φανεί ότι οι Νασάι δεν είχαν πρόθεση να αμυνθούν, αλλά να διαπραγματευτούν ειρηνικά.

Ήταν μια απλή, μα εξαιρετικά αποτελεσματική άμυνα, αν ο Γέρος επιχειρούσε επίθεση με τα πλάσματα που όριζε. Τους ρινόκερους, οι οποίοι θα έπεφταν με όλη τους την ορμή στον φράχτη τσακίζοντάς τον πάλι, θα τούς περίμενε μια οδυνηρή έκπληξη. Καθώς, η όρασή τους είναι μειωμένη δεν προλάβαιναν να το αποφύγουν και θα καρφώνονταν με τρομερή φόρα πάνω στους λοξά μπηγμένους μυτερούς πασσάλους. Τα παράξενα αιμοβόρα όντα, που μάλλον θα ξέφευγαν από τους πασσάλους θα έπεφταν αναγκαστικά στα φυτεμένα στο έδαφος αιχμηρά και κοφτερά αντικείμενα (σπαθιά,, μαχαίρια κλπ) και θα κατακόβονταν.

Στο μεταξύ τοξότες και λογχοφόροι Νασάι προφυλαγμένοι πίσω από το ανάχωμα θα τα τόξευαν με την ησυχία τους. Όσα θα κατάφερναν να περάσουν μέσα στο χωριό, θα τα περίμεναν άλλοι οπλισμένοι άντρες για να τα εξοντώσουν.

–Ήρθε η ώρα να κάνεις το τζού-τζου σου, Κι-Γκορ, του υπενθύμισε ξαφνικά ο Ντ'Μπάγια. «...Το φεγγάρι ανεβαίνει στον ουρανό και όπου να ναι ο Γέρος θα φανεί.»

–Ναι! Πέρασε η ώρα και δεν το πρόσεξα. Πρέπει να βιαστούμε...

Και με βιαστική φωνή του ζήτησε να

του φέρει ένα κομμάτι πηλό, αποξηραμένες αράχνες, δόντια λιονταριού, λίγο χυλό από το βραδινό τους φαγητό και μια τούφα μαλλιά.

Ο Ντ'Μπάγια παραξενεύτηκε με τα υλικά που τού ζητούσε. Δηλαδή, με τι διαφορετικά υλικά φτιάχναν οι μάγοι τα δικά τους ψευτοτζού-τζου;

—Είναι ο τρόπος που τα ανακατεύεις, το σχήμα που θα δώσεις στο τζού-τζου και τα ξόρκια που θα πρέπει να λες, καθώς θα πλάθεις το σχήμα του φυλαχτού, τού εξήγησε ο Κι-Γκορ κρύβοντας το ελαφρό χαμόγελο που είχε σχηματιστεί στα χείλη του.

—... Πρέπει ακόμα να έχω και μια σταγόνα αίμα από τα δάχτυλα τριών λευκών, πρόσθεσε ο λευκός άντρας, κάνοντας τον μαύρο άντρα να χλομιάσει, όσο δηλαδή μπορεί να φανεί η χλομάδα στη σκούρα επιδερμίδα του. Άφησε μια σιγανή φωνή απόγνωσης.

—Μα έχουμε μόνο δυο λευκούς στο χωριό!

Ο Κι-Γκορ τον κοίταξε επιτιμητικά.

—Τρεις! Δυο οι ξένοι και ένας εγώ! Πήγαινε να μου φέρεις τα πράγματα που σου ζήτησα. Εγώ θα μπω στην καλύβα των λευκών να πάρω τις σταγόνες αίμα.

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ μπήκε στην καλύβα που κρατιούνταν δέσμοι αιχμάλωτοι, μετά τις τελευταίες εξελίξεις, οι δυο λευκοί άντρες.

Ο αναμμένος πυρσός, που κρατούσε ο Κι-Γκορ, καταύγασε το σκοτεινό δωμάτιο. Οι δυο φυλακισμένοι ανοιγόκλεισαν τα μάτια τους, ώσπου να συνηθίσουν στο φως και κοίταξαν έκπληκτοι τον ημίγυμνο γιγαντώσωμο λευκό. Δεν τον είχαν ξαναδεί, αλλά γνώριζαν ποιος ήταν. Τους τον είχαν περιγράψει οι Νασάι.

Ήταν και οι δυο τους δεμένοι χειροπόδαρα και βρίσκονταν καθισμένοι στο

έδαφος με τη ράχη τους ακουμπισμένη στον από χόρτα και λάσπη τοίχο της καλύβας.

Η υποδοχή που τού έγινε μόλις τον αναγνώρισα, ήταν απρόσμενα εχθρική.

—Φύγε από εδώ πέρα, προδοτικό τσακάλι! τού φώναξε με μίσος ο πιο νέος από τους δυο άντρες.

Ο Κι-Γκορ έκπληκτος από την υποδοχή, επικέντρωσε για λίγες στιγμές την προσοχή του σε αυτόν. Ήταν μεγαλόσωμος μυώδης και ξανθός σαν και αυτόν με όμορφα ανδροπρεπή χαρακτηριστικά. Η ομοιότητά τους στη σωματική διάπλαση και στο γενικό παρουσιαστικό ενθουσίασε τον Κι-Γκορ. Διευκόλυνε αφάνταστα το σχέδιο που είχε σκεφτεί.

Ο σύντροφός του, κάπου δέκα χρόνια μεγαλύτερός του, λεπτός και νευρώδης έμεινε αμίλητος. Έδειξε, όμως, τα συναισθήματά του με μια ματιά όλο περιφρόνηση.

—Δεν καταλαβαίνω, απόρησε ο Κι-Γκορ.

—Ο φρουρός μας είπε, ότι συμφώνησες με το σχέδιο του Ντ'Μπάγια να μας παραδώσει στον Γέρο για να σώσει τη ζωή του Τεμπού, του απάντησε πάλι ο νεότερος.

Ο Κι-Γκορ χαμογέλασε φιλικά.

—Μην ανησυχείτε... Η αλήθεια είναι ότι η θέση σας είναι δύσκολη, όχι όμως τόσο απελπιστική, όσο νομίζετε. Ο Τεμπού θα σωθεί με τη βοήθειά σας και όχι με τη θυσία σας! τόνισε τα λόγια του ο άρχοντας της ζούγκλας.

—Όχι, τόσο απελπιστική, ε; γρύλλισε ειρωνικά ο νεότερος. «Και ποιος νομίζεις, ότι θα μπει σε αυτά τα δυο κλουβιά που έχουν ετοιμαστεί εκεί απέξω;» συνέχισε στο ίδιο ύφος.

—Στο ένα από τα δυο κλουβιά θα μπω εγώ! Το άλλο θα μείνει εκεί όπου βρίσκεται! απάντησε ήσυχα ο Κι-Γκορ.

–Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο μεγαλύτερος, ενώ ο σύντροφός του προτίμησε να μη σχολιάσει και να μείνει σιωπηλός.

–Όταν σε λίγο θα έρθει ο Γέρος, θα πάρει μόνον έναν λευκό! Ο λευκός αυτός θα είμαι εγώ!... Όταν φτάσει η ώρα της παράδοσης, θα έρθω στην καλύβα σας, φαινομενικά για να παραλάβω τον έναν. Στην πραγματικότητα, όμως, θα έρθω για να αλλάξω ρούχα με σένα ευερέθιστε φίλε μου, είτε δείχνοντας τον ψηλό ξανθό άντρα. «...Μετά θα μπω στο κλουβί, αντί για σένα. Ούτε οι Νασάι, ούτε ο Γέρος θα καταλάβουν τη διαφορά, πριν να είναι πολύ αργά...»

Ο ξανθός τον κοίταζε διαπεραστικά, λίγες στιγμές πριν φωνάξει με τον τόνο της φωνής του να είναι κάτι μεταξύ έκπληξης, θαυμασμού και κάποιας δυσπιστίας.

–Τρελάθηκες; Αυτό θα ήταν καθαρή αυτοκτονία! Κανένας δεν θα ήταν τόσο τρελός, ώστε να βάλει τη ζωή του σε τέτοιο κίνδυνο!

Ο Κι-Γκορ τον κοίταζε ήρεμα. Χωρίς να μιλήσει τράβηξε το μαχαίρι του κι έκοψε τα σκοινιά τα οποία τους έδεναν.

–Θα νιώσετε πιο άνετα, αλλά ο φρουρός δεν πρέπει να μάθει ότι είστε ελεύθεροι. Να μείνετε στην καλύβα και μην κάνετε κανένα θόρυβο, ο τι κι αν συμβεί έξω.

Ο ξανθός δοκίμασε να σταθεί όρθιος, μα τα πόδια του ήταν μουδιασμένα από το δέσιμο και τρέκλιζε.

–Λυπάμαι για αυτά που είπα, μουρμούρισε.

–Κανονικά οι Νασάι θα έκαναν ο τι θα τους ζητούσα. Μα η περίπτωση αυτή είναι διαφορετική. Είναι δεισιδαίμονες, σαν όλους της ράτσας τους. Νομίζουν ότι ο αρχηγός τους, τον οποίον λατρεύουν, αυτή τη στιγμή βρίσκεται αιχμάλωτος κακών πνευμάτων. Για να τον ελευθε-

ρώσουν, θα έδιναν ό,τι κι αν τους ζητούσε ο Γέρος. Πιστεύουν, ότι ο Γέρος είναι πραγματικά κυρίαρχος των πνευμάτων και ο Αφέντης των Νεκρών!... Μπορείτε να υποθέσετε, γιατί ο Γέρος θέλει τόσο πολύ εσάς τους δύο, ώστε να θέλει να καταστρέψει το χωριό και να εξοντώσει τους κατοίκους του, προκειμένου να πέσετε στα χέρια του; Τον ξέρετε από παλιότερα; Ποιος είναι;

Τού απάντησε ο μεγαλύτερος.

–Δεν έχουμε ιδέα, τι διαφορές έχει μαζί μας. Πρώτη μας φορά τον είδαμε όταν εμφανίστηκε με την ορδή του στο χωριό και απαίτησε από τους Νασάι να μας παραδώσουν σε αυτόν. Μετά από ο τι έγινε και την απαγωγή του Τεμπού, οι Νασάι μας έπιασαν και μας φυλάκισαν με το φόβο μην το σκάσουμε πριν ξεκαθαρίσει για αυτούς το θέμα με τον αρχηγό τους. Ο Γέρος πρέπει να είναι παράφρονas ή μας περνάει για άλλους!

Συνέχισε ο ξανθός άντρας.

–Ο Τζακ κι εγώ έχουμε βρεθεί πολλές φορές σε δύσκολες καταστάσεις. Η Αφρική και τα μυστήρια της δεν μας είναι καινούργια κι άγνωστα. Μα ποτέ δεν συναντήσαμε κάτι παρόμοιο. Όπως και οι ιθαγενείς, ούτε εγώ μπορώ να αποδώσω σε φυσικές αιτίες αυτά που συνέβησαν τις τελευταίες μέρες...

–Ποιοι είστε; ρώτησε ο Κι-Γκορ.

–Εγώ είμαι ο Τζακ Μίλλερ... είτε ο μεγαλύτερος. «Κι αυτός είναι ο Μπιλ Όουενς. Είμαστε μηχανικοί και...»

–Άκουσε, Κι-Γκορ... τον διέκοψε ξαφνικά ο Όουενς ο ξανθός. «...Δεν νομίζω να κατορθώσεις τίποτα εναντίον του Γέρου. Τα γιγάντια σκυλιά του...»

Ήταν η σειρά του Κι-Γκορ να διακόψει τη φράση του Όουενς. Η φωνή του, περισσότερο κραυγή, πρόδιδε την έκπληξή του.

–Σκυλιά, είπες; Τι είδους σκυλιά; Δεν

ξέρω, να υπάρχουν άλλα σκυλιά εδώ, εκτός από τα άγρια!

–Είναι διαφορετικά από κάθε είδος σκυλιών που έχω γνωρίσει στη ζωή μου, είπε ο Μίλλερ. «Θα μπορούσα να πω ότι είναι μια ειδική ράτσα που τη δημιούργησε ο Γέρος διασταυρώνοντας διάφορες ράτσες μεγαλόσωμων και άγριων σκυλιών.»

–Ναι, πρόσθεσε ο Όουενς. «Και είναι εκπαιδευμένα να σκοτώνουν! Δεν είναι παράξενο το γεγονός, ότι οι μαύροι τα πέρασαν για δαίμονες. Δεν είχαν ξαναδεί τέτοια μεγαλόσωμα και άγρια όντα!»

Ο Κι-Γκορ κούνησε το κεφάλι του και χωρίς να πει λέξη κινήθηκε προς την πόρτα. Παραμέρισε το πάνινο παραπέτασμα και βγήκε έξω μες στη νύχτα.

Πλησίασε στα δυο μεγάλα κλουβιά, που οι Νασάι τα είχαν ετοιμάσει για τους δυο λευκούς.

–Είναι κι οι δυο ήσυχοι τώρα, είπε στον φρουρό. «Μα ο πιο νέος μπορεί να αντισταθεί, όταν θα είναι να τον βάλουμε στο κλουβί. Θα τον βγάλουμε έξω πρώτο...»

Γύρισε να φύγει, αλλά κοντοστάθηκε σαν μια σκέψη να γεννήθηκε στο μυαλό του.

–Θα ρίξω μια ματιά στα κλουβιά, να δω αν είναι εντάξει...

Ο πυρσός στο μεταξύ είχε σβήσει.

–Φέρε μου έναν καινούργιο πυρσό! πρόσταξε τον φρουρό. «Στο μεταξύ θα προσέχω εγώ τους φυλακισμένους.»

Ο μαύρος υπάκουσε κι έφυγε τρέχοντας χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Αμέσως, μόλις αυτός απομακρύνθηκε, ο Κι-Γκορ γονάτισε και χώθηκε μες στο κλουβί και κάτι μαστόρεψε μες στο σκοτάδι.

Όταν ο μαύρος ξαναγύρισε, ο Κι-Γκορ είχε βγει ήδη από το κλουβί. Πήρε τον πυρσό και με τη βοήθεια του εξέτασε προσεκτικά το εξωτερικό του κλουβιού.

Φάνηκε ικανοποιημένος από την εξέταση.

–Θα μπορούσε να κρατήσει τέσσαρις σαν κι αυτόν, είπε.

Στέριωσε τον πυρσό μπήγοντάς τον στο μαλακό χώμα.

–Βοήθησέ με να σπρώξουμε τα κλουβιά κοντά στην είσοδο της καλύβας, ώστε να μη χάνουμε χρόνο μετά.

ΟΝΤ'ΜΠΑΓΙΑ έδωσε στον Κι-Γκορ τα υλικά που του είχε ζητήσει σαν απαραίτητα για να φτιάξει το υποτιθέμενο πανίσχυρο τζού-τζου.

Ο Κι-Γκορ με τα αλλοπρόσαλλα υλικά στα χέρια του κινήθηκε προς κάποιο σκοτεινό και απομονωμένο σημείο του χωριού. Ο Ντ'Μπάγια έκανε να τον ακολουθήσει, αλλά ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας τού έκανε νόημα να μείνει εκεί όπου είναι.

–Οχι, Ντ'Μπάγια! Μη με ακολουθείς! Πρέπει να είμαι μόνος, όταν θα το φτιάχνω. Αλλιώς δεν θα πιάσει!

Είδε την απογοήτευση στα μάτια του μαύρου. Σκέφτηκε στα γρήγορα κάτι που θα έδινε στον μαύρο την ικανοποίηση ότι θα φαινόταν χρήσιμος.

–Μόνος σου τα μάζεψες;

–Ναι, Κύριε!

–Πολύ ωραία!

Παίρνει το ένα από τα δόντια λιονταριού και του δίνει πίσω.

–...Κράτα, τότε αυτό σφιχτά ανάμεσα στις παλάμες σου και μείνε ακίνητος εδώ κοιτώντας συνεχώς στον ουρανό, ώσπου να γυρίσω... Και να φέρνεις συνεχώς στον σου όλα αυτά που μου έδωσες για να φτιάξω το φυλαχτό...

–Γιατί, Κύριε της Ζούγκλας;

–Επειδή τα μάζεψες εσύ όλα και κρατώντας ένα από αυτά, με τον τρόπο που σου είπα, θα μεταδώσεις τη δύναμή σου

στο φυλαχτό! Όταν γυρίσω θα προσθέσω κι αυτό το δόντι λιονταριού και το τζού-τζου μας θα είναι ανίκητο! Κατάλαβες;

–Ναι! Αλλά δεν έχω δει ή ακούσει κανένα μάγο να κάνει το ίδιο!

–Για αυτό τα τζού-τζου που φτιάχνουν είναι ψεύτικα και δεν πιάνουν! τού απάντησε θριαμβευτικά ο Κι-Γκορ κι απομακρύνθηκε γρήγορα κρυφογελώντας με την αφέλεια του Ντ'Μπάγια. Αυτός, υπακούοντας, έκανε ο τι τού είπε να κάνει ο Κι-Γκορ, νιώθοντας ευτυχής που θα είχε συμβάλει κι αυτός, ώστε το φυλαχτό της φυλής του να νικήσει τα κακοποιά πνεύματα του Γέρου!

Όταν ο Κι-Γκορ κρύφτηκε στη σκοτεινή σκιά πίσω από μια απομακρυσμένη καλύβα, έσκαψε κι άνοιξε μια τρύπα στο χώμα. Έθαψε τα διάφορα μικροαντικείμενα που του είχε φέρει ο μαύρος. Κράτησε μόνο τον μαλακό πηλό και μ' αυτόν έπλασε έναν μικρό κροκόδειλο, που στα ανοιχτά σαγόνια του κρατούσε έναν άνθρωπο· τον Γέρο!.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ είχε αρχίσει να ροδίζει στη μεριά της ανατολής διώχνοντας τη γκριζάδα του λυκαυγούς, όταν ο Κι-Γκορ άκουσε τον Ντ'Μπάγια να τον ειδοποιεί ότι ο Γέρος και η ορδή των δαιμόνων του πλησιάζει. Το βροντώδες ποδοβολητό του κοπαδιού των ρινόκερων, άλλωστε το είχε ακούσει και ο Κι-Γκορ.

Έτρεξε και σκαρφάλωσε στο ψηλό παρατηρητήριο, που ήδη βρισκόταν εκεί και ο Ντ'Μπάγια. Στέριωσε τον πήλινο κροκόδειλο ανάμεσα σε δυο παλούκια και οδηγώντας τα χέρια του μαύρου, ο οποίος έτρεμε από το δέος του επερχόμενου κινδύνου, τα έβαλε πάνω στο πήλινο φυλαχτό.

–Δώσε του από τη δύναμή σου και πάρε από τη δική του! τού φώναξε για να τού δώσει κουράγιο.

Ο μαύρος έσφιξε δυνατά στο χέρι του το τον ακόμα μαλακό πηλό.

–Το τζού-τζου μας άρχισε κιόλας να καταπίνει τον Γέρο και σε λίγο θα καταπιεί και τους δαίμονες που ζουν μέσα στα κορμιά των αγριμιών του!

Το έσφιξε ακόμα πιο δυνατά με ανανεωμένη ελπίδα και παραλίγο να παραμορφώσει την ακόμα υγρή και εύπλαστη λάσπη.

Και τότε, πρώτη φορά, ο Κι-Γκορ άκουσε το φοβερό ουρλιαχτό του κοπαδιού των δαιμόνων, που ερχόταν κουβαλημένο από τον ελαφρύ πρωινό άνεμο. Άθελα του αναρίγησε. Ήταν τόσο αλλόκοτα ανατριχιαστικό!

Ήταν το άγριο, διαβολικό ουρλιαχτό θηρίων που ζητάνε αίμα. Μολονότι, δεν το είχε ξανακούσει, ένιωσε αυτό που, εδώ και χιλιάδες χρόνια πριν, ένιωθαν οι άνθρωποι των σπηλαίων, όταν τα κοπάδια των πεινασμένων λύκων πλησίαζαν στους καταυλισμούς τους.

Ο Ντ'Μπάγια, στο άκουσμα του ουρλιαχτού, άρχισε να τρέμει και αναγκάστηκε να ακουμπήσει στην κουπαστή της εξέδρας για να μη σωριαστεί κάτω. Το είχε ξανακούσει και ήξερε πολύ καλά τι θα επακολουθούσε!

–Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, ψιθύρισε... «Δεν μπορώ να τον αντιμετωπίσω και να του πω, ότι θα του δώσω τον έναν μόνον λευκό!»

Τα δάχτυλα του Κι-Γκορ σφίχτηκαν με δύναμη γύρο από το μπράτσο του μαύρου.

–Θα το κάνεις! τού δήλωσε με τραχιά αποφασιστική φωνή. «Αν δεν το κάνεις, καταδικάζεις τον Τεμπού σε θάνατο, μα πρώτα θα πεθάνεις, εσύ! Μα τους θεούς, θα σε πετάξω στο κοπάδι των δαιμόνων να σε κατασπαράξουν!»

Ο Ντ'Μπάγια κατάλαβε, ότι ήταν παγιδευμένος. Ήσαν ολομόναχοι, αυτός κι ο

Κι-Γκορ, πάνω στο παρατηρητήριο. Οι πολεμιστές των Νασάι στέκονταν στις θέσεις όπου τους είχε ορίσει ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας στο ανάχωμα πίσω από τον φράχτη.

—Αν φοβάσαι να του πεις καθαρά, ότι θα τού δώσεις μόνον τον έναν λευκό, πες του ότι ο γεροντότερος είναι άρρωστος και δεν μπορεί να μετακινηθεί και ότι αναλαμβάνεις να τον κάνεις καλά, όσο να

ελευθερώσει ο Γέρος τον Τεμπού.

—Θα κάνω, ο τι λες. Σκύψε, όμως. Δεν πρέπει να σε δει, μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ο μαύρος.

Ο Κι-Γκορ γονάτισε και καλύφθηκε πίσω από το χαμηλό ξύλινο τοίχιο. Ο ίδιος μπορούσε να δει από ένα μικρό άνοιγμα ανάμεσα στα ξύλα.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

ΕΚΕΙΝΗ τη στιγμή, τα ουρλιαχτά του κοπαδιού δυνάμωσαν και μέσα από τις συστάδες της πυκνής βλάστησης ξεχύθηκε η γκρίζα μάζα του απόκοσμου κοπαδιού των δαιμόνων.

Πελώρια, άγρια σκυλιά, που πρώτη φορά έβλεπε ο Κι-Γκορ την τρομακτική ειδή τους, όρμησαν το ένα δίπλα στο άλλο σχηματίζοντας μέτωπο μπροστά στην πύλη του κράαλ.

Ο Κιρ-Γκορ από όσο μπορούσε να δει από τη χαραμάδα, τα υπολόγισε γύρω στα διακόσια! Ένας πραγματικά εντυπωσιακός στρατός από αδίστακτους φονιάδες!

Ανθρώπινη κραυγή διαπεραστική και εξώκοσμη υψώθηκε πάνω από τα ανατριχιαστικά ουρλιαχτά της αγέλης και κυριάρχησε. Έμοιαζε με πρόσταγμα. Με μιας σταμάτησαν να αλυχτούν και παρέμειναν σιωπηλά... Με μια δεύτερη κραυγή με διαφορετικό κυματισμό αντήχησε προστάζοντάς τα να γυρίσουν και να χαθούν μέσα στις λόχμες σαν γκρίζοι ίσκιοι.

Μόλις τα σκυλιά αποσύρθηκαν, τότε στο μικρό ξέφωτο σε μικρή απόσταση από την πύλη, φάνηκε ο κύριος του κοπαδιού. Έκανε λίγα βήματα και στάθηκε σχεδόν κάτω από την εξέδρα που βρίσκονταν ο Ντ'Μπάγια και ο κρυμμένος Κι-Γκορ.

Στάθηκε ακίνητος στο θαμπόφωτο. Ψηλός, επιβλητικός, ρωμαλέος. Φορούσε μια λευκή ρόμπα, η οποία έφτανε έως τα γόνατά του.

Τα ακατάστατα κατάλευκα μαλλιά του, που ανέμιζαν ελαφρά στο πρωινό αεράκι και η πυκνή μακριά, επίσης κάτασπρη γενειάδα του, τον έκαναν να φαίνεται απίστευτα γέρος...

Τα ξέσκεπα μπράτσα του, όμως μαρτυρούσαν σφρίγος αταίριαστο στην ηλικία του. Ήσαν χοντρά και μυώδη. Τα πόδια ακόμα περισσότερο μυώδη. Θύμιζαν αρχαίες κολώνες, έτσι όπως πατούσαν στερεά στο έδαφος.

Τα μάτια του, τα μόνα που φαίνονταν από τα χαρακτηριστικά του σκεπασμένου από γένια προσώπου του, εξέπεμπαν μεταλλική λάμψη, περίεργα απωθητική.

Όταν μίλησε η φωνή του δεν είχε τον οξύ διαπεραστικό τόνο του λαρυγγισμού με τον οποίο είχε διατάξει την ορδή των σκυλιών του να ησυχάσει και κατόπιν να φύγει. Ήταν βαθιά μπάσα και καμπανιστή σαν να έβγαινε από ηχείο... Ο τόνος των λόγων του έδειχνε περιφρονητικός. Απευθύνθηκε στον Ντ'Μπάγια προσβλητικά.

—Σερνόμενο σκουλήκι, που νομίζεις και ονομάζεις τον εαυτό σου άνθρωπο, ήρθα! Δεν βλέπω, όμως, τα κλουβιά με τους λευκούς που σε είχα διατάξει! Νομίζεις, πως με αυτές τις φυλλωσιές που έχετε για φράχτη, θα μπορέσετε να με περιφρονήσετε; Πρέπει, λοιπόν, για να γίνει αυτό που διέταξα να ξεριζώσω τις μαύρες ψυχές σας και να τις ρίξω στα αιώνια βασανιστήρια; Πού είναι οι δυο λευκοί, σιχαμερέ αράπη;

Σώπασε τινάζοντας πίσω περιφρονητικά το κεφάλι του. Ο Ντ'Μπάγια άρχισε να τρέμει σαν το φύλλο στο άνεμο. Από φόβο και οργή ανημποριάς.

Ο ΓΕΡΟΣ μούγγρισε, αποτεινόμενος στον μαύρο, αλλά χωρίς τα λόγια του να τα συνοδεύει κάποια επιβλητική χειρονομία απειλής. Δεν χρειαζόταν. Τα λόγια του και μόνο, ήσαν αρκετά να εμπνεύσουν τον τρόμο.

—Απάντησέ μου, λοιπόν, σκουλήκι! Πες μου, πού είναι οι δυο λευκοί, αλλιώς, ορκίζομαι, ότι πριν ο ήλιος βγει, το

κράαλ σας θα είναι ένας σωρός από ερείπια!

Ο ιδρώτας άρχιζε να στάζει από το σώμα του τρομοκρατημένου Ντ'Μπάγια στον ώμο και στην πλάτη του σκυμμένου Κι-Γκορ. Κατάλαβε, ότι ο μαύρος δεν θα μπορούσε να συγκεντρωθεί όσο έπρεπε για να μιλήσει. Έδειχνε να είναι με ηθικό κομματιασμένο. Άρχισε να τού υπαγορεύει μια-μια τις λέξεις που έπρεπε να πει κι ο Ντ'Μπάγια τις επαναλάμβανε σαν υπνωτισμένος.

–Με προκαλείς, βρωμιάρη; μούγκρισε ο Γέρος, όταν άκουσε τις προτάσεις που ο Κι-Γκορ είχε υπαγορεύσει στον Ντ'Μπάγια.

Στράφηκε οργισμένος προς τη ζούγκλα και έβγαλε τη διαπεραστική φωνή καλώντας πάλι την αγέλη του. Σχεδόν αμέσως σε κοντινή απόσταση ακούστηκαν τα ανατριχιαστικά αλυχτά των θηρίων.

Ο Κι-Γκορ δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη βλαστήμια που είχε φτάσει στην άκρη των χειλιών του. Αυτός ο, το δίχως άλλο, ανισόρροπος άνθρωπος έστελνε τα πλάσματα του εναντίον του κράαλ χωρίς να λογαριάσει ούτε φράχτες, ούτε πολεμιστές, που δεν μπορεί, θα το είχε υπολογίσει ότι αυτή τη φορά δεν θα τους αιφνιδίαζε.

Για μερικές τρομερές στιγμές, ο Άρχοντας της Ζούγκλας φοβήθηκε, ότι δεν είχε εκτιμήσει σωστά τον αντίπαλό του. Το ρίσκαρε περισσότερο από όσο είχε υπολογίσει.

Τα ζώα, όμως, δεν επιτέθηκαν. Σχημάτισαν πάλι το ημικόκλιο μπροστά από την πύλη του κράαλ και έμειναν ακίνητα βγάζοντας μόνον μικρούς κοφτούς απειλητικούς γρυλλισμούς, απλώς και μόνο για να υπογραμμίσουν την παρουσία τους και τις διαθέσεις τους.

Ο Κι-Γκορ άφησε έναν στεναγμό ανα-

κούφισης. Δεν ήταν παρά μια μπλόφα του Γέρου για να τρομοκρατηθούν οι ιθαγενείς.

–Φέρτε τους έξω, σκουλήκια! βρυχήθηκε ο Γέρος., αλλιώς στέλνω τα πλάσματα του σκότους εναντίον σας!

Ο Κι-Γκορ σκούνησε τον Ντ'Μπάγια.

–Πες του, ότι οι προτάσεις σου είναι τίμιες και ότι δεν πρέπει να οργίζεται, αν πραγματικά σκοπεύει να λευτερώσει τον Τεμπού!

Μα το ηθικό του μαύρου ήταν πια κουρελιασμένο. Τα παραταγμένα απέναντί του σκυλιά τού προκαλούσαν τον τρόμο γνωρίζοντας τη φονική τους μανία. Ακούμπησε μισολιπόθυμος στο τοίχιο της εξέδρας και μόλις που κατάφερε να μουρμουρίσει

–Πρέπει να υποχωρήσουμε, Κι-Γκορ! Κοίταξε τον! Φαίνεται σαν να εύχεται από μέσα του, να μην υπακούσουμε για να ξαμολήσει την ορδή του! Θα μας σκοτώσει όλους! Πρέπει να υποχωρήσουμε!

Η γροθιά του Κι-Γκορ με φορά από κάτω χώθηκε με δύναμη εμβόλου στη κοιλιά του μαύρου. Το χτύπημα ήταν τρομερό. Ο Ντ'Μπάγια βόγκηξε και θα έπεφτε, αν δεν τον συγκρατούσε ο ίδιος ο Κι-Γκορ, ο οποίος την ίδια στιγμή παίζοντας όλα για όλα μιμούμενος όσο μπορούσε καλύτερα τη φωνή του μαύρου, ούρλιαξε σχεδόν.

–Θα πάρεις μόνον τον έναν λευκό, ώσπου να απελευθερώσεις τον Τεμπού!..Θέλουμε να σώσουμε τον αρχηγό μας και δεν θα διστάσουμε να αντιμετωπίσουμε τους δαίμονές σου! Αν θέλεις και τους δυο τώρα, έλα να τους πάρεις μόνος σου! Δεν φοβόμαστε τον θάνατο!

Ο ΓΕΡΟΣ έμεινε άφωνος από την κατάπληξη για μερικές στιγμές. Δεν περίμενε μια τέτοια αντίδραση από τους Νασάι, όταν μάλιστα είχαν δοκιμάσει

JUNGLE STORIES SUMMER 20¢

FIVE SUNS TO ANGOLIA!
A new action-packed Armless O'Neil novelet by DAN CUSHMAN

WARRIOR-QUEEN of ATTILA'S LEGION

KI-GOR LORD, TRACKS HIS STOLEN TO THE APE-GUARDED STRONGHOLD OF BEAUTIFUL, DEADLY TARMA.

JUNGLE STORIES SPRING 20¢

The SILVER WITCH
A GREAT NEW KI-GOR NOVEL by RAY VICKER

VOODOO VELDT

JUNGLE STORIES FALL 20¢

KI-GOR - Jungle Lord

JUNGLE STORIES 20¢

WHITE SAVAGE by STANLEY FOSTER

DRUMS OF DEATH by JOHN STARR

GI-GOR - KING OF THE JUNGLE
THE PRIVATE PLANE OF A SPOILED AMERICAN HEIRESS CRASHES IN THE DEEP JUNGLE - HOME OF WILD BEASTS AND ROAMING SLAVERS - THE EMPIRE OF KI-GOR, WHITE JUNGLE LORD by JOHN MURRAY REYNOLDS

GOLDEN IDOL OF THE LOST CITY by GUY L. JONES

CALL TO THE KILL by TOM O'NEILL

JUNGLE
STORIES

Vol. 4
No. 11

A great new KI-GOR novel
The BEAST OF ATLANTIS
by R. C. WALLACE

Also WALT...

JUNGLE²⁰
STORIES
SUMMER, 1950

Also WALT...

Doom in
ing fear
... and
of the C
THE S
a gr
SWA

JUNG

FALL
20

KI-GOR
JUNGLE
LORD -
INVADES THE
VALLEY OF
THE IVORY
GIANTS IN
**DEATH-KRAAL OF
THE ELEPHANTS**

STORIES OF BARBARIC AFRICA
by FRANCIS GERARD
BRIAN O'BRIEN • P. SELONKE

KI-GOR - JUN
pits Congo cunning ag
most ancient Evil on ea
**The BEAST-
of ATLAN**
MADMAN'S
by R. C. WA
Other big jungle st
STARR • ALEXA

An exciting new
KI-GOR novelet
**WHITE
CANNIBAL**
Also
A Landers-of-the-River
story by EDGAR WALLACE

JUNGL
-GOR- AND THE
ANNIBAL KINGDOM
NOVEL OF THE WHITE
OF MIDDEN AFRICA
by
ETER DRUMMOND

RA
ATH
E. L.
ER

**EN of the CONGO
SPEARMEN**
ARMAND BRICAUD
PAUL ANNIXTER
WILLIAM H. COOK

AD
by DAN CUSHING

ήδη τη φονική μανία των σκυλιών του. Γρήγορα συνήλθε από την έκπληξη.

—Το σκουλήκι που είπε αυτές τις λέξεις θα πεθάνει βασανιστικά! Κι αν ακόμα συρθεί με την κοιλιά του εκλιπαρώντας έλεος θα πεθάνει, όταν θα το αποφασίσω! Θα τον αφήσω για μερικές ακόμα μέρες ζωντανό για να νιώσει βαθιά στο μαυριδερό πετόι του τη φρίκη αυτού που τόλμησε να ξεστομίσει! Έπειτα, τα πνεύματα των δαιμόνων στο βαθύ πηγάδι τους θα κατατρώγουν ακατάπανστα τη ψυχή του! Οι Νασάι θα θυμούνται για πάντα, πως όποιος τολμάει να σταθεί απέναντι στον Άρχοντα των Νεκρών αυτή η μοίρα θα τον περιμένει!

Ο Κι-Γκορ χαμογέλασε. Είχε καταλάβει το πονηρό παιχνίδι του Γέρου. Ζητούσε έναν εύσχημο τρόπο να δεχτεί την πρόταση των Νασάι, χωρίς να φανεί ότι αναγκάζοταν να υποχωρήσει. Οι απειλές για μελλοντική τιμωρία δεν ήταν παρά αυτό που θα του έδινε το άλλοθι της υποχώρησης.

—Ναι! γρύλλισε απευθυνόμενος στον Ντ'Μπάγια... «Η πρότασή σου είναι καλή. Θα επιστρέψω με τον Τεμπού και για να πάρω και τον άλλον λευκό και θα απολαύσω το θέαμα να δω το σκουλήκι που με πρόσβαλε να κρέμεται μόνος του από την ίδια του τη γλώσσα!.. Στείλετε έξω τον λευκό, πριν μετανιώσω και σας τσακίσω όλους σας, πριν από την ώρα που έχω αποφασίσει να το κάνω!

Με επιδεξιότητα πιθήκου ο Κι-Γκορ γλίστρησε από την εξέδρα του παρατηρητήριου στο έδαφος και διασχίζοντας γοργά την απόσταση έφτασε στην καλύβα-φυλακή των δυο λευκών.

Από πριν είχε διαλέξει έξι από τους πιο κουτούς ιθαγενείς να κουβαλήσουν το κλουβί έξω και οι ιθαγενείς αυτοί περίμεναν μπροστά στην καλύβα. Μόλις τον είδαν κινήθηκαν να μπουκ να πάρουν τον

ξανθό άντρα. Ο Κι-Γκορ τους σταμάτησε.

—Αφήστε με μόνο μου μαζί τους. Θα τον βάλω εγώ στο κλουβί. Εσείς να προσέχετε! Μόλις σας φωνάξω, ότι όλα είναι εντάξει, θα μπειτε στην καλύβα. Θα πάρετε το κλουβί και θα το βγάλετε γρήγορα τρέχοντας έξω από τον φράχτη!

Οι μαύροι έσπρωξαν το κλουβί μέσα στην καλύβα, όπου είχε μπει ήδη ο Κι-Γκορ και βγήκαν γρήγορα πάλι έξω περιμένοντας τον Λευκό Κύριο να τους προστάξει να το κουβαλήσουν.

Όταν οι τρεις λευκοί έμειναν μόνοι τους στη μισοσκότεινη καλύβα, ο Κι-Γκορ βλέποντας την αγωνία τους, τους χαμογέλασε καθησυχαστικά.

—Μην ανησυχείτε! Μέχρι τώρα, όλα πάνε πολύ καλά!.. Βγάλε γρήγορα το πουκάμισό σου και το παντελόني σου! διέταξε τον Όουενς.

Τον κοίταξαν ερωτηματικά.

—Δεν έχουμε χρόνο για εξηγήσεις. Όσο θα ντύνομαι με τα ρούχα σου θα σας εξηγήσω. Αλλά, πρέπει να βιαστούμε...Μη μιλάτε. Μόνο να ακούτε..

ΚΑΘΩΣ, ο Κι-Γκορ φορούσε βιαστικά τα ρούχα του Όουενς, τού έδινε οδηγίες ταυτόχρονα για την ιστορία, που θα έπρεπε να διηγηθεί στον Ντ'Μπάγια, όταν αυτός θα ανακάλυπτε ότι ο Όουενς ήταν ακόμα στην καλύβα, ενώ ο Κι-Γκορ είχε εξαφανιστεί.

—Θα του πεις, ότι όλα έγιναν, όπως είχε συμφωνήσει μαζί μου... Οι έξι πολεμιστές των Νασάι κουβάλησαν το κλουβί έξω από τον φράχτη και το πήγαν ίσαμε το τέλος του ξέφωτου και μετά επέστρεψαν πίσω στο κράαλ, όπως και ο ίδιος θα το είχε δει, άλλωστε.... Από εκεί και πέρα ανέλαβε ο ίδιος ο Γέρος με δικούς του βαστάζους να σύρουν το κλουβί... Δεν πήγατε μακριά... Ύστερα από λίγα

βήματα μέσα στη ζούγκλα, όσο να είναι σίγουρος ότι δεν φαινόταν από το χωριό, τους διέταξε να σταματήσουν... Άνοιξε την πόρτα του κλουβιού και τραβώντας το μαχαίρι του, σου είπε ότι θα σε σκότω-νε εκεί πέρα, όπως και θα σκότωνε κα-τόπιν και τον Τεμπού!... Δεμένος, όπως ήσουν, σε τράβηξε έξω από το κλουβί και σηκώνοντας το μαχαίρι του ετοιμάστηκε να το καρφώσει στην καρδιά σου! Καθώς το μαχαίρι είχε αρχίσει να κατεβαίνει, ένα παράξενο φως φώτισε τα πάντα γύρω και το χέρι του Γέρου πάγωσε μετέωρο στην κίνησή του. Τότε ξαφνικά, μέσα από την πράσινη φωτεινή δέσμη εμφανί-στηκε ένα κροκόδειλος κι όρμησε εναντί-ον του Γέρου! Αυτός έπεσε κάτω, αλλά σηκώθηκε αμέσως κι άρχισε να τρέχει έντρομος, ώσπου χάθηκε στη ζούγκλα... Εσύ, έχασες τις αισθήσεις σου κι όταν συνήλθες βρέθηκες πάλι εδώ χωρίς τα ρούχα σου και με τα χέρια λυτά... Δεν θυμάσαι ούτε ξέρεις τίποτ' άλλο!.. Κα-τάλαβες;

—Μα δεν είναι λίγο χοντρό για να πι-στέψει τέτοιο παραμύθι; ρώτησε παραξε-νεμένος ο Όουενς.

—Έννοια σου και Ντ'Μπάγια θα κατα-λάβει! Θα πιστέψει, ότι είναι θαύμα του τζού-τζου!

Ο Όουενς ανασήκωσε τους ώμους του συμφωνώντας.. Είχε ακούσει για τις δει-σιδαιμονίες των μαύρων και για την πί-στη τους στη μαγική δύναμη των φυλα-χτών.

Ο Κι Γκορ στράφηκε στον Μίλλερ, να του υπαγορεύσει το δικό του παραμύθι, ενώ ντυμένος κιόλας με τα ρούχα του Όουενς έμπαινε στο κλουβί.

—Μίλλερ, θυμήσου τι θα πεις... Ήσουν, λέει, πεσμένος στο έδαφος κι εγώ στε-κόμουν στην είσοδο της καλύβας επι-βλέποντας τη μεταφορά... Ξαφνικά, ένα πράσινο φως φώτισε την καλύβα και μια

αλλόκοτη φωνή, που δεν έμοιαζε αν-θρώπινη, είπε: «Έλα, Κι-Γκορ, να σου δείξω πού είναι το κρησφύγετο του Γέρου!» Τότε, όλα σκοτεινίασαν γύρω σου κι έχασες τις αισθήσεις σου. Όταν συνήλθες βρέθηκες με τα χέρια λυτά και τον Όουενς δίπλα σου, αναίσθητο ακόμα.. Εγώ, είχα εξαφανιστεί!..

—Δεν καταλαβαίνω! ψιθύρισε ο Μίλλερ.

—Δεν χρειάζεται, απάντησε ο Κι-Γκορ. «...Οι Νασάι ξέρουν πώς να ερμηνεύ-σουν αυτές τις λέξεις».

Άπλωσε τα χέρια του για να του τα δέσουν αρκετά χαλαρά, ώστε να μπο-ρέσει να ελευθερωθεί από τα δεσμά του, οπότεν ήθελε.

—Σπρώξτε τώρα το κλουβί ως το άνοιγ-μα της καλύβας χωρίς να βγάλετε τσι-μουδιά και κρυφτείτε γρήγορα στο βάθος, μη σας δουν, ... Κανένας δεν θα καταλάβει τίποτα!

Ύστερα, γυρνώντας στην είσοδο φώνα-ξε δυνατά:

—Εεε! Γενναίοι Νασάι, πάρτε το κλουβί και πηγαίνετε το γρήγορα έξω από το κράαλ.

ΟΤΑΝ το κλουβί με τον Κι-Γκορ βρέθηκε έξω από το κράαλ ανάμε-σα στις λόχμες και στα πυκνόφυλλα δέντρα, οι Νασάι, που το είχαν κουβαλήσει έως εκεί, το άφησαν και επέστρεψαν τρέχο-ντας γεμάτοι τρόμο. Τότε, ο Γέρος σχεδόν ρίχτηκε πάνω στο κλουβί πλημμυρισμένος από μια ανεξήγητη άγρια χαρά και μίσος.

Γονάτισε μπροστά του πιάνοντας γερά τα από χοντρό ξύλο κάγκελά του και το τραντάζοντάς το δυνατά κόλλησε το πρόσωπό του πάνω τους προσπαθώντας να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του άντρα μέσα στο κλουβί. Τα πυκνά φυλ-λώματα των δέντρων εμπόδιζαν τις πρώτες ακτίνες του ήλιου να φωτίσουν

καλά κι επικρατούσε ακόμα αρκετό σκοτάδι.

Ο Κι-Γκορ σύρθηκε και κουλουριάστηκε στην απέναντι πλευρά του κλουβιού κρύβοντας με τα χέρια του το πρόσωπό του, τάχα από φόβο.

—Έλεος! κλαψούρισε υποκρινόμενος τον Όουενς. «Μη με σκοτώσεις!.. Δεν σου έχω κάνει τίποτα!»

—Χα! κάγχασε ο Γέρος. «Τίποτα, ε;..» και μιλώντας περισσότερο στον εαυτό του, γρύλλισε: «Ναι! Ικέτευσε! Θέλω να σε ακούω να ικετεύεις για τη βρωμερή ζωή σου σιχαμερό σκουλήκι... Παγιδευμένος στο κλουβί, ζωντανός και γερός, ακριβώς όπως τόσο πολύ είχα επιθυμήσει να σε έχω!.. Επιτέλους! Επιτέλους!»

Σηκώθηκε απότομα όρθιος και χτύπησε το κλουβί με την πελώρια γροθιά του.

—Ελάτε, λοιπόν, κτήνη! φώναξε. «Θέλετε να μας προλάβει η μέρα; Ανεβάστε αυτό του σκουπίδι στον ελέφαντα!»

Πριν ο Κι-Γκορ προλάβει να καταλάβει τι γινόταν, μερικοί μαύροι, που τόση ώρα ήταν αθέατοι, ξεπρόβαλαν από τους θάμνους. Έδεσαν σκοινιά στα κάγκελα του κλουβιού, ενώ ταυτόχρονα μέσα στο πρωινό μισοσκοτάδο, φάνηκε ο γκριζος τεράστιος όγκος ενός ελέφαντα, ο οποίος γονάτισε σιωπηλός πλάι στο κλουβί.

Με γρήγορες επιδέξιες κινήσεις οι μαύροι φόρτωσαν κι έδεσαν το κλουβί στο πελώριο σαμάρι στη ράχη του ελέφαντα.

—Να τον πάτε και να τον κλείσετε στην καμπίνα του πλοίο μου, διέταξε ο Γέρος. «Εγώ πηγαίνω να δω πώς πάει η δουλειά στη λίμνη.. Αν δοκιμάσει να ξεφύγει, δεν

θα τον σκοτώσετε, ούτε θα τον τραυματίσετε, αλλά αν σας ξεφύγει, είστε όλοι σαν χαμένοι! Θα σας σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια!... Δεν θα μού ξεφύγετε, όπου κι αν κρυφτείτε!

Ο ελέφαντας ανορθώθηκε και άρχισε να απομακρύνεται από την περιοχή του κράαλ των Νασάι με αργό λικνιστικό βηματισμό. Οι μαύροι ακολουθούσαν καβάλα σε μικρόσωμα άλογα και ζέμπρες.

Η μέρα άρχισε να προβάλλει γοργά από την ανατολή. Ο Κι-Γκορ μπορούσε να δραπετεύσει εκείνη τη στιγμή, αν ήθελε. Ανάμεσα σε δυο δοκάρια στο πάτωμα του κλουβιού βρισκόταν το μαχαίρι του. Το είχε κρύψει εκεί, όταν μπήκε στο κλουβί για να εξετάσει δήθεν την στερεότητά του. Θα μπορούσε να κόψει τις κληματσίδες που συγκρατούσαν τα δοκάρια και να ξεφύγει ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, δίχως οι μαύροι να αντιληφθούν το παραμικρό.

Μα, ο Κι-Γκορ δεν ήθελε να ξεφύγει. Αντίθετα, ήθελε να μάθει το κρησφύγετο του Γέρου. Δεν ήταν μόνο το ότι έπρεπε να σώσει τη ζωή του φίλου του Τεμπού Τζορτζ, τού είχε γεννηθεί και η περιέργεια για το καράβι στην καρδιά της ζούγκλας, για το οποίο άκουσε τον Γέρο να το αναφέρει στους μαύρους του.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

Η ΕΛΕΝ ήταν ξαπλωμένη σε ένα στρώμα από κλαδιά με χλωρά φύλλα, που είχε πλέξει για αυτήν ο Ν'Γκίζο και το είχε στερεώσει στη διχάλα ενός μεγάλου παχύσκιου δέντρου αρκετά μέτρα πάνω από το έδαφος.

Ο μικρόσωμος αρχηγός των πυγμαίων είχε απομακρυνθεί αναζητώντας τροφή, που θα χρειαζόταν να υπάρχει για τον Κι-Γκορ, όταν αυτός θα επέστρεφε σε λίγο, όπως περίμεναν.

Ο Ν'Γκίζο είχε μαζί του και το παράξενο όπλο του, ένα μακρύ κούφιο καλάμι με το οποίο εκτόξευε, φυσώντας με δύναμη, μικροσκοπικά βέλη, των οποίων η μύτη ήταν βουτηγμένη σε θανατηφόρο δηλητήριο.

Ξαφνικά, καθώς ο πυγμαίος διέσχιζε ένα μικρό ξέφωτο, οι θάμνοι δίπλα του παραμέρισαν και πρόβαλαν δυο πελώρια γκριζα σκυλιά, που όμοια τους ο πυγμαίος δεν είχε ποτέ ξαναδεί.

Χωρίς να κάνει απότομες κινήσεις και χωρίς να δείξει πανικό ο Ν'Γκίζο κατέβασε αργά το χέρι και το έβαλε στην μικρή δερμάτινη σακούλα που κρεμόταν από τον ώμο του. Στη σακούλα φύλαγε τα βέλη του.

Η συμπεριφορά των σκυλιών ήταν ύπουλα παράξενη κι αυτό έκανε τον πυγμαίο να ριγίσει. Οι περισσότεροι φονιάδες στον άγριο κόσμο της ζούγκλας σκοτώνουν τα θύματά τους με γοργή κεραινοβόλα επίθεση τρομοκρατώντας τα πρώτα με ουρλιαχτά και γρυλλίσματα. Αντίθετα, τα δυο αυτά πελώρια σκυλιά, μολονότι έδειχναν τις φονικές τους διαθέσεις, παρέμεναν σιωπηλά. Ξεσκέπασαν τα φριχτά κοφτερά τους δόντια χωρίς να βγει από το λαρύγγι τους ο παραμικρός ήχος και αντί να ορμήσουν κινήθηκαν αργά προς το μέρος του το ένα δίπλα-δίπλα με το άλλο σαν ένα σώμα.

Τα λοξά κίτρινα αστραποβόλα μάτια τους έδειχναν ότι αυτή η συμπεριφορά τους δεν οφειλόταν σε φόβο. Μάλλον σε περιφρόνηση για το θύμα τουςοφειλόταν. Ο Ν'Γκίζο μάντεψε τον λόγο της περιφρόνησης. Δεν τον είδαν να κρατάει κάποιο γνωστό όπλο, τουφέκι, τόξο, μαχαίρι ή άλλο γνωστό στα σκυλιά ανθρώπινο όπλο, με το οποίο θα επιχειρούσε να τα αντιμετωπίσει. Σίγουρα, δεν θα είχαν δει ποτέ τους φυσοκάλαμο. Θα το θεωρούσαν, ότι είναι ένα κοινό καλάμι. Ασήμαντο και αμελητέο όπλο άμυνας μπροστά στη δική τους δύναμη. Τον έβλεπαν –έτσι μικρόσωμος που ήταν– σαν ένα άοπλο παιδί.

Ο Ν'Γκίζο έπιασε ένα βέλος και το στέριωσε στα χείλη του. Με επίσης αργές κινήσεις πέρασε το φυσοκάλαμο πάνω από το βέλος και κόλλησε την άκρη του στα χείλη του. Πήρε βαθιά ανάσα και φύσηξε με όλη του τη δύναμη σηματοδοτώντας το ένα από τα δυο σκυλιά.

Μόνο το ελαφρό φύσημα ακούστηκε ανεπαίσθητα και την επόμενη στιγμή το δηλητηριασμένο βέλος καρφωνόταν με δύναμη σαν δόντι πάμπας στο δέρμα του σκύλου.

Το δραστικό δηλητήριο έτρεχε κιάλας στο αίμα του. Ζήτημα δευτερολέπτων να φτάσει στην καρδιά του, αλλά ο πόνος δεν ήταν πιο δυνατός από το τσίμπημα ενός ψύλλου.

Ο σκύλος τρεμούλιασε λίγο το σώμα του σαν να ήθελα να απαλλαγεί από κάποιο ενοχλητικό τσιμπούρι.

Ο Ν'Γκίζο αστραπιαία και με ψυχραιμία “όπλισε” ξανά το φυσοκάλαμό του με καινούργιο βέλος που την επόμενη στιγμή αθόρυβα τρυπούσε το δέρμα και του άλλου σκύλου στο λαιμό. Το δεύτερο ζώο συνέδεσε, φαίνεται, τον ελαφρύ πόνο που ένωσε με ενέργεια του ανθρώπου, γιατί έβγαλε ένα θυμωμένο γρύλλισμα κι

όρμησε εναντίον του με τα σαγόνια ορθάνοιχτα.

Μόλις μερικά βήματα πρόλαβε να κάνει, όταν με σιγανή παραπονιάρικη κραυγή σωριάστηκε στο έδαφος κι απόμεινε ασάλευτο. Νεκρό. Ταυτόχρονα σωριαζόταν νεκρό και το άλλο, που δεν είχε προλάβει να κινηθεί.

Ο στεναγμός ανακούφισης που είχε αρχίσει να βγαίνει από το στόμα του Ν'Γκίζο έμεινε στη μέση... Δυο ακόμα ζευγάρια παρόμοιων σκυλιών ξεπρόβαλαν από δυο διαφορετικές κατευθύνσεις και άρχισαν να κινούνται και αυτά αργά προς το μέρος του πυγμαίου. Κατάλαβε, ότι βρισκόταν στη μέση μια ολόκληρης αγέλης από δαύτα!

Έκανε το μόνο συνετό πράγμα που θα μπορούσε να κάνει. Με επιδεξιότητα πιθήκου σκαρφάλωσε γοργά στο πιο κοντινό του δέντρο. Χωρίς αγωνία πια για την τύχη του, το μυαλό του έτρεξε με ανησυχία στην Έλεν, αν και ήξερε ότι η συντροφίσα του Κι-Γκορ όσο έμενε πάνω στο δέντρο της δεν διέτρεχε τον παραμικρό κίνδυνο από παρόμοια επίθεση.

ΜΑ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ που διέτρεχε με εκείνη τη στιγμή η Έλεν, ήταν πολύ μεγαλύτερος από όσο μπορούσε να φανταστεί ο Ν'Γκίζο.

Αρκετή ώρα πριν από το συμβάν του πυγμαίου με τα σκυλιά, η Έλεν βρισκόταν ξαπλωμένη στα στρωσίδια της στην αιώρα ανάμεσα στα δυο κλαδιά, όταν, καθώς ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα, είδε ανάμεσα από τα κλαδιά και τις φυλλωσιές του δέντρου της να ξεπροβάλλει στο ξέφωτο μια αγέλη από τεράστια γκρίζα σκυλιά, που παρόμοια σε μέγεθος δεν είχε ξαναδεί.

Από τον τρόπο που τριγύριζαν πέρα-δώθε μυρίζοντας το έδαφος, κατάλαβε ότι είχαν νιώσει την παρουσία της, αλλά

δεν μπορούσαν να την εντοπίσουν, επειδή το κλαδί της ήταν αρκετά ψηλά κι οσμή της έφτανε αδύναμη στη μύτη τους.

Ξαφνικά, ένα σκυλί ανακάλυψε τα ίχνη του Ν'Γκίζο και γάβγισε υπόκωφα παίρνοντας το μονοπάτι, που είχε πάρει ο πυγμαίος νωρίτερα. Τα υπόλοιπα σκυλιά ακολούθησαν το πρώτο γαβγίζοντας.

Δεν είχε προλάβει να συνέλθει από την έκπληξή της από την εμφάνιση της αλόκοτης αγέλης των σκυλιών, όταν άκουσε σπασίματα κλαδιών και μετακινήσεις θαμνωδών φυλλωμάτων σαν κάποιος να ανοίγει δρόμο ανάμεσά τους. Καινούργια έκπληξη την περίμενε.

Μπροστά της και κάτω από το δέντρο εμφανίστηκαν δυο κοπέλες. Τα μάτια της Έλεν άνοιξαν διάπλατα. Δεν ήταν ακριβώς δυο κοπέλες, μα μία σε διπλή... έκδοση! Τόσο όμοιες μεταξύ τους και πανέμορφες! Δεν έδειχναν να είναι μεγαλύτερες από δέκα οχτώ χρονών. Φαίνονταν κουρασμένες σαν να είχαν κάνει μακρινό ταξίδι μέσα στη ζούγκλα... Κρατούσαν από ένα ακόντιο η καθεμιά τους.

Ο Κι-Γκορ δεν είχε προλάβει να τής διηγηθεί την περιπέτειά του με τα δυο αλόκοτα κορίτσια, τη Νίμπα και τη Βάνι, έτσι η Έλεν δεν ήξερε, ότι οι γυναίκες αυτές ήσαν πιο επικίνδυνες από τα σκυλιά, που την είχαν επισκεφτεί λίγο πριν.

—Επιτέλους! Μια πηγή! άκουσε η Έλεν να αναφωνεί το ένα κορίτσι κι η έκπληξή της μεγάλωσε, επειδή την άκουσε να μιλάει σε άψογα αγγλικά.

—Πεθαίνω από τη δίψα, συμπλήρωσε το άλλο κορίτσι με εξ ίσου άψογα αγγλικά.

Η Έλεν από το παρατηρητήριό της ανησύχησε για αυτά τα δυο ανυπεράσπιστα κορίτσια —ήταν σίγουρη ότι τα ακόντια δεν θα ήξεραν ούτε πώς να τα πετάξουν, όχι να αμυνθούν αποτελεσματικά με αυτά!— επειδή θα αγνοούσαν, βέβαια, την παρουσία της τρομερής αγέλης των σκυ-

λιών. Διαφορετικά δεν θα έδειχναν τόση ηρεμία.

Έπρεπε να τα ειδοποιήσει για τον άμεσο κίνδυνο που διέτρεχαν... Δεν μπορούσε να φανταστεί, αντίθετα, ότι αυτή έριχνε τον εαυτό της σε θανάσιμη περιπέτεια!

–Εεεί! τους φώναξε δυνατά.

Τα κορίτσια με εξαιρετικά ανακλαστικά στριφογύρισαν οργά σηκώνοντας τα ακόντια τους, μη ξέροντας από πού ακούστηκε η φωνή.

–... Εδώ επάνω! φώναξε πάλι η Έλεν.

Πρώτη η Νίμπα ανακάλυψε την αιώρα από τις κληματσίδες ψηλά στο δέντρο. Βλέποντας την Έλεν να τους γνώφει, ξαφνιάστηκε. Την αναγνώρισε, επειδή την είχε δει την προηγούμενη μέρα στον καταυλισμό του Κι-Γκορ, χωρίς η Έλεν να την είχε δει. Γύρισε και ψιθύρισε στην έκπληκτη αδελφή της.

–Είναι η Έλεν!

–Ποια είναι η Έλεν;

–Η γυναίκα του Κι-Γκορ!

Το βλέμμα της Βάνι σκοτείνιασε.

–Αυτό πάει να πει ότι ο Κι-Γκορ βρίσκεται κάπου εδώ κοντά!.. Στην περιοχή μας! Δεν θα άρεσε καθόλου στον Θορ κάτι τέτοιο!

Αντίθετα, το βλέμμα της Νίμπα έλαμψε από άγρια χαρά.

–Τόσο το καλύτερο! Θα σκοτώσω την Έλεν κι έτσι ο Κι-Γκορ θα είναι ελεύθερος να με παντρευτεί μετά!

–Δεν θα σε αφήσω να κάνεις κι άλλη βλακεία! Θα την αιχμαλωτίσουμε και ο Κι-Γκορ αναζητώντας της, θα έρθει και θα πέσει στην παγίδα. Θα τον σκοτώσω και τότε θα απαλλαγούμε μια και καλή από τον μπελά του!... Και φυσικά, έτσι, δεν θα γίνει ποτέ δικός σου!

–Σε μισώ! μούγκρισε η Ντίμπα.

–Ευχαρίστησή μου! σφύριξε μέσα από

τα δόντια της η Βάνι, χαμογελώντας με πραγματική κακία.

Η Νίμπα κοίταξε με βλέμμα φονικό τη δίδυμη αδελφή της. Μα δεν πρόλαβε να τής αντιγυρίσει τη φονική ατάκα.

Η Έλεν τις έβλεπε να συνομιλούν χαμηλόφωνα, αλλά δεν άκουγε τι έλεγαν. Τους φώναξε με αγωνία:

–Ένα κοπάδι από μεγάλα άγρια σκυλιά τριγυρνάει εδώ γύρω. Ανεβείτε γρήγορα στο δέντρο!

ΟΙ ΔΥΟ αδελφές αντάλλαξαν μια γοργή ματιά. Η Έλεν, σίγουρα, λοιπόν δεν ήξερε ποιες ήταν! Τις θεωρούσε δυο άκακα κορίτσια, που πιθανώς περιπλανιόνταν στη ζούγκλα αγνοώντας τους κινδύνους της.

–Ας ανεβούμε, πριν υποψιαστεί τίποτα, μурμουρίσε η Νίμπα. «...Από εκεί ένα απλό σπρώξιμο κι ησυχάζω από αυτήν! Ο Κι-Γκορ θα γίνει δικός μου!»

–Πόσες φορές θα σου πω, ότι ο Θορ άλλαξε το σχέδιο; Το δικό σου απέτυχε! Συμφώνησε με το δικό μου!»

–Να τον σκοτώσεις;

–Τώρα βλέπω, ότι δεν είναι απαραίτητο. Αιχμαλωτίζοντας την Έλεν, ο Θορ θα κρατάει στο χέρι τον λεγόμενο Κύριο της Ζούγκλας. Θα αναγκαστεί να κάνει ο τού ζητήσει ο Θορ! Και ξέρει καλά, τι θέλει να του ζητήσει! Να μην μπλέκεται στα πόδια του, ώσπου να τελειώσει τη δουλειά του. Για αυτό δεν σου είχε ζητήσει να τον κάνεις να σε παντρευτεί; Μετά βλέπουμε τι θα τον κάνουμε...

Η Νίμπα, που φτηνά είχε γλυτώσει από τη σκληρή τιμωρία του Θορ εξαιτίας της αποτυχίας του σχεδίου της, αναγκάστηκε να συμφωνήσει ότι το σχέδιο της Βάνι ήταν το μόνο που θα ενέκρινε, τώρα, ο Θορ.

Η Βάνι ολοκλήρωσε το σατανικό της σχέδιο...

–Άλλωστε, η Έλεν είναι μια όμορφη και δροσερή γυναίκα. Πολύ θα ευχαριστηθεί ο Θορ με ένα τέτοιο δώρο από τις αγαπημένες του κορούλες!

Η Έλεν, με όλο που δεν μπορούσε να ακούσει, καταλάβαινε, ότι οι δυο κοπέλες διαφωνούσαν σε κάτι

–Τι πάθατε; Δεν καταλαβαίνετε, ότι κινδυνεύετε, αν μείνετε εκεί κάτω; τους φώναξε με αγωνία για την τύχη τους.

Τής απάντησε η Βάνι.

–Η αδελφή φοβάται να ανέβει. Ζαλίζεται, λέει. Θα σε παρακαλούσα να κατέβεις και να της δείξεις εσύ η ίδια πόσο εύκολο είναι να σκαρφαλώσει κανένας στο δέντρο; Θα ανεβαίνεις εσύ πρώτη, θα σε ακολουθεί η αδελφή μου κάνοντας τις ίδιες κινήσεις με σένα κι εγώ από πίσω της θα τη βοηθάω σπρώχνοντάς την!

Ήταν μια πολύ λογική πρόφαση. Πολλοί άνθρωποι ζαλίζονται ανεβαίνοντας σε ψηλά δέντρα.

–Κατεβαίνω αμέσως! φώναξε πρόθυμα η Έλεν, χωρίς να υποψιάζεται την παγίδα που πήγαινε να πέσει.

Μέσα σε λίγες στιγμές η Έλεν βρισκόταν στο έδαφος κοντά στις δυο αδελφές.

–Κοιτάξτε, πώς θα κάνω εγώ και ακολουθείστε με!.. Πιάνετε αυτήν τη κληματσίδα, πατάτε πάνω στον κορμό του δέντρου και...

Η ψυχρή, σκληρή φωνή της Βάνι, την διέκοψε.

–Κόφτο, ανόητη! Δεν πρόκειται να ανεβούμε στο δέντρο!

Η Έλεν ξαφνιαστήκε. Η Βάνι κι η Νίμπα είχαν στρέψει τα ακόντια τους απειλώνοντας την. Η κοριτσίστικη αθώα έκφραση των προσώπων τους είχε μεταβληθεί σε δυο μάσκες μίσους.

–Τρελαθήκατε; ρώτησε. «Προσπαθώ να σας σώσω! Αν μας επιτεθούν τα σκυλιά

θα μας σκοτώσουν και τις τρεις!.. Αφήστε τα παιδιαρίσματα!

–Δεν παίζουμε! της απάντησε με άγριο τόνο η Νίμπα.

–Κι άφησε τα σκυλιά ήσυχα! συμπλήρωσε η Βάνι στον ίδιο τόνο. «Είναι δικά μας και τα έχουμε ξαμολήσει ψάχνοντας για τον Κι-Γκορ!.. Βρήκαμε τη γυναίκα του! Σχεδόν το ίδιο είναι!.. Είσαι αιχμάλωτή μας και μη κάνεις καμιά ανοησία... Τα ακόντια που κρατάμε, ξέρουμε να τα χρησιμοποιούμε πολύ καλά!

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ πρωινό οι δυο αδελφές με την αιχμάλωτή τους Έλεν έφτασαν στην όχθη της λίμνης, στο σημείο, όπου οι δυο λευκοί μηχανικοί με τη βοήθεια των Νασάι είχαν διανοίξει το κανάλι διοχετεύοντας το νερό της λίμνης στην ξεραμένη κοίτη του ποταμιού.

Η Έλεν πρώτη φορά έφτανε σε εκείνο το σημείο της ζούγκλας, αλλά ούτε είχε ακούσει ποτέ πριν για την ύπαρξη αυτής της λίμνης.

Από τη μια και από την άλλη μεριά του καναλιού μαύροι, που από μακριά θύμιζαν τεράστιους τερμίτες, δούλευαν πυρετωδώς κάτω από τον καυτό ήλιο σπρώχνοντας και μετακινώντας μεγάλες πέτρες, τις οποίες συγκέντρωναν σε σωρούς. Τότε, είδε και τον ψηλόσωμο ηλικιωμένο λευκό άντρα με τη μακριά άσπρη ρόμπα, που περιφερόταν ανάμεσα στους ιθαγενείς κροταλίζοντας ένα μακρύ μαστίγιο στο χέρι φτύνοντας βλαστήμιες και διαταγές στους άμοιρους ιθαγενείς.

Από αυτά που της είχαν η Νίμπα και η Βάνι στον δρόμο, κατάλαβε ότι αυτός ήταν ο Θορ! Ο φοβερός Θορ, ο εξουσιαστής των Νεκρών!

Η Βάνι, τον φώναξε με το όνομά του επιβεβαιώνοντας τη σκέψη της Έλεν για το ποιος ήταν.

Ο Θορ προχώρησε προς το μέρος τους και τις πλησίασε με μεγάλα βιαστικά βήματα. Έδειχνε άγριος κι άξεστος με τη βρώμικη άσπρη ρόμπα του και τα ακατάστατα λευκόξανθα μακριά μαλλιά και γένια του.

Η Έλεν δεν ήξερε ότι ο Κι-Γκορ, ο άντρας της όχι μόνον είχε κιόλας συναντήσει αυτόν τον αγριάνθρωπο, αλλά και ότι αυτή τη στιγμή βρισκόταν αιχμάλωτός του στη φωλιά του Θορ φορώντας τα ρούχα άλλου υποκρινόμενος, ότι είναι αυτός ο άλλος!

Ούτε ο Θορ ήξερε, ότι κρατούσε κιόλας τον Κι-Γκορ στα χέρια του!

Όταν η Βάνι άρχισε να του λέει για την Έλεν, ο Θορ τη διέκοψε με μια απότομη αυταρχική χειρονομία. Με τις κόρες του δεν αντάλλαξε ούτε καν χαιρετισμό. Απλώς, κάρφωσε για λίγο τα μάτια του στη νεαρή γυναίκα χωρίς ωστόσο το βλέμμα του να προδώσει κάποια αντίδραση για την παρουσία της.

–Ναι... Είναι η Έλεν. Η γυναίκα του Κι-Γκορ! Περίφημα! Τώρα, θα πέσει στα χέρια μου και ο Κι-Γκορ! Πού είναι ο Κι-Γκορ; ρώτησε ξαφνικά την Έλεν.

Η Έλεν δεν απάντησε. Έμεινε σιωπηλή σαν να μην είχε ακούσει την ερώτηση. Ο Θορ με μια κίνηση του χεριού του την έσπρωξε βίαια και τη έριξε κάτω. Η Έλεν προσπαθώντας να απαλλαγεί από τα δεσμά της του φώναξε περιφρονητικά:

–Βρωμιάρη, θα μάθεις να φέρεσαι καλύτερα, όταν ο Κι-Γκορ σε πιάσει από το σβέγκο και σε σβουρίζει σε κάποιο δέντρο!

–Χτύπησε την, Θορ! φώναξε με άγρια χαρά η Βάνι. «Χτύπα τη με το μαστίγιο! Κάνε τη να μιλήσει!...»

Ο Θορ έκανε ένα βήμα μπροστά σηκώνοντας το μαστίγιο. Η Έλεν ανίκανη να αποφύγει το χτύπημα σπαρταρούσε στο έδαφος προσπαθώντας να απαλλαγεί

από τα δεσμά της.

Το χέρι του γέρο-Θορ με το μαστίγιο έτοιμο να αυλακώσει το κορμί της γυναίκας στα πόδια του, έμεινε μετέωρο για μερικές στιγμές. Μετά το κατέβασε αργά. Χάιδεψε τη γενειάδα του σκεπτικός χαμογελώντας σατανικά.

–Χμμ... Αργότερα... Ίσως, στο μεταξύ το ξανασκεφτεί πιο λογικά και μιλήσει... Τώρα, έχουμε κάτι πιο επείγον να κάνουμε... Ο άνθρωπος που αναζητούσα σε ολόκληρη τη ζωή μου, βρίσκεται επιτέλους από σήμερα το πρωί στα χέρια μου! Εσύ, Νίμπα θα μείνεις εδώ να επιβλέπεις τους μαύρους και να τους παρακινείς να κάνουν πιο γρήγορα. Το πέραςμα πρέπει να φραχτεί πάλι, πριν χαμηλώσουν κι άλλο τα νερά της λίμνης. Η Βάνι κι εγώ θα πάμε στο σπίτι να περιποιηθούμε τον αιχμάλωτό μας! Δεν μπορώ να περιμένω περισσότερο. Θα στείλω αργότερα τη Βάνι να σε αντικαταστήσει εδώ κι εσύ θα έρθεις να με βοηθήσεις στην περιποίηση!

Τα χαρακτηριστικά της Νίμπα αλλοιώθηκαν από αποτροπιασμό.

–...Ναι! Θα τον βασανίσεις κι εσύ, Νίμπα! φώναξε με άγρια χαρά ο Θορ. «... Αυτή τη φορά δεν θα με βοηθήσει μόνον η Βάνι, αλλά κι εσύ! Γιατί πρέπει!.. Μόνον έτσι η εκδίκησή μου θα είναι απόλυτη!...»

Και αρπάζοντας από το μπράτσο την Έλεν, που στο μεταξύ είχε σηκωθεί, την τράβηξε να ακολουθήσει αυτόν και τη Βάνι προχωρώντας κατά μήκος της όχθης της λίμνης, ενώ η Νίμπα ξεσπούσε σε κλάματα. Συναισθηματικά, ήταν πολύ διαφορετική από τον Θορ και την αδελφή της. Δεν της άρεσε να βασανίζει και στην, πραγματικότητα, ούτε να σκοτώνει!... Κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να δείχνει άγρια ένστικτα που δεν είχε!

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ που είχαν πάρει οι μαύροι μεταφέροντας το κλουβί με τον μεταμφιεσμένο Κι-Γκορ οδηγούσε στην περιοχή ταμπού της ιερής λίμνης των πνευμάτων. Σκαρφάλωνε σε απότομους γκρεμούς και χέρσα γη. Το τέλος του ταξιδιού, ήταν την επόμενη μέρα το πρωί στη βραχώδη δυτική όχθη της λίμνης...

Ο ελέφαντας, που κουβαλούσε στη ράχη του το κλουβί με τον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας, ανέβηκε με μεγάλες προφυλάξεις και παρά τον δυσκίνητο όγκο του το πέτρινο μονοπάτι στην άκρη του γκρεμού, ώσπου έφτασε στο μικρό βραχώδες οροπέδιο, που εκτεινόταν ψηλά πάνω από τη λίμνη.

Ο Κι-Γκορ κοίταξε γοργά γύρω του καταλαβαίνοντας, ότι είχαν στη φωλιά του Γέρου, αν και δεν είχε ποτέ του πριν επισκεφτεί την περιοχή.

Ένα μισοφτιαγμένο καΐκι στεριωμένου σε πασσάλους αναπαύοταν ακριβώς στην άκρη του γκρεμού με την πλώρη του να βλέπει στη λίμνη. Στο κατάστρωμά του δέσποζε μια μεγάλη καμπίνα. Η καμπίνα, για την οποία είχε ακούσει το Γέρο να διατάζει τους μαύρους του να τον μεταφέρουν.

Ξύλινα μεγάλα κλουβιά ήσαν σκορπισμένα ολόγυρα στο καΐκι. Τα μισά από αυτά ήσαν γεμάτα με τα γκριζα άγρια σκυλιά. Τα άλλα μισά ήσαν γεμάτα με ζέμπρες.

Μόλις τα σκυλιά είδαν τον ελέφαντα και τη συνοδεία του άρχισαν να γαβγίζουν άγρια. Τα γαβγίσματά τους έκανα να εμφανιστούν καμιά εικοσαριά μαύροι σκλάβοι από τη φυλή Μπαντού.

Πιο πέρα έχασκε το άνοιγμα σπηλιάς. Με

φωνές και φιλονικίες οι μαύροι κατέβασαν από τη ράχη του ελέφαντα το κλουβί με τον Κι-Γκορ και το μετέφεραν στη σπηλιά. Πέρασαν από την πρώτη αίθουσα της σπηλιάς και διασχίζοντας έναν στενό διάδρομο μπήκαν στην μακρόστενη και χαμηλοτάβανη αίθουσα, που ήταν διαμορφωμένη σε δωμάτιο.

Ήταν προφανές, ότι επρόκειτο για το ιδιαίτερο δώμα του Γέρου. Γεμάτο με αλλοπρόσαλλα αντικείμενα θαλασσινής και ναυτικής προέλευσης.

Στο ταβάνι κρέμονταν λάμπες καραβιού, οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με παλιούς κιτρινωμένους ναυτικούς χάρτες των ωκεανών και το ξύλινο δάπεδο θύμιζε κατάστρωμα πλοίου. Σκόρπιες κουλούρες κάβων εδώ και εκεί, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο λόγο ύπαρξης εκεί μέσα, ούτε καν σαν διακοσμητικό συμπλήρωμα στο σκηνικό.

Στο μέσο του δωματίου υπήρχε μια μικρή εξέδρα, αναπαράσταση γέφυρας ελαφρού ιστιοφόρου με ακτινωτό πηδάλιο πλοίου στεριωμένο στο πάτωμά της. Τέλος την αίσθηση στον επισκέπτη του δωματίου, ότι βρισκόταν σε καμπίνα πλοίου την συμπλήρωναν τυφλά φινιστρίνια εντοιχισμένα στο τοίχωμα της σπηλιάς.

Η τεράστια πολυθρόνα, σαν βασιλικός θρόνος ανυψωμένη σε ικρίωμα μερικών σκαλοπατιών, που κυριαρχούσε στον χώρο, ήταν τελείως παράταιρο από τα υπόλοιπα αντικείμενα του δωματίου. Κατάδειχνε, όμως, την τρέλα του μεγαλείου από την οποία εμπορούσαν ο ιδιοκτήτης του χώρου!

Καθώς, η ώρα περνούσε κι ο Γέρος δεν εμφανιζόταν, ο Κι-Γκορ με δυσκολία συγκρατούσε την ανυπομονησία του... Θα ήταν άστοχο, όμως και θα κατέστρεφε όλο το σχέδιό του, αν επιχειρούσε να ελευθερωθεί –το πιο εύκολο πράγμα– για

να ψάξει μόνος του να βρει τον Τεμπού.

Η επιτυχία του σχεδίου του κρεμόταν από το αν θα κατόρθωνε να αιχμαλωτίσει τον ίδιο τον Γέρο, να τού επιβάλει να διατάξει τους σκλάβους του να ελευθερώσουν τον Τεμπού και να εξασφαλίσει την αποχώρησή τους από το στρατόπεδο του Γέρου.

ΟΣΗΝ ΩΡΑ περίμενε, κάθε φορά που οι μαύροι φρουροί του κοίταζαν αλλού, ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας έβρισκε την ευκαιρία να κόβει ένα ένα τα χορτόσκοινα που συγκρατούσαν τα μπροστινά κάγκελα του κλουβιού του.

Τέλειωσε αυτή τη δουλειά κι έκρυψε το μαχαίρι μέσα στο πουκάμισό του τη στιγμή ακριβώς, που ακούστηκε η βροντερή φωνή του Γέρου, ο οποίος, επιτέλους, ερχόταν.

–Όχι, μην έρχεσαι ακόμα μαζί μου! τον άκουσε να λέει. «Θέλω να μείνω μόνος για λίγο μαζί του... Κλείδωσε τη στρίγγλα και περίμενε να σε φωνάξω!»

Ο Κι-Γκορ δεν μπορούσε να μαντέψει, ότι η “στρίγγλα” δεν ήταν άλλη από την Έλεν, τη γυναίκα του, που ο Θορ την παρέδιδε να την προσέχει η Βάνι. Αν είχε μαντέψει, θα τα γκρέμιζε όλα. Η απελευθέρωσή της θα ήταν η προτεραιότητά του με οποιοσδήποτε συνέπειες.

Ο Γέρος μπήκε στο δωμάτιο με τα φλογισμένα από το μίσος μάτια του να πέφτουν αμέσως πάνω στο κλουβί. Έβγαλε έναν βραχνό λαρυγγισμό και με ανυπόμονη χειρονομία έδιωξε έξω τους φρουρούς. Έκλεισε και έσυρε τον σύρτη πίσω του στη βαριά πόρτα.

Στράφηκε στον αιχμάλωτό του.

–Επιτέλους! Συναντιόμαστε πάλι! ψιθύρισε υπόκωφα και δυσοίωνα.

Οι γροθιές του σφίγγονταν και ξεσφίγγονταν νευρικά.

–Άπειρες φορές ονειρεύτηκα αυτή την

ευτυχισμένη στιγμή της εκδίκησης και να, που τώρα είναι πραγματικότητα! Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν είχα πιστέψει πως το όνειρο θα πραγματοποιούταν!

Ο Κι-Γκορ άκουγε έκπληκτος χωρίς να καταλαβαίνει το λόγο που έκανε τον Γέρο παραληρεί. Φαίνεται ότι είχε κάποιους παλιούς λογαριασμούς με τον Όουενς!

Ο Θορ πηγαινοερχόταν μέσα στο δωμάτιο με έκδηλη νευρική κίνηση, χωρίς όμως να πλησιάζει στο κλουβί.

Η απορημένη ερώτηση του Κι-Γκορ είχε μεγάλη δόση αλήθειας, όσο και αν έδειχνε ότι διατυπωνόταν για λογαριασμό άλλου.

–Γιατί με έφερες εδώ; ρώτησε δειλά. «Δεν σε γνωρίζω καν. Τι θέλεις από μένα;»

Ο Γέρος άφησε ένα άσχημο γέλιο.

–Εγώ, όμως σε ξέρω, Μπιλ Όουενς! Σε αναγνώρισα αμέσως, όταν παρακολούθουσα κρυφά να επιστατείς στη διάνοιξη του φράγματος στη λίμνη!. Δεν με αναγνώρισες, γιατί φαίνεται τα είκοσι σχεδόν χρόνια, που έχουν περάσει, με έχουν αλλάξει εξωτερικά. Όχι, όμως και στα μέσα μου! Η ψυχή μου κάθε μέρα από τότε παρακαλάει να μη βρεις ανάπαυση ούτε στην Κόλαση και μακάρι να ήμουν εγώ, αυτός που θα έστελνε στο διάβολο και στην Κόλαση τη βρωμερή ψυχή σου! Τελικά, ναι, εγώ θα είμαι αυτός! Ω, τι απέραντη εύνοια της Τύχης! Τι ευτυχία!..

Ο Θορ είδε το πραγματικά απορημένο βλέμμα του... Όουενς και κάγχασε ειρωνικά.

–Δεν θυμάσαι και απορείς ε; Έπειτα από αυτό που μου κάνατε εσύ κι εκείνη σκύλα, που ήθελε να ονομάζεται γυναίκα μου, πώς θα μπορούσα να ξεχάσω εγώ; Μα μη νομίζεις, ότι τα χρόνια πέρασαν άγωνα. Κάθε μέρα από τότε που κατάφερες να ξεφύγεις από τα χέρια μου και

χάθηκες, κάθε μέρα σε εκδικούμαι!.. Κάθε μέρα για δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια προετοιμάζω την εκδίκησή μου! Για αυτήν, κατόρθωσα να επιβιώσω! Θα είναι η πιο όμορφη εκδίκηση που φαντάστηκε ποτέ άνθρωπος! Ναι! Σε λίγα λεπτά, ετοιμάσου για την πιο ευχάριστη έκπληξη της ζωής σου! Πολύ ευχάριστη έκπληξη!...Για μένα!.. Χαχαχαχα!

Μα, για τι πράγμα μιλούσε ο Γέρος; Ο Μπιλ Όουενς δεν είχε δείξει, ότι γνωρίζοταν με τον Γέρο. Αυτός όμως, παρ' όλη την τρέλα που φανερά τον διακατείχε, έδειχνε να τον γνωρίζει καλά τον Όουενς. Ο Κι-Γκορ επιχείρησε να τον κάνει να αποκαλύψει τη σχέση του με τον Όουενς.

–Σου είπα.. Δεν σε γνωρίζω!.. Προσπάθησε να δώσει στον τόνο της φωνής προκλητική χροιά, ώστε να προκαλέσει την αντίδραση του Γέρου να αποκαλύψει, δίχως ο Κι-Γκορ να υποχρεωθεί να αποκαλύψει ακόμα, ποιος είναι.

–Όουενς! Πολύ καλά...Αν η τωρινή μου εμφάνιση δεν σου θυμίζει τίποτα, το όνομά μου θα σου θυμίσει, σίγουρα! .. Θόρστεν!.. Κάπτain Θόρστεν!..

Σταμάτησε να μιλάει λίγες στιγμές να δει την αντίδραση του άντρα. Ο Κι-Γκορ έδωσε στο πρόσωπό του έκφραση διφορούμενης απορίας και έκπληξης. Πρώτα-πρώτα στον ίδιο, το όνομα Θόρστεν δεν έλεγε τίποτα. Θα έπρεπε, όμως να εκφράσει και την υποτιθέμενη αντίδραση του Όουενς. Μάλλον δυσάρεστη αποκάλυψη θα έπρεπε να ήταν!

Ο Γέρος γρύλλισε ικανοποιημένος.

–Με θυμήθηκες τώρα, λοιπόν!... Ναι, ο Κάπτain Θόρστεν είμαι! Που κυβερνούσα την ταχύτερη σκούνα στον Κόλπο της Χρυσής Ακτής και τίποτα για μένα δεν ήταν δύσκολο ή ακατόρθωτο! Ήμουν ο πιο ξακουστός θαλασσόλυκος στα παράλια της Δυτικής Αφρικής, όταν σε προσέλαβα, Όουενς. Εσύ ήσουν ένα αμού-

στακο αγόρι, που αναζητούσες θαλασσινές περιπέτειες κι είχες ορκιστεί ψέματα, πως είχες πατήσει τα είκοσι. Ήξερα πως δεν ήσουν πάνω από δεκαεφτά, αλλά σε πήρα στο πλήρωμα επειδή χρειαζόμουνα έναν καμαρότο, στην ηλικία σου...

Η φωνή του έγινε σαρκαστική.

–Θυμάσαι, βέβαια, τη νεαρή γυναίκα μου.. Κοντά στη δική σου ηλικία ήταν κι εκείνη... Δεν επιδοκίμαζες το γεγονός ότι ο πατριός της μου την είχε πουλήσει για ερωτική μου σκλάβα...Είχα πληρώσει πολλά για να την αποκτήσω κι αναγκάστηκα να την παντρευτώ. Η επιδερμίδα της ήταν άσπρη σαν το γάλα, το κορμί της μεστωμένο και ποθητό... Η ομορφιά της έκανε να κόβεται η ανάσα των αντρών που τη έβλεπαν... Με μισούσε!... Μα δεν μ' ένοιαζε...Κάθε φορά που την ήθελα, το μαστίγιο μου και τα σκυλιά μου –τα θυμάσαι τα σκυλιά μου, ε;– που κι εσύ τα φοβόσουν την έκαναν να μου δίνεται!... Μου άρεσε να την παίρνω βίαια, χωρίς τη θέλησή της.. Ναι, μου άρεσε!

Τα λεπτά μπλάβα του χείλη έτρεμαν κι η ανάσα του έβγαινε σφυριχτή από την έξαψη που του δημιουργούσε η δική του διήγηση.

–... Δυο πράγματα μόνο φοβόμουνα. Το ένα ήταν μήπως η μικρή ανόητη αυτοκτονούσε για να γλυτώσει... Το άλλο, μήπως κανένας από το τσούρμο που είχα στο καράβι,μαχαιροβγάλτες όλοι τους, την έκλεβε και ξεμπάρκαρε κάποια νύχτα σε κάποιο λιμάνι. Το για να αποκτήσουν μια γυναίκα σαν κι αυτήν, δεν θα δίσταζαν να διατρέξουν κάθε κίνδυνο! Με μισούσαν όλοι τους, όπως με μισούσε κι αυτή!.. Τότε ήταν που σε προσέλαβα, Όουενς.. Σκέφτηκα, ότι ένα παιδί σαν και σένα, αν του φύτευα από νωρίς για τα καλά τον φόβο του μαστιγίου και των σκυλιών, δεν θα τολμούσε ποτέ να με

προσδώσει! Θα μου ήταν παντοτινά πιστός!...

Σταμάτησε λαχανιασμένος. Πήρε μια ανάσα και ούρλιαξε:

–...Έκανα λάθος!

ΞΑΦΝΙΚΑ όρμησε στο κλουβί κι άρχισε να χτυπά με μανία τις γροθιές του πάνω στα ξύλινα κάγκελά του. Ο Κιγκορ τρόμαξε για μια στιγμή, μήπως και σπάσουν οι μισοκομμένες κληματσίδες. Ευτυχώς, όχι! Ο Θόρστεν απομακρύνθηκε κι έπεσε βαριά σε μια καρέκλα.

–Το ‘σκασες μαζί της, όταν πιάσαμε στο Πόρτο Νόβο και περάσατε παρέα δυο βδομάδες μέσα στη ζούγκλα... Σας κυνήγησα με τα σκυλιά μου και τη βρήκα σε ένα κράαλ ιθαγενών στη ζούγκλα στο εσωτερικό της Νταχομεί (σημ. Δαχομέη, νυν Μπενίν)... Εσύ πρόλαβες και ξεγλιστρήσες μέσα από τα χέρια μου... Ορκίστηκα, ο πόθος μου να σε βρω και να σε εκδικηθώ, να μένει άσβηστος όσα χρόνια κι αν περάσουν... Μέχρι εδώ τα ξέρεις... Εκείνη, την πόρνη-σκύλα την χτύπησα αλύπητα! Την χτύπησα, μέχρι που δεν μπορούσε να κινηθεί προσπαθώντας να την κάνω να ομολογήσει. Ορκιζόταν πως δεν την είχες αγγίξει! Έτσι, την πήρα πίσω στο πλοίο μου... Μα είχε πει ψέματα! Ψέματα! Έμεινε έγκυος και προσπάθησε να με πείσει, ότι εγώ ήμουν ο πατέρας του παιδιού που είχε στην κοιλιά της... Σχεδόν, την πίστεψα! Ήθελα να την πιστέψω, γιατί δεν ήθελα να γίνω ο περίγελος του τσούρμου..Μα όταν γεννήθηκαν τα δυο κορίτσια και τα είδα, κατάλαβα, ότι ήταν δικά σου παιδιά και όχι δικά μου! Και το πλήρωμα το ήξερε αυτό... Βρισκόμασταν στο πέλαγος όταν γεννήθηκαν οι καταραμένες αυτές δίδυμες. Για μια βδομάδα δεν μπορούσε να σκεφτώ τίποτ’ άλλο από το ότι σε λίγες μέρες θα φτάναμε στο Κέιπ Τάουν και το

πλήρωμα θα διέδιδε την ντροπιαστική ιστορία του Κάπταιν Θόρστεν κάνοντάς με ρεζίλι σε ανθρώπους που ‘ξέραν ποιος είμαι!

Το πρόσωπό του σκοτείνιασε για μια στιγμή, αλλά έπειτα ένα τρομερό χαμόγελο, που το συνόδευε αστραπή τρέλας στα μάτια, έλαμψε στο πρόσωπό του.

–Μα, ήμουν αρκετά πιο έξυπνος από αυτούς! φώναξε υστερικά. «...Κανένας εκτός από μένα, τα σκυλιά μου και τα δυο βρέφη δεν ξανάδε ποτέ πια στεριά! Ανατίναξα το καράβι μου στον αέρα, μαζί με το πλήρωμα και τη γυναίκα που είχε πιστέψει, ότι μπορούσε να με απατήσει, τη νύχτα πριν πιάσουμε Κέιπ Τάουν...»

–...Όλοι πίστεψαν, πως κι εγώ είχα χαθεί με το καράβι μου και κανένας πια δεν ξαναρώτησε για τον Κάπταιν Θόρστεν.... Είχα μαζέψει αρκετά χρήματα και χρυσάφι, που φυσικά το είχα πάρει μαζί μου και περιπλανήθηκα για αρκετά από τα επόμενα χρόνια αναζητώντας σε, ώσπου έφτασα εδώ στην άκρη μια πλούσιας λίμνης, όπου έστησα τη φωλιά μου...

Χαίδεψε αυτάρεσκα τη γενειάδα του κοιτάζοντας λοξά προς το κλουβί. Η φωνή του έγινε ξαφνικά επικίνδυνα γλυκιά και απαλή σαν βελούδο.

–Γιατί, δεν με ρωτάς για τις κόρες σου; ρώτησε με φαρμακερή γλυκύτητα. «... Θα απορείς σίγουρα, γιατί αυτές τις δυο τις πήρα μαζί μου. Γιατί τις κράτησα στη ζωή;»

Ο τόνος του άλλαξε ξαφνικά. Γέλασε διαπεραστικά, σχεδόν υστερικά.

–Δεν ήθελα να πεθάνουν αυτές, Όουενς! δήλωσε θριαμβευτικά. «Θα τις προετοίμαζα να γίνουν το απόλυτο όπλο της εκδίκησής μου! Τις μεγάλωσα και τις ανάθρεψα κάνοντάς τις να πιστέψουν, ότι ο πατέρας τους είμαι εγώ! Με απέραντη στοργή τις έμαθα να γίνουν πιο σκληρές

και από μένα!... Να αποκτήσουν ένστικτα άγριου ζώου! Να γίνουν χειρότερες κι από τα αγρίμια της ζούγκλας!...»

ΣΑΝ ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ισχυρές ηλεκτρικές εκκενώσεις διαπέρασαν το μυαλό του Κι-Γκορ οι αποκαλύψεις του Γέρου. Τα κορίτσια αυτά ήταν, λοιπόν, η Νίμπα και η Βάνι, ενώ ο παράφρονος Γέρος ήταν ο Θορ, για τον οποίο τα είχε ακούσει ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας να τον αναφέρουν.

—Είναι σκληρά φθονερά κτήνη, μισούν η μια την άλλη και αν δεν τις κρατούσα με το μαστίγιο, θα είχαν προσπαθήσει να εξοντώσουν κι εμένα! Τσάκισα μέσα τους κάθε καλό ανθρώπινο ένστικτο και τους φύτεψα ο τι το πιο διαβολικό! Τις έβλεπα να μεγαλώνουν μέρα με τη μέρα κι απολάμβανα την μοχθηρία τους να μεγαλώνει μαζί τους! Μπορείς να φανταστείς πόση χαρά δοκίμασα, όταν αυτές οι δυο, οι κόρες σου, Όουενς, σε καταδίκασαν! Πώς; Κλέβοντας τα πράγματα σου από τη σκηνή σου κοντά στη λίμνη. Τα έφεραν εδώ και μού τα έδωσαν. Από τα χαρτιά σου είδα, ότι ήσουν ο Μπιλ Όουενς, τον οποίο αναζητούσα τόσα χρόνια! Τι τύχη για μένα! Τι ατυχία για σένα!

Ο Θορ πλησίασε το κλουβί κι έσκυψε καγχάζοντας πάνω από τον Κι-Γκορ.

—Το αίμα σου κι η σάρκα σου, οι κόρες σου, θα σε βασανίσουν αργά μπροστά μου μέχρι να πεθάνεις!.. Και θα το κάνουν με χαρά, όχι γιατί είσαι εχθρός του πατέρα τους, αλλά γιατί αγαπούν να βλέπουν ανθρώπους να υποφέρουν μέχρι θανάτου τους.

Ο Θορ ξεκούμπωσε τη ρόμπα του και από τη ζώνη στη μέση του τράβηξε το μαστίγιο του. Ένα βαρύ μαστίγιο που θα μπορούσε να ξεκάνει άνθρωπο με μερικές μόνο βουρδουλές.

—Το έχουν δοκιμάσει και τα σκυλιά μου

και οι κόρες σου στα κορμιά τους! Γέλασε σαρκαστικά χαϊδεύοντας την άκρη του. «Με αυτό μαστίγωσα την αγαπημένη σου τη μέρα που την έπιασα. Τώρα, θα μαστιγώσω και σένα!

Πλησίασε την πόρτα του κλουβιού για να την ανοίξει.

Ο Κι-Γκορ κατάλαβε ότι είχε φτάσει η στιγμή της δράσης. Με μια γρήγορη κίνηση λευτερώθηκε από το χαλαρό δέσιμο των χεριών του και ρίχτηκε με ολόκληρο το βάρος του κορμιού του πάνω στα ξύλινα κάγκελα. Οι μισοκομμένες κληματσίδες έσπασαν κι ο Κι-Γκορ κουτροβάλησε στο δάπεδο έξω από το κλουβί. Με τη μία πετάχτηκε όρθιος.

Ο Θορ άφησε ένα μουγκρητό έκπληξης. Έκανε δυο βήματα πίσω για ν' αποφύγει τον Κι-Γκορ, ο οποίος ήδη εφορμούσε επιχειρώντας να εκμεταλλευτεί τον αιφνιδιασμό του.

Ο Γέρος αποδείχτηκε πολύ περισσότερο γοργός, από όσο θα ήταν λογικό για την ηλικία του! Το σηκωμένο μαστίγιο του κροτάλισε στον αέρα κι η ουρά του, σαν χοντρή πλεξούδα από λουρίδες σκληρού πετσιού νεροβούβαλου, έπεσε με τρομερή δύναμη σφυρίζοντας στην πλάτη του Λευκού Κυρίου της ζούγκλας κουρελιάζοντας το πουκάμισό του.

Ο πόνος που του προκάλεσε ήταν τόσο έντονος, ώστε τα πόδια του λύγισαν για μια στιγμή. Αμέσως τεντώθηκε και σαν ελατήριο που αφήνεται ελεύθερο τινάχτηκε με ορμή εμβόλου. Ο γρανιτένιος ώμος του χτύπησε τον Θορ στον θώρακα κάνοντάς τον να χάσει την επαφή του με έδαφος στέλνοντάς τον ίσαμε, σχεδόν, στη μέση του δωματίου. Θα είχε πέσει φαρδύς-πλατύς στο πάτωμα, αν δεν είχε προλάβει να πιαστεί από τις λαβές του ακτινωτού πηδάλιου.

Πριν προλάβει να συνέλθει από το ξαφνικό και δυνατό χτύπημα, ο Κι-Γκορ είχε

ορμήσει πάλι πάνω του. Άρπαξε το μαστίγιο από τα χέρια του και το πέταξε μακριά.

–Βλάκα! γρύλλισε ο Θορ. «Μου φτάνουν τα χέρια μου μόνον για να σε τσακίσω στα δυο!»

Και με όλες τις αισθήσεις του σε επιφυλακή, αυτή τη φορά, στήριξε γερά τα πόδια του στο έδαφος περιμένοντας την επόμενη επιθετική κίνηση του Κύριου της Ζούγκλας, για τον οποίο νόμιζε ακόμα ότι ήταν ο Όουενς!

Η ΠΑΛΗ που ακολούθησε ήταν τρομακτική. Ο Κι-Γκορ ένωσε τρομερή έκπληξη για τη σχεδόν υπεράνθρωπη δύναμη του Γέρου. Οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος στη θέση του Θορ, θα είχε πέσει αναίσθητος από τα χτυπήματα, ή οι σιδερένιες λαβές του Λευκού Κυρίου της Ζούγκλας θα τον είχαν τσακίσει!

Αλλά κι ο ίδιος ο Κι-Γκορ είχε βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση και μόνο επιστρατεύοντας όλες του τις ικανότητες, με τις οποίες τον είχε προικίσει η ζωή στη ζούγκλα., κατόρθωσε στο τέλος να δαμάσει και να δέσει τον τρομερό γερόλυκο.

Αφού τού έδωσε τα χέρια πισθάγκωνα, σήκωσε το μαστίγιο και το κροτάλισε απειλητικά πάνω από το κεφάλι του Θορ.

Ο Γέρος άφησε να του ξεφύγει μια αδύναμη κραυγή τρόμου και πέφτοντας στα γόνατα σύρθηκε και κουλουριάστηκε σε μια γωνιά του δωματίου. Ήξερε πολύ καλά το κελάιδισμα του μαστιγίου του. Είχε έρθει η ώρα να το δοκιμάσει και το δικό του το πετσί κι αυτό τον έκανε να τρέμει από φόβο!

–Θα σε πληρώσω με το δικό σου νόμισμα, άθλιε γέρο! είπε σκυθρωπά ο Κι-Γκορ.

Έχωσε το χέρι του μέσα στο πουκάμισο και έβγαλε το μαχαίρι του.

–Πρώτα όμως, θα σου κόψω τη φαρμακερή σου γλώσσα.

Όσο από το πρόσωπο του Θορ φαινόταν, πήρε γκρίζα απόχρωση από τον τρόμο! Κρίνοντας από τον εαυτό, δεν είχε κανένα λόγο να αμφιβάλει ότι ο “Όουενς” θα πραγματοποιούσε την απειλή του ολοκληρώνοντας μετά από 18 ολόκληρα χρόνια το ρεζίλεμα που του είχε κάνει.

–Δεν θα ξεφύγεις!, μουρμούρισε. «Αν με σκοτώσεις, οι φρουροί μου θα σε κομματιάσουν με βασανιστήρια!»

Ο Κι Γκορ τον κοίταξε με διεισδυτική ματιά και χαμογέλασε ειρωνικά.

–Χμμμ! Αμφιβάλλω! Ευχαριστώ, θα μου πουν που τους απάλλαξα από το μαστίγιο σου! Εσύ το είπες προηγουμένως, ότι τους κρατάς στην εξουσία σου με τις βουρδουλιές! Μα, ακόμα κι αν είναι όπως εσύ τα λες, αφού δεν πρόκειται να βγω ζωντανός από εδώ μέσα, σε σκοτώνω και θα πάμε παρέα!...

Με το βλέμμα καρφωμένο στο μαχαίρι τα χέρια του Θορ άρχισαν να τρέμουν νευρικά.

–Άκουσε, Όουενς... είπε με φωνή σπασμένη. «Θα σε αφήσω να φύγεις. Θα τα ξεχάσω όλα, αν δεν με πειράξεις!»

Συνέχισε προσπαθώντας να δώσει τόνο ειλικρίνειας στα λόγια του.

–...Δεν... δεν σκόπευα να σε σκοτώσω... Ήθελα μόνο να σε τρομάξω λιγάκι. Ζήτα μου, ο τι θέλεις! Ο τι θέλεις!.. Χρησιμοποίησέ με ως ασπίδα για να βγεις από τη σπηλιά... Έχω και χρυσάφι να σου δώσω... Πολύ χρυσάφι!.. Μη με σκοτώσεις, Όουενς!

–Καλά! Δεν θα χάσω τίποτα, δοκιμάζοντας... Εξ άλλου, θα έχω το μαχαίρι μου στο λαιμό σου. Αν θελήσεις να με ξεγελάσεις και κάνεις καμιά στραβή, σου κόβω το λαρύγγι την επόμενη στιγμή!...

Χρωστάω, επίσης, πολλά στον Τεμπού, τον φύλαρχο των Νασάι... Θέλω, λοιπόν, να απελευθερωθεί κι αυτός!

–Ο τι θέλεις! Ο τι θέλεις! μουρμούρισε ο Θορ πελιδνός από το φόβο του. «... Άφησε με να φωνάξω έναν φρουρό, να διατάξω να ελευθερωθεί και ο μαύρος!»

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ έπιασε τον σύρτη της πόρτας. Πριν τον τραβήξει υπενθύμισε στον Θορ τους όρους του.

–Ο φρουρός θα μας φέρει επίσης δυο σπαθιά, δυο τόξα και δυο φαρέτρες γεμάτες βέλη. Ο Τεμπού κι εγώ, πριν φύγουμε, θα σκοτώσουμε όλα τα σκυλιά στα κλουβιά! Εσύ θα διατάξεις τους ανθρώπους σου να αποσυρθούν στο βαθύτερο μέρος της σπηλιάς και να μείνουν εκεί, ώσπου να έχουμε απομακρυνθεί αρκετά. Θα σε σκοτώσω αμέσως, αν συναντήσουμε έστω κι έναν άνθρωπο από τη στιγμή που θα βγούμε από το δωμάτιο αυτό!

Ο Θορ πέρασε νευρικά τη γλώσσα του πάνω από τα ξεραμένα χείλη του.

–Θα κάνω ο τι θέλεις! είπε.

Ο Κι-Γκορ τράβηξε τον σύρτη κι έσπρωξε απότομα την πόρτα να ανοίξει διάπλατη. Ταυτόχρονα, με ένα πήδημα βρέθηκε με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο δίπλα στον Θορ με το μαχαίρι του στο λαιμό του Γέρου.

–Φώναξε να έρθει κάποιος, τον διέταξε.

–Μόλατ! φώναξε αυτός βραχνά.

Ο φρουρός, ένας κοντόχοντρος Μπαντού με κτηνώδες πρόσωπο, οπλισμένος με μακρύ ξίφος περασμένο στη μέση του μπήκε βιαστικά στο δωμάτιο κλείνοντας πίσω του την πόρτα. Τότε, είδε τον δεμένο πισθάγκωνα Θορ και τον Κι-Γκορ δίπλα του με το μαστίγιο του αφεντικού του και με το μαχαίρι του να απειλεί τον Γέρο. Το σαγόνι του κρεμάστηκε μια σπι-

θαμή από την έκπληξη. Ενστικτωδώς έκανε να τραβήξει το σπαθί του.

–Άσε το σπαθί σου στη θέση του, βλάκα! Δεν βλέπεις, ότι είμαι αιχμάλωτός του; Πρόσεξε αυτά που θα σου πω...

Κι άρχισε να του δίνει οδηγίες στη γλώσσα των Μπαντού. Ξαφνικά ένιωσε τη μύτη του μαχαιριού να του πιέζει την καρωτίδα.

–Δεν τα λες σωστά, τού σφύριξε ο Κι-Γκορ. «Ξανά από την αρχή... Ο τι είπαμε!»

Ο Θορ ξεροκατάπιε. Δεν περίμενε ότι ο “Οουενς” γνώριζε τη διάλεκτο μιας μικρής φυλής των Μπαντού.

Έγνεψε καταφατικά και αυτή τη φορά συμμορφώθηκε επαναλαμβάνοντας κατά λέξη τις εντολές του Κι-Γκορ.

Ο μαύρος κοίταζε σαστισμένος τον αφέντη του μη μπορώντας να πιστέψει ότι αυτός ο τρομερός γέρος, ο αφέντης των Νεκρών τού έδινε τέτοιες εντολές υπακούοντας στην απειλή ενός λευκού, που τον κρατούσε αιχμάλωτο!

–Πες του, ότι θέλεις να γίνουν όλα αυτά που τον διάταξες!

Ο Θορ ανοιγόκλεισε το στόμα του μερικές φορές πριν να βγάλει ήχο.

–Σε διατάζω..., άρχισε να τραυλίζει. Πήρε βαθιά ανάσα κι η φωνή του έγινε ξαφνικά σταθερή. «...Σε διατάζω, να σκοτώσεις τον άνθρωπο αυτόν!»

Μιλώντας ακόμα, όρμησε προς την πόρτα. Ο Κι Γκορ δεν του είχε δέσει και τα πόδια και ο Θορ επιχείρησε να βάλει τον μαύρο ανάμεσα σε αυτόν και τον Κύριο της Ζούγκλας, πριν ο τελευταίος προλάβει να κινηθεί.

Μα ο Κι-Γκορ δεν τον άφησε να εκμεταλλευτεί τον αιφνιδιασμό του. Με απίστευτη γρηγοράδα το μαστίγιο τινάχτηκε με δύναμη κι η άκρη του τυλίχτηκε γύρω από τον λαιμό του Θορ. Το τράβηξε πίσω με δύναμη.

Τα πόδια του γέρου έχασαν την επαφή τους με το έδαφος, ενώ το μαστίγιο του έσφιγγε ασφυκτικά τον λαιμό σαν βρόχος. Έπεσε σαν άδειο σακί, το κεφάλι του βρόντηξε στο πάτωμα κι μισοέχασε τις αισθήσεις του.

Ο μαύρος φρουρός βλέποντας αυτή την εξέλιξη αφήνοντας κραυγή λύσσας όρμησε στον Κι-Γκορ σηκώνοντας το σπαθί του ψηλά. Ήταν η τελευταία κίνηση της ζωής του.

Το χέρι του Κι-Γκορ που κρατούσε το μαχαίρι κινήθηκε με τη γρηγοράδα κόμπρας. Η λάμα του καρφώθηκε με δύναμη στο στήθος του Μπαντού. Το σπαθί έπεσε από το χέρι του κι ο ίδιος πριν το κορμί του βροντήξει χάμω ήταν κιάλας νεκρός!

Με αργές ήρεμες κινήσεις ο Κι-Γκορ σκούπισε τα αίματα στο μαχαίρι του στο περίζωμα του νεκρού μαύρου, πήρε το σπαθί του και έστρεψε την προσοχή του στον πεσμένο ημιαναισθητο Θορ.

Ο ήχος που έβγαινε από το λαρύγγι του ήταν ρόγχος ανθρώπου που πιγόταν. Τον πλησίασε και ξετύλιξε το μαστίγιο από τον λαιμό του. Είχε τυλιχτεί τόσο σφιχτά γύρω του, ώστε ο γέρος είχε αρχίσει να πνίγεται.

Τον άρπαξε από τη ρόμπα και, με την ευκολία που ένα παιδί σηκώνει από κάτω την κούκλα του, τον σήκωσε και τον έστησε όρθιο. Πέρασε ένα ολόκληρο λεπτό, πριν ο Θορ συνέλθει τελείως και μπορέσει να σταθεί μόνος του στα πόδια του.

Όταν ο Θορ συνήλθε τελείως και είδε τον μαύρο φρουρό του πεσμένο χάμω, άφησε μια κραυγή τρόμου και τραβήχτηκε μακριά από τον Κι-Γκορ. Τον κοίταζε με δέος από πάνω έως κάτω.

–Ποιος είσαι; γρύλλισε. «Δεν είσαι ο Οουενς!.. Τα μαλλιά σου είναι τα ίδια...

Τα μάτια σου! ... Ο Καιρός αλλάζει τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου... κι όμως, εσύ δεν είσαι ο Οουενς! Η δύναμή σου, το θάρρος σου και επιδεξιότητά σου δεν είναι του Οουενς!... Ποιος είσαι, λοιπόν; Τι παιχνίδι, μου σκάρωσαν οι Να-σάι;»

Δεν περίμενε την απάντηση για να επιβεβαιώσει αυτό που σχηματιζόταν στο μυαλό του. Είχε ακούσει περιγραφές για τον Κι-Γκορ από πολλούς μαύρους που είχε προσλάβει στη δούλεψή του, ή είχε αιχμαλωτίσει! Οι περιγραφές αυτές ταίριαζαν εντελώς με τον ξανθό γίγαντα που είχε μπροστά του να τον κοιτά αγέρωχα.

–Εί.. είσαι ο Κι...Κι... Γκορ; τραύλισε με δέος υπερφυσικού τρόμου. Δεν ήθελε να το πιστέψει.

–Δεν έχει σημασία ποιος είμαι! Κάλεσε άλλον φρουρό και διάταξε τον αυτά που σου έχω πει. Πρόσεχε, όμως! Αυτή τη φορά το σπαθί που κρατάω θα χωθεί στο γέρικο κορμί σου, χωρίς να λυπηθώ, στην πρώτη ύποπτη λέξη που θα προφέρεις!

Όταν ο φρουρός μπήκε, ο Θορ τον διάταξε:

–Πήγαινε να φέρεις εδώ τον Τεμπού. Θα φέρεις, επίσης δυο σπαθιά, δυο τόξα και δυο φαρέτρες γεμάτες βέλη. Έπειτα θα αποσυρθείτε όλοι στο βάθος της σπηλιάς και δεν θα βγείτε από εκεί παρά μόνο, όταν σας διατάξω εγώ!

–Υστερα, αφού περάσει μια ολόκληρη μέρα! τον διόρθωσε ο Κι-Γκορ. «Εσύ θα έρθεις μαζί μας, όμηρος!»

Ο Θορ τον κοίταξε με βλέμμα φονικό γεμάτο λύσσα.

–Να πεις και στην κόρη μου τη Βάνι να αναλάβει την επίβλεψη της εκτέλεσης των εντολών μου, γιατί κινδυνεύει η ζωή μου!

Ο φρουρός έφυγε τρέχοντας να εκτελέσει τις εντολές του αφέντη του.

Ο Θορ γύρισε στον Κι-Γκορ.

–Το να με πάρετε μαζί σας όμηρο δεν ήταν στη συμφωνία μας!

–Δεν αλλάζει σε τίποτα... Τους όρους τους καθορίζει ο νικητής και τους αλλάζει κατά πώς θέλει!

–Είχε δίκιο η Νίμπα που ήθελε να σε πάρει με το μέρος μας! Σύμμαχό μας!...

Ο Κι-Γκορ τον κοίταξε σκυθρωπός, χωρίς να απαντήσει.

–Μα περισσότερο δίκιο είχε η Βάνι, που επέμενε να σε σκοτώσει! Νεκρός θα ήσουν πιο ασφαλής σύμμαχος!

Ο Κι-Γκορ παρέμεινε αμίλητος...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ο φρουρός είχε ξαναγυρίσει φέρνοντας τα όπλα που είχε ζητήσει ο Κι-Γκορ και συνοδεύοντας τον Τεμπού. Ο αρχηγός των Νασάι μπήκε κουτσαίνοντας.

Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό, αλλά κανένας φόβος δεν σκίαζε τη ματιά του. Μ' όλο που φανταζόταν ότι ο διαβολικός Γέρος δεν τον ήθελε στη φωλιά του για καλό.

Όταν, όμως, αντίκρισε τον λευκό “αδελφό” του να απειλεί τον Γέρο, κοντοστάθηκε έκπληκτος μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια του.

Έκφραση χαράς, ανακούφισης και ευγνωμοσύνης απλώθηκε στα αδρά χαρακτηριστικά του προσώπου του.

Ο Κι-Γκορ τού έκοψε τα δεσμά, που κρατούσαν κολλημένα τα χέρια του στο κορμί του και τού είπε:

–Είσαι ελεύθερος! Ο λαός σου δεν έχει πάθει τίποτα. Οι πολεμιστές σου σε περιμένουν να γυρίσεις και να τους οδηγήσεις να τσακίσουν αυτόν το τρελό και την ορδή του!

Ο Τεμπού γύρισε προς τον Θορ.

–Θα τον τσακίσω τώρα! Θα τον τσακίσω αργά, βασανιστικά με τα ίδια μου τα χέρια!

Ο Θορ αναπήδησε τρομαγμένος προς τα πίσω, όταν είδε τον Τεμπού να τον πλησιάζει με τα χέρια μπροστά έτοιμο να τον στραγγαλίσει!

–Σταμάτησέ τον! στρίγγλιξε έντρομος. «...Θυμήσου τη συμφωνία μας!» ικέτευσε.

Ο Κι-Γκορ συγκράτησε τον αρχηγό των Νασάι.

–Θα χρειαστεί να περιμένεις λίγο, Τεμπού! Έδωσα τον λόγο μου να μην τον σκοτώσω!

–Εγώ δεν έδωσα κανένα λόγο! Αθέτησε δικιά μας συμφωνία! Με παγίδεψε, με αιχμαλώτισε και με βασάνισε!.. Μη με εμποδίζεις, αδελφέ μου!

–Και μετά θα έχουμε οι δυο μας να αντιμετωπίσουμε τις λόγγες των δεκάδων σκλάβων του στρατού του και τα σκυλιά του!.. Όσο μένει ζωντανός είναι η μόνη μας ελπίδα να βγούμε ελεύθεροι και ζωντανοί από τη φωλιά εδώ!

–Γιατί;

–Γιατί ήρθα μόνος μου εδώ! Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά!

–Μόνος; φώναξε με δέος στη φωνή του. «...Μόνος; Μα τα πνεύματα που προστατεύουν τη φυλή μας, είσαι πιο τρελός και από τον Γέρο!.. Δεν μου το είπες, αυτό!... Έλα, ας βγούμε γρήγορα από δω μέσα!»

Αφού προηγουμένως ζώστηκαν τα σπαθιά και τα τόξα με τα βέλη, ο Κι-Γκορ προσχώρησε μπροστά κρατώντας σαν ασπίδα τον Θορ. Ο Τεμπού προστάτευε τα νώτα του.

Βγήκαν από τη σπηλιά και στάθηκαν μπροστά στα κλουβιά με τα αιμοβόρα σκυλιά. Ο Κι-Γκορ κόλλησε τον Θορ σε ένα κλουβί για να τον επιβλέπει και έβαλε ένα βέλος στη χορδή του τόξου. Διάλεξε ένα από τα πιο μεγαλόσωμα και σημάδεψε. Το ίδιο έκανε και ο Τεμπού στο δεύτερο κλουβί.

–Δεν θα σε συμβούλευα να το κάνεις αυτό! άκουσε μια ψυχρή και άχρωμη φωνή πίσω του ο Κι-Γκορ.

Ο Κι-Γκορ στριφογύρισε γρήγορα τεττώνοντας ταυτόχρονα και τη χορδή του τόξου έτοιμος να τοξεύσει εκεί που άκουσε τη φωνή. Πρόλαβε τη τελευταία στιγμή να χαλαρώσει τη χορδή πριν φύγει το βέλος. Άφησε μια φωνή κάτι μεταξύ τρόμου κι έκπληξης.

–Γιατί δεν έριξες; ακούστηκε σαρκαστικά η ίδια φωνή. «Είχα ελπίσει, ότι θα έριχνες και το βέλος σου θα καρφωνόταν εκεί που πρέπει!... Ίσα στην καρδιά της!»

Μπροστά στο μισοφτιαγμένο καΐκι στεκόταν η Έλεν με το στόμα φιμωμένο και ο λαιμός της ήταν περασμένος στην άκρη ενός σκοινού. Την άλλη άκρη την κρατούσε η Βάνι συσπειρωμένη πίσω από έναν σωρό ξύλα πάνω στο κατάστρωμα ακρι-

βώς πάνω από το κεφάλι της Έλεν.

–Μην κινηθείς, είπε η Βάνι, γιατί θα βάλω τα σκυλιά να τη σπαράξουν!

Τέσσερα γκριζα διαβολικά σκυλιά βγήκαν στο πρόσταγμα της από το κύτος του σκάφους έτοιμα να ορμήσουν στη γυναίκα, μόλις θα τους δινόταν η διαταγή.

Ο Κι-Γκορ έμενε ακίνητος σαν να ήταν αναποφάσιτος. Στην πραγματικότητα είχε κάνει ήδη την επιλογή του.

Η ζωή της Έλεν ήταν η απόλυτη προτεραιότητα στις επιλογές του. Απλώς, εξέταζε με ποιο τρόπο θα εξασφάλιζε με σιγουριά τη σωτηρία της. Αναμετρούσε την κατάσταση και τις πιθανότητες που θα είχε για την κάθε λύση που θα σκεφτόταν.... Το σαρκαστικό γέλιο της Βάνι αντήχησε.

–Παραδώσου, Κι-Γκορ, αλλιώς η γυναίκα σου θα πεθάνει!

ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΟ ΚΕΝΟ

ΜΕ ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ κίνηση ο Κι-Γκορ άρπαξε τον Θορ. Τον σήκωσε ψηλά στον αέρα.

–Άφησε ελεύθερη την Έλεν, φώναξε. «Αλλιώς θα τσακίσω τον Θορ πάνω στις πέτρες!»

Η Βάνι κάγχασε σαρκαστικά.

–Εμπρός, ήρωά μου! Σκότωσέ τον!.. Να δούμε ποιος θα το απολαύσει περισσότερο! Εσύ, σκοτώνοντας έναν άχρηστο γέρο, ή εγώ σκοτώνοντας ένα νέο και όμορφο κορίτσι, που τυγχάνει να είναι και η αγαπημένη σου γυναίκα;

Ο Κι-Γκορ χλόμιασε. Ήξερε και από πρώτο χέρι για την σκληρότητα της Βάνι. Ο ενδεχόμενος θάνατος αυτού που νόμιζε για πατέρα της, δεν ήταν το επιχείρημα που θα μπορούσε να την κάμψει.

Ψηλά στον αέρα ο Θορ στριφογύριζε και συσπώταν σαν δεμένο γουρούνι. Ο Κι-Γκορ τον κρατούσε και από το λαιμό και δεν μπορούσε να μιλήσει. Μόνο μούγκριζε άναρθρα. Αργά, ο άρχοντας της ζούγκλας τον ακούμπησε στο έδαφος.

Ο Κι-Γκορ παρ' όλο που η θέση στην οποία βρισκόταν δεν ήταν να διεκδικεί διαπραγματεύσεις το επιχείρησε.

Βασιζόταν στο ότι για τον Θορ και τη Βάνι το ζητούμενο ήταν αυτός κι όχι η Έλεν ή ο Τεμπού, οπότε μπορούσε να εξασφαλίσει την εγγυημένη απελευθέρωσή τους με αντάλλαγμα τον εαυτό του.

–Θα παραδοθώ, φώναξε στη Βάνι, αφού πρώτα απελευθερωθούν η Έλεν κι ο Τεμπού.

Η Βάνι δίστασε.

–Ζητάς πολλά! είπε στο τέλος... «Μα, αφού αυτός που θέλουμε, είσαι εσύ, δέχομαι! Παραδώστε κι οι δυο τα όπλα σας στον Θορ και τότε θα αφήσω κι εγώ την Έλεν!»

–Όχι, έτσι! Δεν σου έχω εμπιστοσύνη, Βάνι! Ο Τεμπού θα κρατήσει τα όπλα του! Και μόνο όταν αυτός κι η Έλεν απομακρυνθούν σε ασφαλή απόσταση στη ζούγκλα, θα παραδοθώ!

–Δεν δέχομαι! δήλωσε ξερά η Βάνι.

Ο Θορ βρήκε επιτέλους τη φωνή του.

–Θα δεχτείς! τής φώναξε γρυλλίζοντας από θυμό. «Αλλιώς, θα βάλω τα σκυλιά να σε κατασπαράξουν!»

Δεν το είχε σε τίποτα να το κάνει! Το εννοούσε κι η Βάνι το ήξερε πολύ καλά. Τα σκυλιά υπάκουαν τυφλά μόνο στον Θορ. Δεν υπάκουαν στις δυο αδελφές, παρά μόνο γιατί ο Θορ τα είχε διατάξει να υπακούουν.

Μπροστά στην απειλή του Θορ, η Βάνι αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να δεχτεί την πρόταση του Κι-Γκορ. Αυτός που έφερε, τώρα, αντιρρήσεις ήταν ο Τεμπού! Δεν ήθελε να αφήσει το φίλο του μοναχό του στη διάθεση αυτών των δύο δολοφόνων. Μπήκε στη μέση με φανερή αγανάκτηση.

–Δεν θα ωφελήσει σε τίποτα το να μείνεις εδώ, μαζί μου. τού απάντησε ο Κι-Γκορ. «Προστάτεψε την Έλεν πηγαίνοντάς την σε ένα ασφαλές μέρος και ξαναγύρισε εδώ επικεφαλής των πολεμιστών σου!.. Τώρα που ξέρεις, ότι δεν υπάρχει τίποτα το μαγικό στις δυνάμεις του Θορ, θα τον νικήσετε εύκολα!»

Το σκληρό πρόσωπο του Τεμπού συσπάστηκε από πόνο. Κοίταξε τον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας και δάκρυα λαμπίρισαν στα μάτια του. Δεν πρόφερε άλλη λέξη, γιατί αυτό τού ήταν αδύνατο.

Προχώρησε κουτσαίνοντας προς την Έλεν. Η Βάνι είχε διατάξει τα σκυλιά να αποσυρθούν κι ο Τεμπού έλυσε τα χέρια της κοπέλας.

Η Έλεν βρισκόταν σε σχεδόν υστερική κατάσταση. Απαλλάχτηκε μόνη της βιαστικά από το πανί που τής φίμωνε το

στόμα και φώναζε στον Κι-Γκορ, ότι δεν εννοούσε να γίνει αυτή η αιτία θανάτου του αγαπημένου της. Δεν θα το κουνούσε από εκεί προτιμώντας να πεθάνει μαζί του.

–Αν δεν ήμουν εγώ, φώναζε, θα είχες απαλλάξει τη ζούγκλα από αυτούς του δολοφόνους. Θα σκοτωθώ, λοιπόν, μόνη μου για να μπορέσεις να πολεμήσεις ελεύθερα!

Άρπαξε, ξαφνικά, το σπαθί από το χέρι του Τεμπού. Η αντίδραση, όμως, του μαύρου ήταν ακαριαία και πρόλαβε να τής το αποσπάσει μια στιγμή, πριν το στρέψει και το βυθίσει στο στήθος της!

Τότε η Έλεν γύρισε και όρμησε τρέχοντας προς την άκρη του γκρεμού, για να βρει τον θάνατο στη λίμνη.

Ο Τεμπού έτρεξε ξοπίσω της, μα κούτσαινε και κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να τη φτάσει. Αντίθετα, η απόσταση θα μεγάλωνε ανάμεσά τους. Με υπερπροσπάθεια τινάχτηκε με ολόκληρο το κορμί του στον αέρα και πριν προσγειωθεί, κατάφερε να αρπάξει την Έλεν από τα πόδια..

Κυλίστηκαν κι οι δυο στο έδαφος. Η Έλεν αντιστάθηκε παλεύοντας σαν αγριόγατα. Μα η διαφορά στο μπόι και στη δύναμη βοήθησαν τον μαύρο να την υποτάξει. Τη σήκωσε στα χέρια του, τη φόρτωσε στον ώμο του και τράβηξε στο μονοπάτι που οδηγούσε στη ζούγκλα, ενώ η Έλεν κλωτσούσε απεγνωσμένα στον αέρα.

–Συγχώρεσε με, αφέντρα Έλεν, ούτε εγώ ήθελα να φύγω, μα ο λευκός αδελφός μου αποφάσισε, πως έτσι θα ήταν καλύτερα και για αυτόν! μουρμούρισε απολογητικά ο Τεμπού προσπαθώντας να τρέξει κουτσαίνοντας.

Λίγο αφότου ο Τεμπού κι η Έλεν θα είχαν απομακρυνθεί αρκετά, ο Θορ γύρισε στον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας.

–Η γυναίκα σου και ο μαύρος φίλος σου είναι πια ελεύθεροι. Κράτησα τον λόγο μου. Κράτησε κι εσύ τον δικό σου, τώρα και ελευθέρωσε με!

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ εξακολουθούσε να τον κρατάει χωρίς να προφέρει λέξη. Καθώς η ώρα περνούσε και δεν έκανε καμιά κίνηση να τον αφήσει ελεύθερο, η Βάνι και ο Θορ είχαν αρχίσει να εκνευρίζονται και να ανησυχούν για τις πραγματικές προθέσεις του.

–Κανένας δεν θα σε πειράξει, τον διαβεβαίωσε ο Θορ. Θα είσαι κάτι σαν φιλοξενούμενος όμηρος, ώσπου να γίνει ειρήνη με τους Νασάι. Στο μεταξύ, οι κόρες μου..., σταμάτησε μια στιγμή και κατόπιν χαμογελώντας πρόσθεσε με πονηρό υπονοούμενο, «...θα σε περιποιηθούν, όπως αξίζει στον Κύριο της Ζούγκλας!... Ξέρεις, από την αρχή ήθελα να είσαι σύμμαχός μου!»

Ο Κι-Γκορ, τον κοίταξε λοξά και χαμογέλασε περιφρονητικά. Ξαφνικά, άφησε τον Θορ κάτω και πέταξε μακριά το τόξο και τα βέλη του. Τράβηξε το σπαθί κι έκοψε με αυτό τα δεσμά του γέρου.

Ο Θορ πισωπάτησε μερικά βήματα για να είναι μακριά από την ακτίνα του σπαθιού, το οποίο ο Κι-Γκορ κρατούσε ακόμα με τα δάχτυλά του σφιγμένα γύρω από τη λαβή του σαν να είναι έτοιμος για δράση.

–Θα πάμε στη σπηλιά... Βάνι, προχώρα μπροστά και πες στους μαύρους να φερθούν στον Κι-Γκορ με σεβασμό!

Ένευσε στον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας να προχωρήσει μπροστά. Ο Κι-Γκορ πήρε μια αργή βαθιά ανάσα γεμίζοντας τα πνευμόνια του με αέρα. Ζύγιασε το σπαθί και κρατώντας το από τη λαβή με δυνατή κίνηση το πέταξε στέλνοντάς το να καρφωθεί με τη μύτη στην άμμο καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά του.

Ύστερα, γύρισε και με απαθές πρόσωπο προχώρησε προς τη σπηλιά με τον Θορ να τον ακολουθεί σε κάποια απόσταση.

Δεν είχε κάνει δέκα βήματα, όταν άκουσε πίσω του έναν κρότο. Γύρισε γοργά και είδε ότι ο Θορ είχε τραβήξει το μάνταλο που κρατούσε ασφαλισμένη την πόρτα του ενός κλουβιού με τα σκυλιά.

Ο αναμαλλιασμένος γέρος στεκόταν συσπειρωμένος στο άνοιγμα εμποδίζοντας τα σκυλιά να βγουν, ενώ αυτά λυσσομανώντας προσπαθούσαν να περάσουν κάτω από τα πόδια του και να επιτεθούν.

—Και τώρα, βρωμερό σκουλήκι θα ξεκαθαρίσουμε τους λογαριασμούς μας! ούρλιαξε με μανία τρελού ο γέρος.

Τα χαρακτηριστικά του Κι-Γκορ δεν έδειξαν ούτε έκπληξη, ούτε φόβο. Αντίθετα, έμεινε απαθής.

—Δεν περίμενα από έναν σαν κι εσένα, χειρότερο και από τσακάλι, πιο ύπουλα θρασύδειλο και από ύαινα, να φερθεί διαφορετικά! Απλώς αναρωτιόμουν, πότε θα το έκανες, είπε περιφρονητικά.

Ο Θορ, τρέμοντας από λύσσα έφτυσε μερικές βλαστήμιες. Περίμενε ο Κι-Γκορ να δειλιάσει και να ζητήσει έλεος, μα αυτός τον περιφρονούσε και τον περιγελούσε, αν και άοπλος απέναντι στους δεκάδες λυσσασμένους τρομερούς φονιάδες του.

Μερικά από τα σκυλιά προσπάθησαν να τον προσπεράσουν, μα αυτός κρατιόταν γερά από τα στέρεα μαδέρια του κλουβιού και κλωτσώντας τα με μανία τα ξανάστελνε πίσω στο βάθος του κλουβιού.

Ήθελε να αναβάλλει για λίγο τη διαταγή που θα σφράγιζε τον θάνατο του μισητού του εχθρού. Μέρος της εκδίκησής του ήταν και να τον πληροφορήσει το τι σχεδίαζε για κατόπιν.

—Μην προσπαθείς να παρηγορηθείς με

τη σκέψη ότι με τη θυσία σου έσωσες τη γυναίκα σου!.. Πεθαίνεις για το τίποτα! Για το τίποτα!.. Με ακούς; Μόλις τελειώσω μαζί σου, θα ξαμολήσω το κοπάδι ξοπίσω τους και θα τους προλάβω πριν βραδιάσει!

Τα μάτια του Κι-Γκορ άστραψαν από οργή και τα χείλη του σφίχτηκαν,

Δεν πέρασε απαρατήρητο από τον Θορ, ότι τα λόγια του είχαν αγγίξει τον Κι-Γκορ.

—Μα δεν είναι αυτό μόνον! Την αυγή θα δώσω στους Νασάι ένα καλό μάθημα. Θα τους πνίξω στο αίμα τους πληρώνοντας κι αυτοί την ανάμειξή σου στις υποθέσεις μου. Κι όταν αύριο επιστρέψω πάλι εδώ θα έχω μαζί μου και τον πραγματικό Όουενς!

Ξέσπασε σε σπασμωδικό γέλιο τρελού, που τον τράνταζε ολόκληρο.

—Δεν έκανες τίποτα, βλάκα! Πεθαίνεις για το τίποτα! βρυχήθηκε..

Ο ΘΟΡ αφήνει έναν ζωώδη διαπεραστικό λαρυγγισμό δείχνοντας ταυτόχρονα στα σκυλιά του τον Κι-Γκορ και τότε μόνον παραμέρισε αφήνοντάς τα να ξεχθούν από την ελεύθερη έξοδο γαβγίζοντας άγρια... Το ίδιο έκανε και η Βάνι διατάζοντας και τα δικά της σκυλιά να ορμήσουν στον Κι-Γκορ.

Σαν γυμνασμένο αιλουροειδές, αυτός, έκανε μεταβολή κι άρχισε να τρέχει με μεγάλο βηματισμό προς το σπαθί που μόλις λίγο πριν είχε πετάξει.

Παρόλη την εκπληκτική γρηγοράδα του για ανθρώπινο ον, ο Κι-Γκορ δεν μπορούσε να διατηρήσει την απόσταση που τον χώριζε από τα γυμνασμένα σκυλιά.

Με κάθε άλμα τους μείωναν την απόσταση που χώριζε τον λευκό άντρα από τον θάνατό του! Με την άκρη του ματιού του είδε τα δυο πρώτα σκυλιά να τον φτάνουν!

Προσπάθησε να επιταχύνει! Τα πόδια του δεν τον υπάκουαν! Είχαν αναπτύξει τη μεγίστη ταχύτητά τους. Η καρδιά του, έλεγε, ότι θα σπάσει από την προσπάθεια. Επιστράτευσε και την τελευταία ικμάδα της δύναμής του να προλάβει να φτάσει στο σπαθί.

Τα δάχτυλά του το άγγιξαν τη στιγμή που ένα από τα σκυλιά σηκωνόταν για το τελευταίο άλμα του με στόχο την πλάτη του Κι-Γκορ. Αυτός βούτηξε μπροστά και η παλάμη του χούφτωσε τη λαβή τραβώντας το από την άμμο.

Το κορμί του, μετά τη βουτιά, ήταν ακόμα στον αέρα, όταν έκανε ταχύτατη περιστροφή και έπεσε στο έδαφος με την πλάτη τη στιγμή που το σκυλί μην έχοντας βρει τον στόχο του ίπτατο σχεδόν ένα μέτρο πάνω από τον ξαπλωμένο ανάσκελα Κι-Γκορ.

Με αστραπιαία κίνηση αυτός έσπρωξε με δύναμη το σπαθί και η λάμα του βυθίστηκε στα σωθικά του ζώου. Προσγειώθηκε μερικές σπιθαμές μακριά από το κεφάλι του Κι-Γκορ με ανατριχιαστικό επιθανάτιο ρόγχο.

Ο Λευκός Κύριος ήταν ήδη όρθιος, όταν χίμηξε κατά πάνω του και το δεύτερο από τα σκυλιά που προηγούνταν. Το σπαθί στο χέρι του διέγραψε ασύλληπτο στο μάτι σε ταχύτητα ημικύκλιο θανάτου αποκεφαλίζοντας το θηρίο. Το σώμα του έπεσε με βαρύ γδούπο εκεί που χτυπήθηκε, αλλά το κεφάλι του, με τη φόρα που είχε το ζώο, κύλησε αργά ίσαμε τα πόδια του Κι-Γκορ!

Τα άλλα σκυλιά βρίσκονταν ακόμα λίγο πιο πίσω κι αυτό έδωσε την ευκαιρία στον Κι-Γκορ να προφτάσει να τρέξει προς το μισοφτιαγμένο καΐκι, όπου πριν λίγο εκεί βρισκόταν η Βάνι. Με ένα υπέροχο άλμα βρέθηκε στο κατάστρωμα.

Οι γκρίζοι διάβολοι με την ορμή που είχαν χάθηκαν στο ανοικτό κύτος του

σκάφους. Ξαναβγήκαν σχεδόν αμέσως και άρχισαν να πηδούν κι αυτά πάνω στο κατάστρωμα.

Το μεγάλο κυρτό σπαθί, όμως, στα χέρια του λευκού γίγαντα ήταν τρομακτική μηχανή θανάτου! Στριφογυρίζοντάς το χτυπούσε με γρηγοράδα απανωτών κεραυνών δεξιά και αριστερά.

Τα σκυλιά μέσα σε ορυμαγδό εφιαλτικών γαυγισμάτων λύσσας και πόνου έπεφταν το ένα με το άλλο ξεκοιλιασμένα ή αποκεφαλισμένα!

ΒΓΑΖΟΝΤΑΣ αφρούς λύσσας από το στόμα του ο Θορ με τους λαρυγισμούς του συνέχισε να παροτρύνει την αμέτρητη ορδή του να τον κατασπαράξει. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του το μακελάρισμα των σκυλιών από έναν μόνον άνθρωπο, όταν αυτά είχαν εξοντώσει ολόκληρα χωριά ιθαγενών, χωρίς να είχε πάθει κανένα τους το παραμικρό!

Η Βάνι ουρλιάζοντας κι αυτή από εκδικητική λύσσα πλησίασε τρέχοντας στο σκαρί.

Σήκωσε το ακόντιό της και το πέταξε στοχεύοντας το κορμί του Κι-Γκορ. Χάρη στις φωνές της ο Κι-Γκορ την είδε με την άκρη του ματιού του τη στιγμή που το ακόντιο έφευγε με δύναμη από το χέρι της.

Προεξοφλώντας την επιτυχία της κραύγασε με άγρια χαρά. Δεν είχε λογαριάσει, όμως, την ενστικτώδη αντίδραση των ανακλαστικών του. Σε μηδενικό χρόνο πριν η μύτη του ακοντίου σφηνωθεί στο κορμί του, έκανε ένα πλάγιο βήμα και το κοντάρι πέρασε σφυρίζοντας δίπλα του, απλώς αγγίζοντάς τον.

Τότε, έκανε κάτι το απίστευτο. Με αστραπιαία κίνηση άρπαξε το ακόντιο που περνούσε δίπλα του! Στράφηκε στη Βάνι, που έχει απομείνει ασάλευτη από την έκπληξη. Τη σημάδεψε και η σατανι-

κή κοπέλα, νομίζοντας ότι ο Κι-Γκορ ετοιμαζόταν να το εξακοντίσει κατά πάνω της, έβγαλε μια φωνή υπέρτατου τρόμου και προσπάθησε να τρέξει, μα έχασε τα βήματά της, σκόνταψε και κυλίστηκε στην άμμο. Αποσβολωμένη, ανίκανη να κινηθεί από τον τρόπο που την είχε κυριεύσει, αφέθηκε στη μοίρα της.

Ο Κι-Γκορ δεν τής το πέταξε. Συνέχισε, όμως, να τη σημαδεύει παρατείνοντας σαδιστικά την αγωνία της.

Στο μεταξύ ο Θορ είχε πέσει σε παράκρουση βλέποντας την ορδή των γκρίζων δολοφόνων του να αποδεκατίζεται από αυτόν τον διάβολο της ζούγκλας με τα ατσάλινα νεύρα. Έτρεξε κι άνοιξε και το άλλο κλουβί. Νέο, κύμα των γκρίζων θηρίων ξεχύθηκε καταπάνω στον Κι-Γκορ...

Αυτός, τα άφησε να πλησιάσουν λίγο και σχεδόν χωρίς να σημαδέψει έριξε με δύναμη το ακόντιο στο σκυλί που πήγαινε μπροστά.

Άγριο κολασμένο ουρλιαχτό πόνου βγήκε από τα σωθικά του και πέφτοντας σπαρτάρησε λίγες στιγμές, πριν μείνει ακίνητο νεκρό με το κορμί του διαπερασμένο πέρα για πέρα από το ακόντιο.

Τρία σκυλιά που είχαν απομείνει από την προηγούμενη φουρνιά και γυρόφερναν το σκάφος γαυγίζοντας, αλλά μην τολμώντας να πηδήξουν στο κατάστρωμα, μόλις αντιλήφθηκαν τις... ενισχύσεις, πήραν θάρρος και πήδησαν πάνω στο πλοιάριο.

Με θωριά νεαρού οργισμένου θεού και κινήσεις γεμάτες σιγουριά κι ακρίβεια ο Κι-Γκορ απέκρουσε τη συντονισμένη επίθεσή τους και στον επόμενο χρόνο με τρομερή σπαθιά έκοψε στη μέση το ένα από αυτά!

Για τα άλλα δύο ήταν αρκετά εύγλωττη η απειλή, ακόμα και για το άγριο σκυλίσιο μυαλό τους, το τι θα τα περίμενε, αν

επέμεναν στην επίθεσή τους. Είχαν προτιμήσει να πηδήξουν από το σκάφος ουρλιάζοντας από τρόπο και να ανακατευθούν με την υπόλοιπη αγέλη.

Η οσμή από το αίμα των σκοτωμένων τους συντρόφων κι οι οιμωγές των τραυματισμένων είχαν εξαγριώσει τα υπόλοιπα σκυλιά, αλλά το ένστικτό τους, ότι κάποιος μεγάλος κίνδυνος τα απειλεί, τα έκανε να διστάζουν να πηδήξουν στο κατάστρωμα του πλοίου και για αυτό το γυρόφερναν μουγκρίζοντας απειλητικά.

Ούτε οι παράξενοι λαρυγγισμοί-διαταγές του Θορ τα έπειθαν να ορμήσουν για αυτό ο Γέρος αποφάσισε να ξεκαθαρίσει την κατάσταση μόνος του. Έσκυψε και μάζεψε το τόξο και τα βέλη που ο Κι-Γκορ είχε πετάξει προηγουμένως. Ορμήσε μπροστά εκτοξεύοντας ένα βέλος εναντίον του Λευκού Κυρίου της Ζούγκλας. Το βέλος καρφώθηκε σφυρίζοντας στην κουπαστή δίπλα στον Κι-Γκορ κι αυτός πισωπάτησε για να καλυφθεί καλύτερα, καθώς είδε τον Θορ να στερεώνει δεύτερο βέλος στη χορδή και να την τεντώνει, ενώ πλησίαζε περισσότερο...

Ο Κι-Γκορ μην έχοντας μέρος να καλυφθεί στο γυμνό κατάστρωμα του καϊκιού κατάλαβε, ότι δεν είχε πολλές πιθανότητες να αποφύγει τον θάνατο. Μόνο με τα σκυλιά, ίσως θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα σε αναμέτρηση σώμα με σώμα.

Μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα εναντίον του Θορ που τον τόξευε από μακριά με αξιόλογη ευστοχία, ενώ ο ίδιος δεν είχε κάτι που θα μπορούσε να του χρησιμεύσει σαν ασπίδα.

Αν πηδούσε μέσα στο κύτος του σκάφους, ο Θορ δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το τόξο για να τον χτυπήσει, αλλά δεν θα είχε αρκετό χώρο να ελιχθεί με το σπαθί του αμυνόμενος σε επίθεση των σκυλιών. Και τότε θα ήταν εύκολη λεία για αυτά.

Απέρριψε και τη λύση να επιχειρήσει να τρέξει στην σπηλιά. Και τα σκυλιά θα τον πρόφταιναν, αλλά και κάποιο βέλος του Θορ θα τον πετύχαινε.

Μπροστά του, λίγες διασκελιές από κει που βρισκόταν, ακριβώς κάτω από την πλώρη του καϊκιού, έχασκε ο γκρεμός και στο τέλος του ήταν η λίμνη... Καθαρή αυτοκτονία η διαφυγή από εκεί.

Ούτε και σε αυτήν την απελπιστική στιγμή, όμως, το θάρρος δεν εγκατέλειψε τον Κι-Γκορ. Αποφάσισε τον δρόμο της λίμνης! Τουλάχιστον, θα στερούσε από τους δολοφόνους του τη χαρά να τον σκοτώσουν αυτοί!

Δεν θα τους έδινε την ευκαιρία να απολαύσουν το θέαμα του Λευκού Κυρίου της ζούγκλας να κατασπαράζεται από τους γκρίζους διαβόλους!

Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε προς την πλώρη, που ξείχε πάνω από το χείλος του γκρεμού και κοίταξε κάτω στο βάραθρο. Υπολόγισε κάπου εκατό μέτρα βάθος!

Το αριστερό του χέρι ακούμπησε στην κουπαστή. Στο δεξί κρατούσε ακόμα σφιχτά το σπαθί. Το κορμί του ολόκληρο έπαλλε από ελαφρό τρεμούλιασμα, έτοιμο για το αποφασιστικό πήδημα!

Ο Κι-Γκορ πρόσεξε ότι το τοίχωμα του γκρεμού προεξείχε ελαφρά σε ένα σημείο και στο σημείο εκείνο φύτεωναν μερικά αγριάμπελα.

Ένα βέλος πέρασε ξυστά αυλακώνοντας τη σκυμμένη πλάτη του. Τα σκυλιά με τις παροτρύνσεις του Θορ όρμησαν πάνω στο κατάστρωμα με τρομερό πανδαιμόνιο και χύθηκαν ξοπίσω του γρυλλίζοντας, μουγκρίζοντας και γαβγίζοντας άγρια.

Ελάχιστα δευτερόλεπτα του απόμεναν για να πραγματοποιήσει την απόφαση του.

Κοίταξε μια φορά πίσω του και μια

φορά στο βάραθρο και χωρίς να διστάσει άλλο, ζυγιάστηκε, πέρασε με άλμα πάνω από την κουπαστή της πλώρης και ρίχτηκε στο κενό...

ΑΥΤΟ που έκανε ο Κι-Γκορ εκείνη τη στιγμή δεν ήταν καθόλου λογικό. Ήταν ενστικτώδης πράξη απελπισίας και απόγνωσης. Ήταν μια πράξη που σε κανονικές συνθήκες το μυαλό του θα την είχε απορρίψει ως εντελώς τρελή.

Ο Θορ και η Βάνι βλέποντάς τον, από το μέρος όπου στέκονταν, να πέφτει στο κενό, πίστεψαν ότι ο Κι-Γκορ είχε αποτολήσει κάτι το απονοημένο. Από αυτό το ύψος μόνον ο θάνατος θα τον περίμενε στην επιφάνεια της λίμνης!

Στην πραγματικότητα, όμως, ο Κι-Γκορ με την υπεράνθρωπη επιδεξιότητα, που είχε αποκτήσει, έχοντας μεγαλώσει στη ζούγκλα με τις μυριάδες θανάσιμους κινδύνους είχε στρέψει το σώμα του ελαφρά προς το τοίχωμα του γκρεμού, περνώντας ξυστά από αυτό.

Τα χέρια του άρπαξαν ένα κλαδί αγριάμπελου, που έσπασε αμέσως. Άδραξε ένα δεύτερο, που και αυτό έσπασε, αλλά τα κλαδιά είχαν μειώσει δραστικά την ταχύτητα της πτώσης του.

Τα κλαδιά έσπαζαν ή γλιστρούσαν μέσα από τα χέρια το ένα μετά το άλλο, ώσπου στο τέλος, αφού σύρθηκε, γδάρθηκε και μωλωπίστηκε πάνω στον βράχο, η πτώση σταμάτησε εντελώς, ακριβώς στο σημείο όπου ο Κι-Γκορ, δεν θα είχε από εκεί κάτω άλλο στήριγμα και η πορεία του προς τον θάνατο θα ήταν αναπόφευκτη.

Κόλλησε πάνω στον βράχο κι έμεινε εκεί τρέμοντας ολόκληρος από την προσπάθεια και την εξάντληση.

Δεν φαινόταν από το χείλος του γκρεμού, οπότε δεν φοβόταν μήπως τον ανακαλύψουν ο Θορ και η Βάνι. Δεν θα μπο-

ρούσαν καν να υποψιαστούν αυτό που είχε κάνει.

Πρόβαλαν και οι δυο τους πάνω από τα κάγκελα της κουπαστής και κοίταζαν με δέος στο βάθος του γκρεμού στο σημείο της λίμνης που είχαν υποθέσει ότι βούλιαξε το σώμα του, νεκρός κατά πάσα πιθανότητα από την πρόσκρουσή του στην επιφάνεια της λίμνης από τέτοιο ύψος!.

–Τελειώσαμε με αυτόν τον διάβολο, άκουσε ο Κι-Γκορ τον Θορ να λέει. «Θα μαζέψω τώρα τα σκυλιά. Εσύ, Βάνι, πήγαινε να φέρεις τη Νίμπα!»

–Ω, μα βέβαια! άκουσε τη φωνή της Βάνι να σχολιάζει χαιρέκακα. «Και θα της περιγράψω όμορφα πώς πέθανε αυτός που ήθελε για άντρα της! Θα την ευχαριστήσει πολύ το νέο που της πάω!.. Μείνε ήσυχος, Θορ! Χαχαχα!»

Πέρασε αρκετή ώρα πριν ο Κι-Γκορ ακούσει ένα άγριο γυναικείο ξεφωνητό και ύστερα τη φωνή της Νίμπα, άγρια, όπως δεν την είχε ξανακούσει προηγουμένως.

–Σκάσε, επιτέλους! Αρκετά μου τριβέλισες την ψυχή με την κακία σου τόσα χρόνια! Το έφερεις στο απροχώρητο. Σκοτώσατε τον Κι-Γκορ γιατί ήξερες ότι τον αγαπούσα και η μαύρη ψυχή σου ζήλευε. Ετοιμάσου, τώρα να πεθάνεις!.

Η τρομαγμένη στριγκλιά που άκουσε ο Κι-Γκορ προφανώς προερχόταν από τη Βάνι. Η Νίμπα θα την απειλούσε με κάποιο όπλο.

–Σταματήστε! ακούστηκε να βρυχάται ο Θορ. Θα ξεκινήσουμε αμέσως μόλις οι άντρες φάνε και οπλιστούν! Και εσείς οι δυο, αν συνεχίσετε να φιλονικείτε, θα σας ρίξω στα σκυλιά και θα καλοπεράσετε!

Σιωπή απλώθηκε πάνω στο καΐκι. Κάπου μακριά ακουγόταν η φωνή του Θορ που έδινε διαταγές στους μαύρους του, αλλά τα λόγια του δεν έφταναν καθαρά

στα αυτιά του Κι-Γκορ.

Ξαφνικά, άκουσε θόρυβο από πάνω του. Σήκωσε το κεφάλι του και ανασκίρτησε από έκπληξη. Ήταν η Νίμπα ακουμπισμένη στην κουπαστή της πλώρης με το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της. Το κορίτσι έκλαιγε με λυγμούς.

Παρ' όλη τη μετριοφροσύνη του, ο Κι-Γκορ κατάλαβε, ότι έκλαιγε για αυτόν!

Η ελπίδα έλαμψε ξαφνικά στα μάτια του!.. Είχε έναν σύμμαχο. Αναξιόπιστο, ίσως, αλλά ήταν το μοναδικό ον στο περιβάλλον του Θορ, που τουλάχιστον δεν είχε προσπαθήσει να του κάνει κακό... Αντίθετα είχε δείξει μια καλή διάθεση απέναντί του, παρ' όλη την τρέλα, που φαίνεται ότι κουβάλαγε μέσα της.

Άρπαξε ένα χαλίκι που ξεκόλλησε από τον βράχο και το πέταξε προς το καΐκι σκοπεύοντας την κουπαστή δίπλα στη Νίμπα.

Το κορίτσι αναπήδησε ξαφνιασμένο. Κοίταξε γύρω του με θυμό νομίζοντας ότι προερχόταν από τη Βάνι. Ίσως να ετοιμάζε κάποια επίθεση εναντίον της.

Όταν διαπίστωσε πως η Βάνι δεν φαινόταν πουθενά κοντά εκεί, φάνηκε σαστισμένη ετοιμάστηκε να σηκωθεί να δει από πού είχε έρθει το χαλίκι κοντά στα πόδια της. Ο Κι-Γκορ φοβήθηκε μήπως το κορίτσι απομακρυνθεί προς το άλλο μέρος του πλοίου.

ΒΙΑΣΤΙΚΑ ξεκόλλησε μια πιο μεγάλη πέτρα και την πέταξε κι αυτή στην κουπαστή. Αυτή τη φορά η Νίμπα είδε ότι πέτρα ερχόταν από κάτω! Έσκυψε αρκετά και είδε τον Κι-Γκορ να της κουνάει το χέρι γαντζωμένος από τα κλαδιά του αγριάμπελου με το άλλο.

Η Νίμπα άδραξε και με τα δυο της χέρια την κουπαστή, γιατί είχε σκύψει τόσο που κινδύνευε να γκρεμιστεί στο κενό. Τα μάτια της είχαν γουρλώσει από

την έκπληξη χωρίς να μπορεί να αρθρώσει λέξη. Έπειτα τραβήχτηκε πίσω κι έπαψε να φαίνεται.

Οι ελπίδες του Κι-Γκορ κατέρρευσαν. Με πίκρα και απόγνωση σκέφτηκε, ότι η Νίμπα έτρεχε να ειδοποιήσει τον Θορ και τότε ο Γέρος θα είχε πολύ εύκολο στόχο για τα βέλη του. Θα τον πετύχαινε και θα ήταν ήδη νεκρός πριν να πέσει στο νερό της λίμνης.

Πέρασαν μερικές στιγμές αγωνίας και ο Κι-Γκορ είχε σχεδόν αποφασίσει να αφήσει το κλαδί και να πηδήσει στο κενό για να μην δώσει τη χαρά στον Θορ να τον σκοτώσει αυτός!... Κι ετοιμάστηκε να αφήσει το κλαδί, όταν άκουσε από ψηλά τη σιγανή φωνή της Νίμπα να προφέρει το όνομά του. Ήταν μόνη και στο χέρι της κρατούσε μια κουλούρα σκοινί που είχε φέρει από την καμπίνα.

Η καρδιά του Κι-Γκορ φτεροκόπησε από χαρά κι ευγνωμοσύνη για το υπέροχο αυτό κορίτσι. Διακινδύνευε τη ζωή της για να τον σώσει! Δεν είχε πει τίποτα στον Θορ!

Με γοργές κινήσεις η Νίμπα έδεσε γερά τη μια άκρη του σκοινιού στην κουπαστή, ρίχνοντας ταυτόχρονα ματιές πίσω της προς το στόμιο της σπηλιάς, και το υπόλοιπο το άφησε να πέσει μπροστά στον Κι-Γκορ. Αυτός το τράβηξε και το τέντωσε για να δοκιμάσει τη σταθερότητα του κόμπου κι άρχισε να σκαρφαλώνει σιγά-σιγά με τα πόδια του να “περπατάνε” στον κάθετο βράχο.

Το σκοινί άρχισε να στριφογυρίζει και τα πόδια του έχασαν την επαφή σταθερότητας με τον βράχο, ενώ ο ίλιγγος της περιστροφής πάνω από την άβυσσο θάμπωσε το μυαλό του. Έσφιξε τα δόντια του με πείσμα. Τα μέλη του πονούσαν κι έτρεμαν από την προσπάθεια των καταματωμένων μυώνων του, καθώς ανέβαινε αργά-αργά προς το καΐκι και τη ζωή.

Σταμάτησε δυο-τρεις φορές και χρειάστηκε να επιστρατεύσει με υπεράνθρωπη προσπάθεια και την τελευταία του ικμάδα για να ξαναρχίσει το ανέβασμα.

Με τη βοήθεια της Νίμπα καβάλησε την κουπαστή, έπεσε ανάσκελα στο κατάστρωμα κι έμεινε ακίνητος για αρκετές στιγμές με τα μάτια κλειστά, ενώ το στήθος του ανεβοκατέβαινε βίαια κι η καρδιά του σφυροκοπούσε άγρια τα πλευρά του.

Πέρασε ένα ολόκληρο λεπτό πριν συνέλθει και ανοίξει τα μάτια του.

Η Νίμπα ήταν σκυμμένη από πάνω του και του χάιδευε στοργικά τα ξανθά μαλλιά μουρμουρίζοντας:

—Αγάπη μου!.. Αγάπη μου, είσαι ζωντανός!

Ο ΚΙ-ΓΚΟΡ άκουσε τι μουρμούριζε... Μέσα του ένιωθε κι αυτός βαθιά αγάπη για αυτό το κορίτσι. Και μολονότι τον αναστάτωνε από τη πρώτη στιγμή που την είχε δει, τότε που με παιδιάστικη αφέλεια τού είχε πει ότι τον έψαχνε για να την... παντρευτεί, ερχόταν στο μυαλό του η μορφή της κοκκινομάλλας Έλεν, της αγαπημένης του γυναίκας, ακυρώνοντας οποιαδήποτε άλλη σκέψη.

Και τώρα, κάτι πήγε να πει, αλλά οι λέξεις έμειναν πίσω από τα χείλη του. Μετά από μια ακόμα βαθιά ανάσα βγήκαν άλλες λέξεις. Λέξεις εκτίμησης και ευγνωμοσύνης. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τής δημιουργήσει ψεύτικες ελπίδες. Δεν το άξιζε!

—Σου χρωστάω τη ζωή μου, Νίμπα... Είσαι διαφορετική πολύ διαφορετική από τον Θορ και την αδελφή σου Δεν θα ξεχάσω, ποτέ αυτό που έκανες για μένα!...

—Το έκανα, γιατί σε αγαπώ πολύ, τον διέκοψε το κορίτσι...

Ο Λευκός Κύριος της Ζούγκλας το προσπέρασε ασχολίαστα.

–Πρέπει τώρα να πάρω μια ζέμπρα και να φύγω, πριν φανεί ο Θορ ή η Βάνι.. Δεν είμαι σε θέση να αρχίσω μια καινούργια μάχη!

–Δυο ζέμπρες είναι δεμένες στην άκρη του καϊκιού. Θα φύγουμε με αυτές πριν μας αντιληφθούν!

Η Νίμπα είχε χρησιμοποιήσει πληθυντικό κι αυτό σήμαινε ότι λογάριάζε να φύγει μαζί του. Η πρότασή της ήταν μια εξέλιξη που ο Κι-Γκορ δεν την είχε λογαριάσει, αλλά τον χαροποιούσε. Αναλογιζόταν την οργή του Θορ, μόλις κάποια στιγμή θα μάθαινε ότι η Νίμπα ήταν αυτή που τον είχε σώσει.

–Χαίρομαι που θέλεις να φύγουμε μαζί... Στο κράαλ των Νασάι υπάρχει ένας λευκός που θα σε κάνει ευτυχισμένη...

–Πιο ευτυχισμένη από όσο εσύ;

–Ε... ε... ναι! απάντησε αμήχανα ο άντρας.

Η Νίμπα δάγκωσε τα χείλη της πεισματωμένη και κούνησε άγρια το κεφάλι της.

–Δεν με νοιάζει για τον λευκό που λες, ούτε για κανέναν άλλον! Έρχομαι μαζί σου, γιατί θέλω εσένα! δήλωσε απερίφραστα.

Ο Κι-Γκορ την κοίταξε στα μάτια για μερικές στιγμές. Αυτό το αγριοκόριτσο με τα πείσματά της θα μπορούσε να τα γκρεμίσει όλα με μιας.

–Νίμπα, δεν θέλω να σε γελάσω... Πρέπει να σου πω, ότι για μένα, μόνο μια γυναίκα υπάρχει στον κόσμο κι αυτή είναι Έλεν!

Οργή παραμόρφωσε το όμορφο πρόσωπό της. Τα μάτια της πετούσαν αστραπές.

–Πρόσεχε τα λόγια σου! φώναξε βραχνά από έναν κόμπο που τής στεκόταν στο λαιμό. «Ξεχνάς, ότι φτάνει να φωνάξω για να βρεθούν την ίδια στιγμή εδώ ο Θορ, η Βάνι, οι μαύροι και τα σκυλιά;»

–Δεν θα το κάνεις, Νίμπα!

–Θα το κάνω!

Ο Κι-Γκορ την παρατηρούσε σιωπηλός στο ξέσπασμά της.

–...Διάλεξε, τώρα, ανάμεσα στην Έλεν και σε μένα!... Διάλεξε, την Έλεν και θα πεθάνεις!

–Δεν θα το κάνεις, Νίμπα! Δεν είσαι η Βάνι, της απάντησε ήρεμα ο Κι-Γκορ κι άπλωσε το χέρι του να τής χαϊδέψει τα μαλλιά, «Δεν θα με προδώσεις!»

Η Νίμπα έκανε ένα βήμα πίσω αποφεύγοντας το άγγιγμά του.

–Αφού πρόδωσα τον ίδιο μου τον πατέρα, γιατί δεν θα προδώσω εσένα;

–Ο Θορ δεν είναι ο πατέρας σου! Μου το είπε ο ίδιος!

Παρ' όλο που δεν ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή να της πει την αλήθεια, αφού από στιγμή σε στιγμή θα μπορούσε κάποιος να εμφανιστεί και να τους δει, ο Κι-Γκορ της διηγήθηκε γοργά και με λίγα λόγια την φριχτή ιστορία που είχε ακούσει από τα χείλη του τρελού γέρου και ότι τις μεγάλωσε, αυτήν και τη Βάνι, για να τις χρησιμοποιήσει σαν όπλο εκδίκησης εναντίον του αληθινού πατέρα τους!

Όταν τέλειωσε καινούργια έκφραση γλυκύτητας είχε απλωθεί στο πρόσωπό της.

–Μού έδωσες χαρά, Κι-Γκορ, είπε απλά. «Πάμε!»

ΟΙ ΡΙΝΟΚΕΡΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ

ΩΡΕΣ αργότερα και πολύ μετά τη δύση του ήλιου οι δυο ζέμπρες με γοργό καλπασμό έφεραν τον Κι-Γκορ και τη Νίμπα στο κράαλ των Νασάι.

Βροντερή ζητωκραυγή υψώθηκε στον ουρανό, μόλις οι Νασάι αντίκρισαν τον Λευκό Κύριο της ζούγκλας να εμφανίζεται στην πύλη του κράαλ τους.

Οι ζητωκραυγές, όμως, κόπηκαν απότομα, όταν πρόσεξαν ποια ήταν που ίππευε την άλλη ζέμπρα. Δυσοίωνη σιωπή απλώθηκε στο πλήθος, που τους είχε περιτοίχισει, μη μπορώντας να εξηγήσουν την παρουσία της μιας από τις κόρες του Γέρου στο πλάι του μεγάλου φίλου τους, του Κι-Γκορ.

Η Έλεν, ο Ν'Γκίζο –που έχει έρθει στο χωριό των Νασάι για να μάθει τι είχε απογίνει ο Κι-Γκορ– και οι δυο λευκοί μηχανικοί προσπαθούσαν να ανοίξουν δρόμο ανάμεσα στο πλήθος, χωρίς όμως να κάνουν μεγάλη πρόοδο.

Ο Τεμπού Τζορτζ, που βρισκόταν μπροστά-μπροστά στον κύκλο του πλήθους ολόγυρα από τον Κι-Γκορ και την κοπέλα, πλησίασε με το μίσος να χαρακτηρίζει το πρόσωπό του. Άρπαξε βίαια τη Νίμπα από το μπράτσο.

–Κατέβα κάτω, κόρη του διαβόλου! είτε ψυχρά. «Ο Κι-Γκορ, μάς έφερε ένα μεγάλο δώρο! Μα εμείς είμαστε λιγότερο σκληροί από τον πατέρα σου κι εσένα. Θα πεθάνεις, γοργά!»

Η Νίμπα κοίταξε έντρομη τον Κι-Γκορ. Μια φοβερή υποψία γεννήθηκε στο μυαλό της. Ότι ο Λευκός Κύριος την παρέσυρε σε παγίδα για να απαλλαγεί με αυτόν τρόπο από αυτήν και την επιθυμία της να την παντρευτεί! Έχοντας μάθει στις δόλιες πρακτικές του Θορ, πίστεψε ότι τον εμπιστεύτηκε κι αυτός την πα-

ρέσυρε στον θάνατο!

Ο Κι-Γκορ διάβασε τη σκέψη της και της χαμογέλασε καθησυχαστικά.

Με ένα γρήγορο πήδημα από τη ράχη της ζέμπρας βρέθηκε δίπλα στον Τεμπού κι άπλωσε τα χέρια του προστατευτικά μπροστά από την κοπέλα.

–Περίμενε, Τεμπού! φώναξε. «Η Νίμπα δεν είναι αιχμάλωτή μου! Είναι φίλη μου! Αν δεν ήταν αυτή, δεν θα ζούσα! Δεν θα ήμουν κοντά σας, τώρα! Με βοήθησε να δραπετεύσω με κίνδυνο της δικής της ζωής! Έρθε μαζί μου με τη θέλησή της!»

Ο Τεμπού, όμως, είχε διηγηθεί στους Νασάι για τις κόρες του Θορ. Για τα βασανιστήρια που τον είχε υποβάλει η μια από αυτές. Δεν ήξερε ποια, αφού κανένας δεν μπορούσε να τις ξεχωρίσει εύκολα. Αλλά ήταν κόρη του Θορ! Κι αυτό έφτανε!

–Σκοτώστε την! ούρλιαξε το πλήθος. «Σκοτώστε την πριν μας κάνει μεγαλύτερο κακό!»

Ο τρόμος φώλιασε στην ψυχή της. Κοίταξε γύρω της. Μόνον τα τεράστια απλωμένα χέρια του Κι-Γκορ την προστάτευαν προς στιγμή από το λιντσάρισμα. Τι θα μπορούσε να κάνει όμως αυτός μπροστά στο εξαγριωμένο πλήθος;

–Η Βάνι βασάνιζε κι αυτή οδηγούσε το κοπάδι των γκριζών σκύλων, φώναξε. «Ο Θορ δεν με άφηνε να το οδηγά εγώ, ούτε με έβαζε να βασανίζω, γιατί δεν ήθελα, δεν μπορούσα να σκοτώνω. Ποτέ δεν βασάνισα αυτόν τον άνθρωπο...» κι έδειξε τον Τεμπού. «...Με περνάει για την αδελφή μου!»

–Ίσως, δεν με βασάνισε αυτή, είτε σκυθρωπά ο Τεμπού, «...αλλά είναι κόρη του Θορ και πρέπει να πεθάνει!»

Από τα σωθικά του Κι-Γκορ βγήκε στεντόρεια θυμωμένη η φωνή του.

–Αν πειράζετε έστω και μια τρίχα από

το κεφάλι της Νίμπα, έστω και μια τρίχα, λέω, τότε ξεχάστε για πάντα, ότι ο Κι-Γκορ είναι φίλος των Νασάι και αδελφός του Τεμπού!.. Μια τρίχα, μόνο φτάνει για να συμβεί αυτό!

Η οργισμένη φωνή του Κύριου της Ζούγκλας και η απειλή του, πως θα πρέπει να τον θεωρούν εχθρό τους, αν πειράξουν έστω και μια τρίχα από το κεφάλι της Νίμπα, ανάγκασαν τους ιθαγενείς να βουβαθούν. Για λίγο, μόνον. Κάποια μουρμουρητά που υψώθηκαν, έδειχναν φανερά ότι δεν συμφωνούσαν με τα λόγια του Λευκού Κύριου, ώσπου κι αυτά καταλάγιασαν.

Σο μεταξύ κι ενώ η ένταση είχε κορυφωθεί προηγουμένως, ο Ν'Γκίζο και ο Όουενς κατάφεραν να διασπάσουν τον ασφυκτικό κλοιό γύρω από τον Κι-Γκορ κι πλησιάζοντας ήρθαν και στάθηκαν δίπλα στον λευκό γίγαντα.

Αφού κόπασαν και τα μουρμουρητά ο Κι-Γκορ έδειξε στο πλήθος τη Νίμπα λέγοντας:

—Αυτή δεν είναι κόρη του Θορ, ούτε η αδελφή της είναι! Ο Θορ τής έχει κάνει μεγαλύτερο κακό από όσο έχει κάνει σ' εσάς!... Μού το είπε ο ίδιος! Σκότωσε τη μητέρα τους και γυναίκα του και τις μεγάλωσε αυτός με μοναδικό σκοπό να εκδικηθεί τον πραγματικό τους πατέρα! Να τον εκδικηθεί με τον πιο φριχτό τρόπο. Μόνον ένας τρελός σαν τον Θορ, θα το σκεφτόταν!... Βάζοντάς τες να τον σκοτώσουν οι ίδιες του οι κόρες! Και ίσως, θα το είχε καταφέρει, αν δεν έπαιρνα εγώ τη θέση του Όουενς στο κλουβί που μέτεφε ο Θορ στο στρατόπεδό του!

Και δείχνοντας τον κατάπληκτο Όουενς, συνέχισε:

—...Γιατί, αυτός είναι ο πατέρας της Νίμπα και της δίδυμης αδελφής της Βάνι!... Για αυτό ήθελε τόσο πολύ να τού τον παραδώσετε! Για τον βασανίσουν και να

τον σκοτώσουν αυτές ικανοποιώντας το θανάσιμο μίσος του για αυτόν.

Ο ΟΟΥΕΝΣ άκουγε κατάπληκτος. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι σχέση μπορούσε να έχει αυτός με τον γέρο, και πώς αυτή η κοπέλα, την οποία έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή του, αλλά και ούτε είχε ακούσει προηγουμένως, θα μπορούσε να είναι κόρη του; Μα πόσο αρρωστημένη φαντασία, θα πρέπει να έχει ο παράφρονας γέρος, ώστε αν και άγνωστός του τον είχε μπλέξει σε αυτή την ιστορία;

—Όουενς, είναι αλήθεια, ρώτησε ο Κι-Γκορ τον μηχανικό, «ότι κάποτε ήσουν καμαρότος στο πλοίο κάποιου κάπταιν Θόρστεν και, ότι δραπέτευσες στη ζούγκλα μαζί με τη νεαρή γυναίκα του;

Ο Όουενς χλόμιασε.

Όταν ξεπέρασε το σοκ της αναπάντεχης έκπληξης φώναξε:

—Θεέ μου! Είναι δυνατόν; Έπειτα, από τόσα χρόνια τον συναντώ, πάλι; Πίστευα, να είχε πεθάνει! Να είχε χαθεί στις τυχοδιωκτικές του περιπέτειες! Μα, τα σκυλιά! Ω, ναι! Έπρεπε να το είχα καταλάβει από τα σκυλιά! Από τότε εκπαίδευε σκυλιά-δολοφόνους και όλο βελτίωνε μια ράτσα που είχε δημιουργήσει ο ίδιος με διάφορες διαβολικές διασταυρώσεις... Γιγαντόσωμα αγριόσκυλα, τσακάλια, λύκους, αυστραλέζικα ντίγκο, λέοντες της Τασμανίας... Τέρατα που τα εκπαίδευε να διψάνε για αίμα!... Τον είχα δει να τους ρίχνει για τροφή δύστυχους μαύρους σκλάβους για κάποιο ασήμαντο παράπτωμα, καμιά φορά και δίχως παράπτωμα για να τα εκπαιδεύει στο αίμα και για να διασκεδάσει ο ίδιος!..

Σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του, σαν να προσπαθούσε να αποφύγει τις εικόνες της θύμησής του... Μουρμούρισε σαν να αναρωτιόταν μόνος του.

–... Είναι απίστευτο, πώς ένα ανθρώπινο πλάσμα μπορεί να έχει μια τόσο διαβολική ψυχή; Ότι θα μπορούσε να σκεφτεί και να κάνει μια τέτοια τερατωδία!.. Ήταν τρελός! .. Είναι τρελός... Τρελός! Το πλήρωμα τον έτρεμε και τον μισούσε. Μαστίγωνε απάνθρωπα ακόμα και τη φτωχή γυναίκα του, που τη ζήλευε αφόρητα... Και ύστερα την έπαιρνε άγρια... Κυριολεκτικά τη βίαζε μπροστά σε ολόκληρο το πλήρωμα!

Σήκωσε το βλέμμα του και κοίταξε κατάματα τον Κι-Γκορ.

...Ναι, έκανα αυτό που είπες, Κι-Γκορ. Ένα βράδυ που είχε μεθύσει και δεν καταλάβαινε πολλά από όσα συμβαίνανε γύρω του, έπεισα τη γυναίκα του να με ακολουθήσει. Είχαμε πιάσει στο Πόρτο Νόβο της Ακτής του Χρυσού για ανεφοδιασμό. Η πυκνή ζούγκλα άρχιζε σχεδόν έξω από την πόλη. Το σκάσαμε εύκολα και χαθήκαμε σε αυτήν χωρίς κάποιο σχέδιο διαφυγής. Απλώς, όσο πιο μακριά από το ανθρωπόμορφο τέρας. Έβαλε τα σκυλιά του να μας κυνηγήσουν... Είχα απομακρυνθεί από το κράαλ των ιθαγενών όπου είχαμε βρει καταφύγιο... Επιστρέφοντας, άκουσα σκυλιά να αλυχτούν! Κατάλαβα! Τέτοιο γάβγισμα δεν υπάρχει όμοιο σε άλλα σκυλιά. Θα ήταν μάταιο να δοκίμαζα να επιστρέψω... Τράπηκα σε φυγή!.. Στο πρώτο μικρό ποτάμι που βρήκα μπροστά μου πήδηξα σε μια πιρόγα και κωπηλατώντας με όλη μου τη δύναμη αντίθετα στο ρεύμα, βρέθηκα χιλιόμετρα μακριά μέσα στη ζούγκλα... Ήμουν βέβαιος, ότι ούτε τα καταραμένα διαβολόσκυλα του Θόρστεν θα μπορούσαν να βρουν πια τα ίχνη μου μέσα στο νερό... Είχα σωθεί!... Ο εφιάλτης του, όμως, με στοίχειωνε για πολλά χρόνια μετά... Με τον καιρό τον ξέχασα, τόσο που το μυαλό μου δεν πήγε σε αυτόν, όταν αντίκρισα ξανά τα σκυλιά του

εδώ... Δεν έμαθα ποτέ, ότι τη γυναίκα του την είχε πάρει πίσω και ότι εκείνη είχε γεννήσει... Μα θέλω να σου πω, Κι-Γκορ, πως...

Ο Κύριος της ζούγκλας τον διέκοψε απότομα.

–Όουενς δεν υπάρχει χρόνος για πολλές κουβέντες. Περιμένουμε επίθεση από τον Θορ και θα μας επιτεθεί με όλες του τις δυνάμεις... Πρέπει να προετοιμαστούμε να τον αντιμετωπίσουμε!

Ο Όουενς δεν επέμεινε να συνεχίσει. Κοίταξε μόνο με θλίψη τη Νίμπα.

–Φτωχό μου παιδί, ψέλλισε, η μητέρα σου ήταν πιο τυχερή. Πέθανε!.. Εσύ μεγάλωσες με τα μαρτύρια του τρελού... Μαρτύρια που σου τραυμάτισαν βάνουσα την ψυχή!...

Η Νίμπα του ανταπόδωσε το θλιμμένο βλέμμα. Υπήρχε σε αυτό, κάτι σαν παράκληση. Αφίππευσε από τη ράχη της ζέμπρας με χάρη και σβελτάδα.

Προχώρησε διστακτικά με βήματα αβέβαια.

Ο Όουενς της χαμογέλασε κι έκανε μια κίνηση που την ενθάρρυνε. Άνοιξε την αγκαλιά του διάπλατη. Το κορίτσι με μια σιγανή φωνή έτρεξε τα λίγα μέτρα που τη χώριζαν κι χώθηκε αδέξια σε αυτήν! Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του!.

Ήταν η πρώτη φορά στα δεκαοχτώ χρόνια της ζωής της, που το λυγερό κορμί της το φιλοξενούσε μια αγκαλιά!.. Ο Όουενς ψιθύρισε κάτι, που δεν ακούστηκε από κανέναν, τής χάιδεψε στοργικά τα μαλλιά και την κράτησε για λίγο ακόμα στην αγκαλιά του.

Σίγουρα κι αυτός ήταν αδέξιος σε συμπεριφορά, που πρώτη του φορά καλούταν να επιδείξει. Ύστερα, κρατώντας την από το χέρι την οδήγησε στην καλύβα του. Οι πολεμιστές παραμέρισαν σιωπηλοί και τους άφησαν να περάσουν ανάμεσά τους.

Ο ΗΛΙΟΣ είχε αρχίσει να προβάλλει στον ορίζοντα και όλοι οι πολεμιστές των Νασάι βρίσκονταν στις θέσεις του ανυπομονώντας για τη μάχη.

Από τα βάθη της ζούγκλας άρχισε να αντηχεί ένα ακαθόριστο βουητό αρχικά. Όσο πλησίαζε, αυτό που το προκαλούσε, ο θόρυβος δυνάμωνε και ξεκαθάριζε. Βροντερό ανακάτεμα ουρλιαχτών, γρυλλισμάτων, μουγκρισμάτων και φοβερών ποδοβολητών, σάμπως να ήταν το προανάκρουσμα διαβολικής χορωδίας... Ανατριχιαστικές συγχορδίες δαιμονισμένων ήχων βγαλμένες, λες, από τα έγκατα της κόλασης!

Η χλαπαταγή πλησίαζε από τα βόρεια και κάθε στιγμή που περνούσε γινόταν και δυνατώτερη και πιο τρομερή. Καθαρά ακουγόταν τώρα και το σπάσιμο κλαδιών από κάποια ασταμάτητη ορδή. Το βαρύ ρυθμικό ποδοβολητό της ήταν σαν να ηχούσαν μαζί χίλια τύμπανα της ζούγκλας!

—Οι ρινόκεροι! φώναξε η Νίμπα. «Έβαλε τα σκυλιά να τους σπρώξουν πάνω στο φράγμα του κράαλ!»

Σε άλλη περίπτωση ο τρόμος θα είχε παραλύσει τους Νασάι, όπως την πρώτη φορά. Αυτή, όμως, όχι. Η παρουσία του Κι-Γκορ στην πρώτη γραμμή της σύγκρουσης, καθώς και η αμυντική προετοιμασία τους, αναπτέρωνε το ηθικό των πολεμιστών, που είχαν πιστέψει, ότι η νίκη θα ήταν δική τους!

Ο Τεμπού έδωσε γοργά διαταγές. Οι εφεδρείες ενίσχυσαν τη γραμμή των πολεμιστών που στέκονταν στο βόρειο τείχος του φράχτη, εκεί που όλα έδειχναν ότι θα εκδηλωθεί η κύρια επίθεση. Τα βέλη ήταν ήδη στις χορδές των τόξων των πολεμιστών, έτοιμα να εκτοξευθούν βροχή εναντίον των επιδρομέων.

Το πρόσωπο της Έλεν ήταν γλωμό, μα με ήρεμες κινήσεις ετοίμασε το τόξο της

και τέντωσε τη χορδή με σταθερό χέρι. Ο Ν'Γκίζο, ο αρχηγός των πυγμαίων δοκίμασε το τρομερό φυσοκάλαμό του... Η λευκή γιγαντόσωμη φιγούρα του Κι-Γκορ ξεχώριζε και έδινε θάρρος με την παρουσία του. Ετοίμασε και αυτός το τόξο του, ενώ από τη μέση του κρεμόταν μεγάλο σπαθί. Είχε εντείνει την προσοχή του να εντοπίσει τον Θορ, μόλις θα εμφανιζόταν. Αυτόν θα σημάδευε πρώτο!

Ο πυκνός όγκος των σταχτί θωρακισμένων της ζούγκλας, οι ρινόκεροι τρελοί από τρόμο και λύσσα που τους προκαλούσαν οι άγριες δαγκωματιές των σκυλιών, έπεσαν με δύναμη πάνω στον ξύλινο τοίχο του φράχτη ισοπεδώνοντάς τον με τρομερό πάταγο. Οι Νασάι που είχαν σκαρφαλώσει πάνω του για να τοξεύουν, πρόλαβαν να πηδήξουν κάτω και να υποχωρήσουν.

Οι μύωπες ρινόκεροι δεν πρόλαβαν να αντιληφθούν τα λοξά μυτερά δοκάρια κι έπεσαν απάνω τους με ασύλληπτη ταχύτητα.

Μουγκρίζοντας από πόνο και κλωτσώντας απεγνωσμένα οι θωρακισμένοι τιτάνες της ζούγκλας ένιωσαν τις κοιλιές τους να διαπερνούνται και τα σωθικά τους να ξεσχίζονται. Ο επιθανάτιος ρόγχος τους ήταν τραγικά φοβερός.

Το τείχος των λοξών μυτερών πασσάλων αποδείχτηκε αδιαπέραστο και θανατηφόρο!

Η επίθεση των ρινόκερων πήρε τέλος με την ολική εξόντωσή τους. Όσοι δεν έπεσαν στους πασσάλους έκαναν μεταβολή και χάθηκαν στη ζούγκλα καλπάζοντας.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ από τους ηλίθιους και μυωπικούς ρινόκερους τα σκυλιά, που βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή πίσω τους στην επέλαση, είδαν αμέσως τον κίνδυνο. Δεν μπόρεσαν όμως να γυ-

ρίσουν πίσω, ούτε να επιβραδύνουν το τρέξιμό τους, καθώς τα πίεζε το υπόλοιπο κοπάδι που ακολουθούσε πίσω τους.

Οι προσπάθειές τους να υπερπηδήσουν τους πασσάλους αποδείχτηκαν μάταιες. Πολλά έμειναν καρφωμένα σε αυτούς, ενώ η δεύτερη σειρά άμυνας με τα κοφτερά αντικείμενα αποδείχτηκε κι αυτή θανατηφόρα παγίδα για πολλά από τα σκυλιά.

Μα και όσα κατάφεραν να περάσουν και από τη δεύτερη σειρά βρέθηκαν αντιμετώπιζα με καταιγισμό βελών από τους τοξότες, που ο Τεμπού είχε αναπτύξει σε κλοιό γύρω τους. Τα τρομερά κυρτά σπαθιά και ακόντια των οπλοφόρων ολοκλήρωσαν την εξόντωση του τρομερότερου όπλου που διέθετε ο Θορ.

Αλαλάζοντας από ενθουσιασμό για τον διαφανόμενο θρίαμβό τους οι Νασάι παρατάχθηκαν σε πυκνό σχηματισμό μάχης και όρμησαν έξω από το κράαλ σε επική αντεπίθεση, χωρίς να έχουν πάρει διαταγές ή εντολές για κάτι τέτοιο.

—Θάνατος στον Γέρο! υψώθηκε ουρανομήκης η ομαδική πολεμική κραυγή τους.

Ο Κι-Γκορ παρ' όλο που ούρλιαζε με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του να σταματήσουν, η φωνή του σκεπάστηκε από τον οχλοβοή.

—Μα είναι ηλίθιοι! Τους έχει παρασύρει ο ενθουσιασμός τους, γύρισε και είπε στον Τεμπού απογοητευμένος από το αποτέλεσμα των φωνών του. «Νομίζουν ότι ο Θορ δεν έχει πολεμιστές μαζί του; Μια ξαφνική επίθεση των εφίππων φρουρών του μπορεί να τους διασκορπίσει!»

Καταλαβαίνοντας ότι θα ήταν αδύνατο να συγκρατήσει τους τυφλούς από τον ενθουσιασμό τους Νασάι, ο Κι-Γκορ σκέφτηκε ότι το καλύτερο που θα μπορούσε να κάνει, θα ήταν να συγκεντρώσει δυνάμεις από άλλα σημεία του

αμυντικού συστήματος και να διατάξει ένα απόσπασμα αρκετά ισχυρό να επιτεθεί ως δεύτερο επιθετικό κύμα, ώστε να τρομάξει τον Θορ.

Άφησε μόνον έναν μικρό αριθμό πολεμιστών μέσα στο κράαλ για την περίπτωση αιφνιδιασμού από άλλο σημείο του φράχτη κι έστειλε τους υπόλοιπους σε ενίσχυση των πρώτων.

Κρατώντας τις μεγάλες ασπίδες τους μπροστά τους, ο Κι-Γκορ και ο Τεμπού μπήκαν επικεφαλής τους επιδιώκοντας να τους συγκρατήσουν συντεταγμένους, ενώ οι άντρες του πρώτου κύματος είχαν αναπτύχθει κυκλικά ψάχνοντας στην πυκνή βλάστηση της ζούγκλας για τον Θορ.

Βλαστημώντας ο Κι-Γκορ είδε, ότι ήταν πια αργά για να προλάβει αυτό που φοβόταν και είχε προβλέψει. Πίσω από τους θάμνους ξεπρόβαλε μια διπλή σειρά από καβαλάρηδες σε σχηματισμό τριγώνου με τις λόγχες προτεταμένες. Στην κορυφή του τριγώνου βρίσκονταν ο Θορ και η Βάνι με τις μορφές του αλλοιωμένες από μίσος και τρέλα!

Με αγωνία στη φωνή του, για αυτό που πρόβλεπε ότι θα συμβεί, ο Κι-Γκορ ούρλιαζε προς το μέρος των διασκορπισμένων πολεμιστών να συμπτυχθούν και να αρχίσουν να βάλλουν. Ακριβώς την ίδια διαταγή επανέλαβε και ο Τεμπού.

ΜΑ ΠΡΟΣ μεγάλη έκπληξη του Λευκού Κυρίου, ο Θορ δεν έκανε καμιά κίνηση να επιτεθεί στους διασκορπισμένους Νασάι, ούτε στη συμπαγή παράταξη των Κι-Γκορ και Τεμπού. Απεναντίας, τράβηξε γραμμή προς το κράαλ σκοτώνοντας μόνον όσους πολεμιστές τύγχανε να βρεθούν στο δρόμο του.

Η μανούβρα αυτή έδειχνε να είναι ακατανόητη και αυτοκτονιακή, γιατί δεν είχε περισσότερους από σαράντα καβαλάρηδες για να αντιμετωπίσει τους πολλα-

πλάσιους Νασάι που έβγαιναν από το κράαλ. Και σε δεύτερο χρόνο θα βρισκόταν κυκλωμένος και από αυτούς που είχε αφήσει στα νότα του.

Ο Κι-Γκορ με την άκρη του ματιού του κοίταζε πίσω στο γκρεμισμένο τμήμα του τείχους. Το αίμα του πάγωσε.

Μια μικρή ομάδα έβγαινε από το κράαλ να πάρει μέρος στη μάχη. Ανάμεσά τους ήταν η Έλεν κρατώντας το τόξο της! Οι άλλοι ήταν ο Όουενς, ο Μίλλερ με πιστόλια στο χέρι, ο Ν'Γκίζο με το φυσοκάλαμό του έτοιμο για δράση και η... Νίμπα άοπλη!

Αυτούς είχε δει ο Θορ και είχε στρέψει την προσοχή του αδιαφορώντας αν η επίθεσή του κατέληγε και στον δικό του θάνατο! Φτάνει που θα είχε σκοτώσει τον μισητό εχθρό του, ενώ η εμφάνιση της Νίμπα στο πλάι του, τον είχε λυσοσάξει ακόμα περισσότερο.

Το πώς είχε βρεθεί εκεί η Νίμπα τον απασχόλησε μόλις για μια στιγμή. Θα ασχολούταν μαζί της, μετά!

Πτέρνισε τη ζέμπρα του στη κοιλιά και το μεγαλόσωμο ζώο ξεχύθηκε μπροστά καλπάζοντας με όση δύναμη είχε. Καβάλα στη ράχη του ο Θορ ανέμιζε το φοβερό μαστίγιό του ουρλιάζοντας.

Η θέα του Όουενς τού είχε θολώσει το μυαλό.

Ο Όουενς σήκωσε το χέρι του με το πιστόλι, σημάδεψε ψύχραιμα και πίεσε τη σκανδάλη.

Τον πέτυχε στον αριστερό ώμο. Ένα μουγκρητό πόνου και λύσσας βγήκε από το λαρύγγι του, αλλά συνέχισε να καλπάζει κατά πάνω τους.

Η Νίμπα έχασε την ψυχραιμία της και το 'βαλε πανικόβλητη στα πόδια. Στον πανικό της μπερδεύτηκε κι αντί να γυρίσει και να τρέξει προς το κράαλ ακολούθησε κυκλική πορεία ολόγυρα στο τοιχίο του χωριού.

Ο Όουενς κατάλαβε το λάθος της, που θα την απομάκρυνε από τους δικούς της και τότε θα ήταν εύκολη λεία στον μαινόμενο Θορ. Τής φώναξε να γυρίσει. Δεν τον άκουσε και πυροβολώντας ακόμα μια φορά χωρίς να σκοπεύσει, στα τυφλά την ακολούθησε τρέχοντας. Κι ο Μίλλερ έστειλε έναν άστοχο πυροβολισμό στον Θορ και κάνοντας μεταβολή κρύφτηκε στο χωριό.

Ο Όουενς πρόλαβε τη Νίμπα, όταν ο Θορ σχεδόν τους είχε φτάσει και σήκωσε το ακόντιό του σημαδεύοντας με λύσσα τον λευκό.

Ο Όουενς σήκωσε πάλι το πιστόλι του. Σημάδεψε ψύχραιμα τον Θορ στο στήθος και πάτησε τη σκανδάλη. Ακούστηκε ένα ξερό "κλικ". Αφλογιστία! Η βολίδα είχε μπλοκαριστεί στη θαλάμη. Τού πέταξε με δύναμη το άχρηστο πιστόλι, αλλά ούτε αυτό πέτυχε τον Θορ. Ο γέρος γέλασε απαίσια.

–Επιτέλους! Ήρθε η ώρα σου, κάθαρμα! φώναξε και ζύγιασε το ακόντιο. Ήταν αδύνατο να αποτύχει από αυτήν την απόσταση.

–Από εδώ, Θορ!..

Ήταν η δυνατή φωνή του Κι-Γκορ, που μια στιγμή νωρίτερα, βλέποντας από μακριά τον άμεσα θανάσιμο κίνδυνο του Όουενς και της Νίμπα, πέταξε μακριά τη μεγάλη ασπίδα, η οποία τον έκρυβε και άρχισε να τρέχει προς το μέρος τους.

Ο Θορ ακούγοντας τη φωνή του Κι-Γκορ με ατσάλινα νεύρα συγκράτησε την εξακόντιση της λόγχης, που ήδη είχε πάρει φορά με κατεύθυνση το στήθος του Όουενς!

Γύρισε απότομα και παραλίγο να πάθει αποπληξία!

Ο ξανθός γίγαντας, που θα έπρεπε να βρισκόταν νεκρός στον πάτο της λίμνης ήταν απέναντί του κι έτρεχε κατά πάνω του! Δεν μπορούσε να το εξηγήσει και

τον κατέλαβε τρόμος από το υπερφυσικό που έβλεπε.

—Πρόσεχε. Κι-Γκορ!

Η γεμάτη αγωνία φωνή ήταν της Νίμπα! Ήταν τα τελευταία της λόγια!

Ο Θορ με μιας κατάλαβε, ποιος είχε βοηθήσει τον Λευκό Κύριο της Ζούγκλας να σωθεί. Δεν ήξερε, πώς τον είχε σώσει, αλλά αυτή τον είχε σώσει!

Το ακόντιο το κρατούσε ακόμα ψηλά. Ξαφνικά, με όλη του δύναμη και με μίσος ξέχειλο το εξακόντισε στην άμοιρη κοπέλα. Από την κοντινή αυτή απόσταση και με τη δύναμη που είχε βάλει, η αιχμηρή λόγχη διαπέρασε πέρα για πέρα το στήθος της στο μέρος της καρδιάς. Μια μικρή κραυγή πόνου πρόλαβε να βγάλει η Νίμπα και την άλλη στιγμή σωριάστηκε νεκρή, παρά την προσπάθεια του Όουενς, που δεν πρόλαβε, να τη σπρώξει μα-

κριά από τη τροχιά της βολής.

Ο Θορ έσυρε το κυρτό σπαθί του και με το μαστίγιο στο άλλο χέρι πτέρνισε τη ζέμπρα του να ορμήσει στον Κι-Γκορ ξεχνώντας τον Όουενς!

Ένα βέλος από μακριά φτερούγισε και καρφώθηκε στο μπράτσο του Θορ! Το είχε στείλει η Έλεν με την άφθαστη ικανότητά της στη χρήση του τόξου.

Ο φοβερός γέρος δεν έδειξε να πτοείται. Με το ελεύθερο χέρι του, σαν να μην είχε πετύχει αυτόν το βέλος, το έπιασε και το τσάκισε αφήνοντας το σπασμένο κομμάτι να πέσει κάτω, ενώ ο ίδιος συνέχισε να καλπάζει.

Ο Κι-Γκορ στήριξε γερά τα πόδια του μισάνοιχτα στο έδαφος, ανασήκωσε το δικό του ακόντιο στο ύψος του καβαλάρη που ερχόταν κατά πάνω του και περίμενε.

Ο Θορ γέρνοντας ελαφρά θέλησε να

περάσει δίπλα του από τη μεριά του μαστίγιου που το ανεμίζει απειλητικά.

Ο Κι-Γκορ γρήγορος σαν τον άνεμο, καθώς το μαστίγιο κατέβαινε, πλαγιόπατησε και με το ελεύθερο χέρι του, σαν να θέλει να προφυλάξει το πρόσωπό του, άρπαξε το μαστίγιο που τυλίχτηκε σφυρίζοντας στο μπράτσο του.

Ο πόνος που ένιωσε ήταν αφόρητος, Ωστόσο, τον άντεξε σφίγγοντας τα δόντια. Στριφογύρισε τον καρπό του πιάνοντας σφιχτά την ουρά του μαστίγιου τραβώντας το απότομα.

Ο Θορ πριν προλάβει να αφήσει τη λαβή του ταλαντεύτηκε στη ράχη της ζέμπρας και έγειρε μπροστά πέφτοντας.

Στην πτώση του τον περίμενε η προτεταμένη λόγχη του Κι-Γκορ, που καρφώθηκε με δύναμη στο πλευρό του στο ύψος των πνευμόνων! Κύλισε αιμόφυρτος στο χώμα με κολασμένο βογκητό. Από το στόμα του πετάχτηκε πίδακας από κόκκινο βαθύ αίμα!

Έμεινε ανάσκελα ακίνητος στο έδαφος ανασαίνοντας με δυσκολία.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ η μάχη έχει τελειώσει. Από τον μικρό στρατό των σκλάβων Μπαντού έχουν απομείνει λιγότεροι από δέκα. Ανάμεσά τους και η Βάνι, της οποίας η ζέμπρα σκοτώθηκε από ένα βέλος κι αυτή πλακώθηκε από το σώμα του ζώου, πριν προλάβει να πηδήξει.

Την έπιασαν και την έδεσαν σφιχτά με χορτόσκοινα.

Με διαταγή του Τεμπού Τζορτζ την έβαλαν παράμερα από τους υπόλοιπους αιχμαλώτους.

Τους μαύρους αιχμαλώτους τους οι Να-sάι τους εκτέλεσαν με συνοπτικές διαδικασίες. Τους τοποθέτησαν στη μέση του ξέφωτου μπροστά από το κράαλ και μερικοί τοξότες σχημάτισαν κύκλο γύρω τους.

Τους τόξευαν μέχρι να πεθάνει κι ο τελευταίος.

Ο Κι-Γκορ δεν έδειξε να παραξενεύεται, που ο Όουενς δεν έδειξε να έχει λυπηθεί για τον θάνατο την Νίμπα, αλλά να έχει γονατίσει δίπλα στον Θορ, που ψυχορραγούσε.

Ο γέρος, λες και η παρουσία του μισητού του εχθρού τού επιστράτευσε τις τελευταίες δυνάμεις του, άνοιξε τα μάτια του. Το βλέμμα του ήταν θολό. Η γυαλάδα του θανάτου είχε αρχίσει να απλώνεται στα μάτια του.

—Πεθαίνω, Όουενς κι εσύ είσαι ακόμα ζωντανός, ψιθύρισε.

Ανάσαινε γοργά και με ρόγχο, που σε κάθε του προσπάθεια να μιλήσει νέο κύμα από αίμα πλημμύριζε το στόμα του και κυλούσε από τα μισάνοιχτα χείλη του.

—... ίσως να είναι καλύτερα έτσι, συνέχισε. Θα περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου πενθώντας για τις κόρες σου! πρόσθεσε με δυσκολία ο Θορ.

—Πενθώντας για ποιες; απόρησε ο μηχανικός. Δεν έχω κόρες!

Ο γέρος τον κοίταξε ερωτηματικά.

Ο Όουενς συνέχισε με αρκετή δόση κακίας στη φωνή του.

—...Ηλίθιε, γέρο! Βλακώδες και άθλιο τέρας. Δεν ήταν κόρες μου! Δεν είχα ποτέ ερωτική σχέση με τη γυναίκα σου. Ούτε καν είχα αγγίξει το δυστυχισμένο πλάσμα που το είχες καταδικάσει να είναι γυναίκα σου!

Το πρόσωπο του Θορ συσπάστηκε φριχτά. Έκλεισε τα μάτια του.

—Ω, όχι! Όχι! Όχι! ψέλλισε.

Ένας βίαιος τελευταίος σπασμός διαπέρασε το κορμί του και έμεινε ακίνητος με τα μάτια του γυάλινα να βλέπουν στο κενό.

Ο Όουενς σήκωσε το βλέμμα του. Είδε τον Κι-Γκορ να τον κοιτάζει σκυθρωπά.

–Το είχα καταλάβει, Όουενς, πως η Νίμπα δεν ήταν κόρη σου, παρόλο που δεν είχε πάρει τίποτα από τον χαρακτήρα του Θόρστεν.. Ίσως, να είχε από τη μητέρα της.. Πάντως δεν είχε τίποτα φυσιολογικά που να σου ταιριάζει...

–Κατάλαβα, πως κάτι θα είχες υποψιαστεί, όταν δεν με άφησες να της το αποκαλύψω χτες το βράδυ, διακόπτοντάς με. Δεν επέμεινα, γιατί σκέφτηκα πως ίσως ήταν καλύτερα.

–Η αλήθεια είναι αυτή. Έλπιζα, να την αποδεχτείς σαν κόρη σου. Θα την έκανες ευτυχισμένη. Είδα την υποδοχή που τής έκανες και την ανταπόκρισή της...

–Η υποδοχή μου ήταν θέατρο, για να την προστατέψω από τους ιθαγενείς που ήταν φανερό, από την αντίδρασή τους, ότι θα τής έκαναν κακό με την πρώτη ευκαιρία...

Έπειτα, δεν ήθελα να της τσακίσω την καρδιά. Είδες, πώς με κοίταξε και ήρθε κι έπεσε στην αγκαλιά μου; Ήμουν για αυτήν η μοναδική ελπίδα που είχε στον κόσμο και δεν μπορούσα να της δώσω μια τόση απογοήτευση. Τα σκέφτηκα μετά την παρέμβασή σου, Κι-Γκορ, που δεν με είχες αφήσει να το αποκαλύψω. Μετά όταν μείναμε μόνοι στην καλύβα, άλλαξα γνώμη. Θα την ήθελα πολύ για θετή μου κόρη! Η τρυφερότητά της σε έναν άντρα που μόλις είχε γνωρίσει και μόλις είχε πληροφορηθεί ότι αυτός είναι ο πραγματικός της πατέρας, ήταν απίστευτη. Ευτυχώς, δεν πρόλαβα να την αγαπήσω και να μου γίνει απαραίτητη... Έχεις δίκιο... Τής αξίζει ένα δάκρυ αποχαιρετισμού!

–Θα το κάνω εγώ για σένα... Της χρωστάω τη ζωή μου! του απάντησε ο Κι-Γκορ.

Πλησίασε το άψυχο σώμα της Νίμπα. Γονάτισε και σκύβοντας το κεφάλι του τη φίλησε τρυφερά στο μέτωπο. Ψιθύρισε,

που δεν ακούστηκε ούτε ένα μέτρο μακριά.

–Κι εγώ σε αγάπησα πολύ, Νίμπα, αλλά δεν έπρεπε να στο φανερώσω!.. Έχε γεια, αγαπημένη...

Η ΕΛΕΝ παρακολουθούσε τη σκηνή από μακριά. Δεν είχε ακούσει, φυσικά. Αλλά κατάλαβε. Σκούπισε ένα δάκρυ από τα μάτια της. Για το άτυχο κορίτσι και για τον δικό της αγαπημένο.

Ο Τεμπού Τζορτζ μαθαίνοντας ότι οι δίδυμες δεν ήταν κόρες του Όουενς σκέφτηκε ότι δεν υπήρχε λόγος πια να κρατάει ζωντανή τη Βάνι. Τής χρωστούσε πολλά από τα φριχτά βασανιστήρια που τον είχε υποβάλλει. Ήθελε να εκδικηθεί.

Σήκωσε το ακόντιο του από κάτω και πλησίασε το κορίτσι που τον κοίταζε αγέρωχα και με μίσος. Δεν έδειξε να φοβάται για τον θάνατό της.

Μόνον όταν ο Τεμπού σήκωσε το ακόντιο και τη σημάδεψε στην καρδιά μια λάμψη φόβου πέρασε από το βλέμμα της.

Ο μαύρος φύλαρχος κοντοστάθηκε σαν κάτι να σκέφτηκε. Τοποθέτησε το ακόντιο του λοξά στο έδαφος με τη μύτη προς τα πάνω.

–Όχι, καλύτερα έτσι!... Δεν θα σε σκοτώσω εγώ! Τέρας, έχεις βασανίσει και σκοτώσει πολλούς ανθρώπους! Ξέρεις να σκοτώνεις, λοιπόν! Ήρθε η ώρα να σκοτώσεις και τον ίδιο σου τον εαυτό! Πέσε μόνη σου στη μύτη του ακοντίου. Σκότωσε μόνη σου την βρωμερή ψυχή σου! Πρόσεξε μόνο να πέσεις στο σωστό σημείο. Αν αποτύχεις θα βασανίζεσαι εδώ μέχρι να πεθάνεις!

Η Βάνι προχώρησε αποφασιστικά. Σημάδεψε ώστε η λόγχη να βλέπει το αριστερό της στήθος στο μέρος της καρδιάς. Κοίταζε περιφρονητικά και με ανείπωτο μίσος τον Τεμπού. Πήρε βαθιά ανάσα και

κλείνοντας τα μάτια της έπεσε με δύναμη στην αιχμηρή μύτη της λόγχης ...

Αναστέναξε πονεμένα και σωριάστηκε ακαριαία νεκρή στο έδαφος με την καρδιά της τρυπημένη.

Οι Νασάι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές υπέρ του αρχηγού τους. Ο Κι-Γκορ κοίταξε βλοσυρά τον φίλο του. Δεν το επικροτούσε, αλλά ήξερε, ότι τα έθιμα των Νασάι είναι σκληρά και απαράβατα.... Στους άγραφους νόμους της φυλής τους ο αδικημένος έχει το δικαίωμα να τιμωρηθεί τον αδικητή του με όποιον τρόπο πιστεύει ως πιο δίκαιο!

Η Έλεν πλησίασε και τον αγκάλιασε.

Ένιωσε ένα σκούνημα στην πλάτη. Γύρισε και είδε τον Ντ'Μπάγια. Κρατού-

σε το πήλινο κροκοδειλάκι, το τζού-τζου που είχε φτιάξει ο Κι-Γκορ!

–Το τζού-τζου μας έδωσε τη νίκη, Λευκέ μάγε! είπε γελώντας πλατειά από χαρά κι ευγνωμοσύνη.

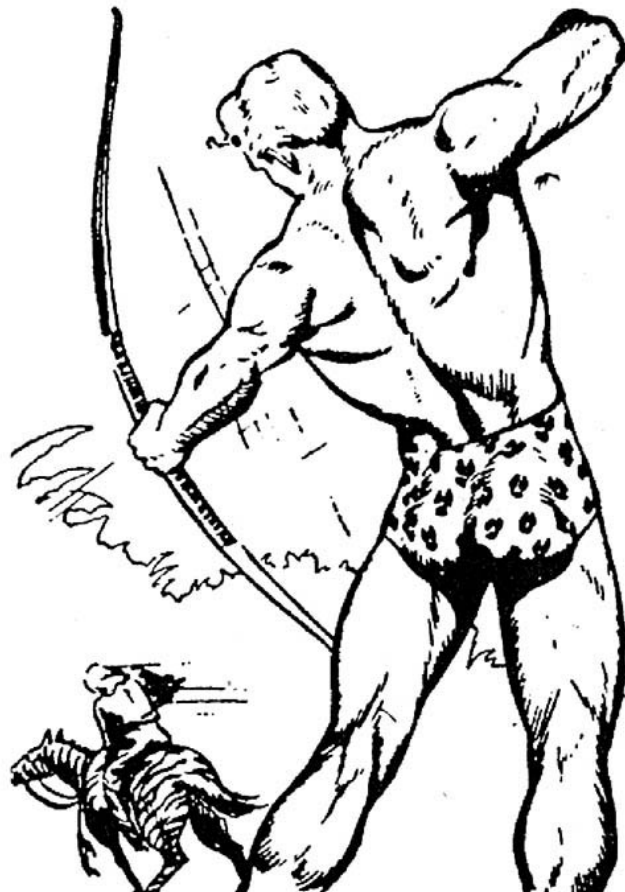
Ο Κι-Γκορ πήρε το πήλινο αγαματίδιο και το συνέθλιψε μέσα στα δάχτυλά του. Χαμογέλασε καλόκαρδα στον μαύρο, που είχε γουρλώσει τα μάτια του.

–Δεν ήταν παρά απλή λάσπη, φίλε μου! Τα μαγικά που μας έδωσαν τη νίκη ήταν αυτό κι αυτό!

Κι έδειξε το κεφάλι και το μπράτσο του Ντ'Μπάγια.

–Αυτά είναι τα δυνατότερα τζού-τζου! πρόσθεσε.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΣΤΟ ΕΠΌΜΕΝΟ:

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ

Ο ΖΟΡΡΟ & Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Πρωτότυπη ελληνική νουβέλα εμπνευσμένη από
τον χαρακτήρα "Zorro" του Johnston Mac Culley

KI-GOR

THE JUNGLE LORD

TOM
FLOYD
2003

KI-GOR & HELENA